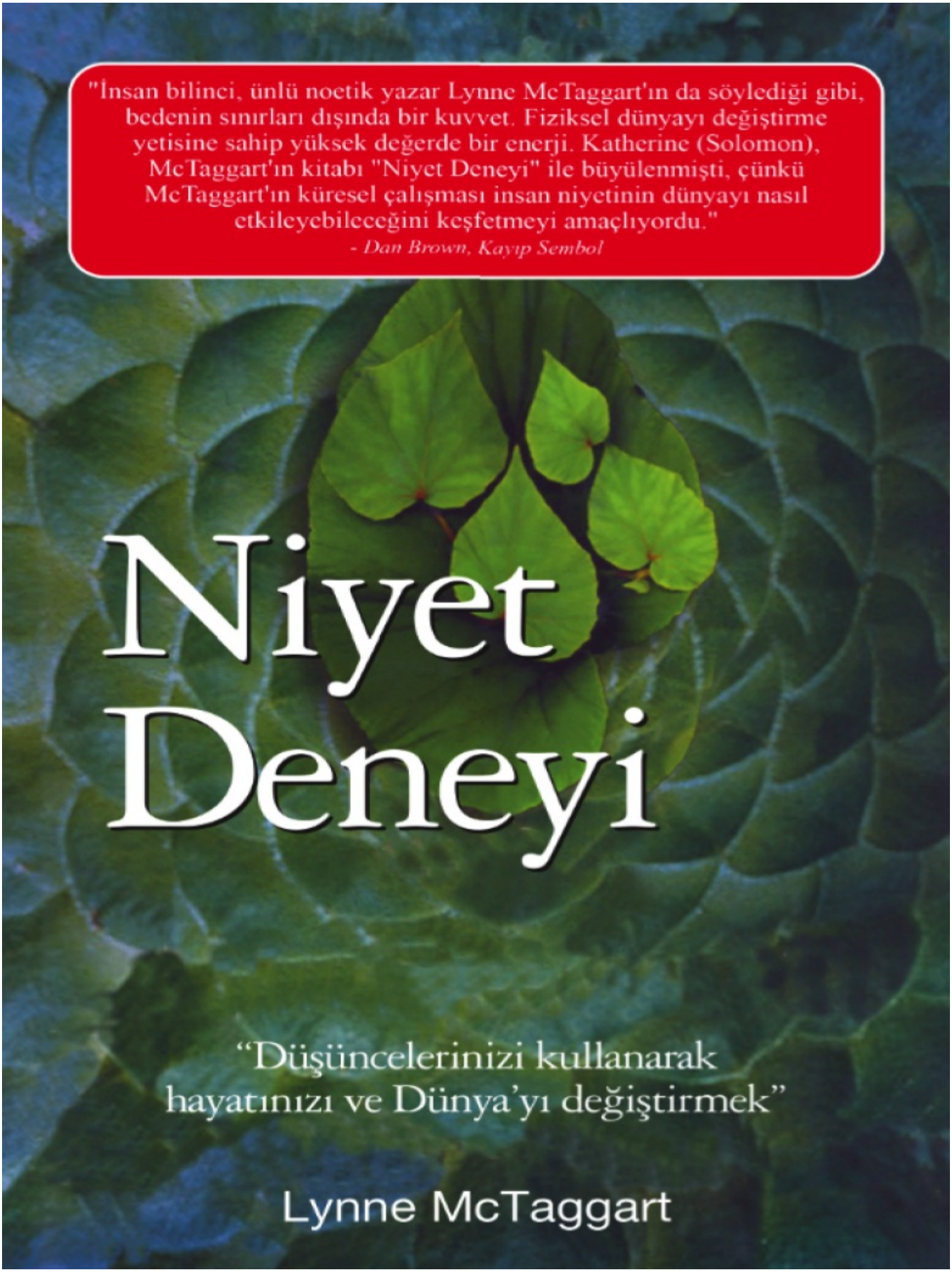
"İnsan bilinci, ünlü noetik yazar Lynne McTaggart'ın da söylediği gibi, bedenin sınırları dışında bir kuvvet. Fiziksel dünyayı değiştirme yetisine sahip yüksek değerde bir enerji. Katherine (Solomon), McTaggart'ın kitabı "Niyet Deneyi" ile büyülenmişti, çünkü McTaggart'ın küresel çalışması insan niyetinin dünyayı nasıl etkileyebileceğini keşfetmeyi amaçlıyordu."
- Dan Brown, Kayıp Sembol
Niyet Deneyi
"Düşüncelerinizi kullanarak hayatınızı ve Dünya'yı değiştirmek"
Lynne McTaggart

NİYET DENEYİ

Hayatınızı Değiştirmek için
“Düşüncelerinizi” kullanmak

LYNNE McTAGGART

Telif Hakkı © 2007 Lynne McTaggart
2012 BUTİK YAYINCILIK VE KİŞİSEL GELİŞİM HIZ. TIC. LTD. ŞTI.

Bu kitabın tüm yayın hakları Türkiye'de BUTİK Yayınları'na aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No : 12162

Eserin Orijinal ismi
"THE INTENTION EXPERIMENT"
olup eser bire bir olarak çevrilmiştir.

Editör: Pantha Nirvano
İngilizce Orjinalinden Çeviren: Sibel Malkoç

Dizgi Mizanpaj
Mineral Görsel İletişim Hizmetleri
Tel: 0212 289 30 10

Baskı, Cilt
İstanbul Matbaacılık Basılı Yayıncılık, Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Tel: 0216 466 74 96

BUTİK YAYINCILIK VE KİŞİSEL GELİŞİM HİZ. TİC. LTD. ŞTİ.
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/260
Topkapı - İstanbul Tel: 0212.612 05 00 Fax: 0212.612 05 80
www.butikyayincilik.com • info@butikyayincilik.com

Anya'ya
Bir niyet ustası

Önsöz

Bu kitap, 2001 yılında "Alan" adlı kitabımı yayınlayarak başladığım işi tamamladığım bir çalışmadır. Homeopati ve spiritüel şifaya bilimsel açıklama ararken tesadüfen yeni bilimin buluşlarını ortaya çıkardım.

Araştırmalarım sırasında, uzun senelerdir kuantum fiziğinin olağandışı imalarını tekrar tekrar inceleyen bir grup öncü bilim adamıyla karşılaştım. Bazıları, standart kuantum fiziğinin gereksiz gördüğü denklemleri yeniden diriltmişlerdi. Sıfır Noktası Alanı anlamına gelen bu denklemler, tüm atom altı parçacıkların birbirleriyle hiç bitmeyen enerji alışverişiyle ortaya çıkan olağanüstü bir kuantum alanı ile ilgiliydi. Bu Alanın varlığı, evrendeki tüm maddenin atom altı seviyede hiç bitmeyen kuantum enerji değişimiyle birbirine bağlı olduğunu ima etmektedir.

Diğer kanıtlar, en temel seviyede, her birimizin bu muazzam enerji denizi ile sürekli etkileşimde olan enerji paketleri olduğumuzu göstermektedir.

Ancak içlerinde en çarpıcı kanıtlar bilincin rolü ile ilgili olanlardı. Bu bilim adamları tarafından yürütülen dikkatle dizayn edilmiş deneyler bilincin, bedenlerimizin sınırları dışına taşan ve fiziksel maddeyi değiştirme kapasitesi olan son derece düzenli bir enerji olduğunu ortaya koymuştur. Düşüncelerin belirli bir hedefe yönlendirilmesi makineleri, hücreleri ve hatta insanlar gibi tüm çok hücreli organizmaları değiştirme kapasitesine sahip gibi görünüyordu. Zihnin beden üzerindeki gücü, hatta zaman ve uzayı bile aşıyor gibiydi.

Alan'da, bu birbirinden kopuk deneylerin sonuçlarından elde edilen fikirleri anlamlandırarak tek bir genel teoride sentezlemeyi hedefledim. Alan, birbiriyle bağlantılı bir evren resmi yaratmasının yanısıra, alternatif tıptan spiritüel şifaya, altıncı histen kolektif bilince kadar bir çok gizeme de bilimsel bir açıklama getirdi.

Alan, anlaşılan önemli bir noktaya temas etmişti. Kitabın yaşamlarını değiştirdiğini söyleyen yüzlerce okuyucu mektubu aldım. Bir yazar beni kitabında roman kahramanı yapmak istedi. İki kompozitör, bundan esinlenerek bir tanesi uluslararası sahnede çalınmak üzere iki müzik parçası besteledi. Filme konu oldum, What the Bleep!? Down the Rabbit Hole, What the Bleep Do We Know!? ve Calender film yapımcıları tarafından piyasaya çıkarıldılar. Alan'dan alıntı yapılan sözler Noel kartlarının teması oldu.

Bu tepkiler her ne kadar mutluluk verici iseler de, benim kendi keşif yolculuğum henüz başlamamıştı. Alan'ı yazmak için topladığım bilimsel bilgiler olağandışı ve hatta rahatsız edici bir şeyi ortaya koyuyordu: odaklanmış düşüncenin gerçekliğin yaratılması üzerinde bir tür merkezi rolü vardı.

Düşünceleri odaklanması - ya da bilim adamların daha derin bir şekliyle "niyet" ve "niyetlilik" olarak değindikleri dibi - fiziksel gerçekliği değiştirecek kadar güçlü bir enerji üretiyormuş gibi görünüyordu. Basit bir düşüncenin dünyamızı değiştirme gücü var gibiydi!

Alan'ı yazdıktan sonra bu gücün boyutları ve ortaya çıkardığı sayısız soru aklımı karıştırmıştı. Örneğin, laboratuarda onaylanmış sonuçları yaşamımda kullanabilmek için nasıl tercüme etmeliydim? Demiryolunun ortasında Süpermen gibi durup 9:45 trenini düşüncelerimle durdurabilir miydim? Biraz düşünce gücü kullanıp evimin çatısına uçabilir miydim? Kendimi düşüncelerimle şifalandırmayı mümkün görüp doktorları acil durumlarda aranacak kişiler listesinden çıkarabilir miydim? Sadece düşünerek çocuklarımın matematik sınavından geçmelerini sağlayabilir miydim? Lineer zaman ve üç boyutlu uzay aslında var olmuyorsa yaşamımda pişmanlık duyduğum anıları geri dönüp silebilir miydim? Benim küçücük zihinsel katkım gezegende yaşanan muazzam ızdırapları hafifletebilir miydi?

Bu kanıtların imaları tedirgin ediciydi. Her an düşüncelerimize dikkat mı etmeliydik? Karamsar bir kişinin dünya görüşü kendini doğrulayan kehanet haline gelebilir miydi? Tüm negatif düşünceler - sürekli içsel diyalog olarak devam eden eleştiri ve yargılar - kafalarımızın dışında etkili oluyor muydu?

Düşüncelerin daha etkili olmasını sağlayacak belirli şartlar var mıydı? Bir düşünce her zaman çalışır mıydı yoksa hedeflenen niyet ve hatta evrenin havasında mı olması gerekirdi? Her an her şey birbirini etkiliyorsa, bu başka bir gerçeği etkisiz hale getirmez miydi?

Aynı anda çok sayıda insan aynı şeyi düşünürlerse ne olur? Bunun tek başına yönlendirilen düşüncelerden daha büyük etkisi olur mu? Aynı düşüncede olan bir grup niyet sahibinin en etkili sonuçları elde etmek için oluşturmaları gereken bir sayı var mıydı? Niyet "doza bağımlı" mıydı - grup ne kadar geniş olursa etkileri de o kadar büyük mü oluyordu?

Düşünce gücüyle ilgili tartışmasız olarak ilk kendini gerçekleştiren insan Napoleon Hill'in Think and Grow Rich adlı kitabıyla başlayan muazzam bir literatür vardı. Niyet yeni çağ felsefesinin en popüler kelimesi haline gelmişti. Alternatif tıbbı uygulayanlar hastalarına "niyetle" yardımcı olmaktan söz ediyorlardı. Hatta Jane Fonda bile çocuklarını "niyetle"yetiştirdiğini yazıyordu.

Nedir bu "niyet" diye düşündüm? Ve bir kişi etkili bir "niyetçi" haline gelebilir? irticalen yazılmış popüler malzemenin içinde - bir tutam Doğu felsefesi, Dale Carnegie - işe yaradığını gösteren hemen hemen hiç bilimsel kanıt yoktu.

Bu sorulara cevap bulabilmek amacıyla uzaktan şifa, psiko kinesis ya da zihnin beden üzerindeki üstünlüğünü üzerine yapılmış çalışmaları taramak için bir kez daha bilime döndüm. Düşüncelerin maddeyi etkilemesi üzerine deneyler yapan uluslararası bilim adamlarını araştırdım. Alan'da tanımlanan bilim daha çok 1970'lerde yürütülen çalışmalarla ilgiliydi; daha fazla ipucu elde edebilmek için kuantum fiziğinin daha yakın zamanda elde edilmiş buluşlarını inceledim.

Aynı zamanda niyet konusunda ustalaşmayı başarmış ve olağanüstü şeyler yapabilen kişilerin - spiritüel şifacılar, Budist rahipler, Qigong ustaları ve şamanlar - düşüncelerini kullanarak güçlü etkiler yaratabilmek için ne tür değişim süreçlerinden geçtiklerini inceledim. Gerçek yaşamda, örneğin sporda ve bio enerjinin şifa seanslarında olduğu gibi, niyetin kullanıldığı bir dizi yolun olduğunu ortaya çıkardım. Yerel toplulukların günlük yaşamlarına odaklanmış düşünceyi nasıl yerleştirdiklerini inceledim.

Sonra, aynı hedefe yönlendirilmiş çok sayıda eğitimli zihnin tek kişinin yarattığı etkiyi nasıl büyüttüğü ile ilgili kanıtlar aramaya başladım. Kanıtların çoğu Transandantal Meditasyon kuruluşları tarafından bir araya getirilmişti ve benzer düşüncelerin aksi takdirde dağınık ve rastgele olan Sıfır Nokta Alan'ında bir tür düzen yarattığını ortaya koyuyordu.

Bu noktada araştırmalarım açısından yol bitti. Önümde, benim anlayabildiğim kadarıyla, hiç keşfedilmemiş topraklar uzanmaktaydı.

Bir akşam, doğal bir girişimci olan eşim Bryan akıl almaz bir öneriyle geldi: "Neden kendin grup deneyleri yapmıyorsun?"

Ben fizikçi değilim. Hiç bir türlü bil im adamı da değil im. Son yaptığım deney onuncu sınıf laboratuarında kalmıştı.

Ancak elimde, az sayıda bilim adamının sahip olduğu bir şey vardı: muazzam bir deney potansiyeli olan grup. Grup niyet deneylerinin sıradan laboratuarlarda yapılması son derece zordur. Bir araştırmacının binlerce katılımcı araması gerekir. Nereden bulacak onları? Bulsa nereye koyacak? Hepsinin aynı zamanda aynı şeyi düşünmesini nasıl sağlayacak?

Bir kitabın okuyucuları, ideal bir benzer şekilde düşünen ve bir fikrin denenmesinde

yer almak isteyebilecek insanlar grubu oluşturur. Gerçekten de, e-haberler ve Alan'la ilgili faaliyetlere katılımları vasıtasıyla iletişim kurduğum kendime ait geniş bir okuyucu kitlem vardı. Kendi deneyimi yapma fikrini önce Princeton Üniversitesi Mühendislik Fakültesi dekanı Robert Jahn ve Princeton Anomalous Research (PEAR) laboratuarının başındaki meslekdaşı psikolog Brenda Dunne'a açtım. Her ikisini de Alan için araştırma yaparken tanımıştım. Jahn ve Dunne otuz yıl boyunca yönlendirilmiş niyetin gücünün makinaları nasıl etkilediği konusunda son derece ikna edici kanıtları toplamaya harcamışlardı. Bilimsel yöntemlere tamamen bağlı, mantıklı ve isabetliydiler. Robert Jahn bütün ve mükemmel cümleler kurarak konuşan çok nadir insanlardan biridir. Brenda Dunne aynı şekilde hem deneyler hem de dil konusunda eşit derecede titiz ve mükemmeliyetçidir. Jahn ve Dunne kabul ettikleri takdirde deneylerimde herhangi bir özensizlik olmayacağından emin olabilirdim.

Aynı zamanda her ikisinin de temasta oldukları çok geniş bir bilim adamı çevreleri vardı. Üyelerinin birçoğunun dünyanın her yerinde bilinç üzerine araştırmalar yapan itibarlı bilim adamlarının oluşturduğu International Consciousness Research Laboratory'nin başkanlığını yapıyorlardı.

Jahn ve Dunne derhal fikre ısındılar. Değişik zamanlarda buluşarak farklı olasılıkların üzerinde durduk. En sonunda, Almanya'da Neuss'daki International Institute of Biophysics'in (IIB) başkan yardımcısı Fritz-Albert Popp'un ilk niyet deneyini yürütmesine karar verdiler. Fritz Popp'u Alan için yaptığım araştırmalardan tanıyordum. Tüm yaşayan varlıkların küçük bir elektrik akımı yaydıklarını ilk keşfeden oydu. Saygıdeğer bir Alman fizikçisi olarak keşifleriyle uluslararası bir üne sahip alan Popp aynı zamanda bilimsel metodun sıkı bir takipçisi olacaktı.

University of Arizona Biofield Center'den psikolog Gary Schwartz, Institute of Noetic Sciences'dan başkan yardımcısı Marilyn Schlitz, IONS'un kıdemli bilim adamı Dean Radin ve Global Consciousness Project'den Roger Nelson gibi diğer başka bilim adamları da katılmayı önerdiler.

Bu projede gizli sponsorlarım yok. Web sitemiz ve tüm deneylerimiz şimdi ve gelecekte, bu kitabın geliri ve bağışlardan elde edilen gelirlerden sağlanacaktır. Deneysel araştırmalarda yer alan bilim adamları genellikle keşfettiklerinin imalarını değerlendirmek için kendi alanlarının dışına çıkmazlar. Böylece, niyet hakkında zaten var olan kanıtları bir araya getirirken bu çalışmanın daha geniş kapsamlı imalarını göz önünde bulundurmaya ve bu tek tek deneyleri tutarlı bir teoride sentezlemeye çalıştım. Genellikle matematiksel denklemlerle ifade edilen kavramları sözel olarak tanımlayabilmek için gerçeğin mecazi yaklaşımlarını kullanmak zorunda kaldım. Zaman zaman, konuyla ilgili çok sayıda bilim adamının yardımlarıyla spekülasyonlar yapmak zorunda da kaldım. Şüphesizdir ki elde edilen bu ilk sonuçların arıtılması ve genişletilmesi için yeni kanıtlar ortaya çıkacaktır.

Bilimsel keşiflerin en ön saflarında yer alan kişilerin çalışmalarını araştırmak benim için şeref vericidir. Laboratuarın inanılmaz sınırları içinde kalan bu adları bilinmeyen kadın ve erkeklerin yaptıkları, kahramanlıktan daha az bir şey değildir. Karanlıkta el yordamıyla tek başlarına ilerleyerek akademik pozisyonlarını, gelecek bağışları ve hatta tüm kariyerlerini riske etmişlerdir.

Bilimdeki tüm ilerlemeler kabul görmüş doktrinlere bir şekilde karşıdır, her yeni buluş kısmen - eğer tamamen değilse - o günün görüşlerinin tersini gösterir. Bilimde gerçek bir kaşif olabilmek için - sadece bilimin önyargısız bakış açısını izleyerek - düşünülemeyeni önermekten korkmamak; arkadaşların, meslektaşların ve bilimsel paradigmaların yanlış olduğunu kanıtlamak gerekir. Deneysel bilgilerin nötr ve tedbirli dilinin ve matematiksel denklemlerin ardında, hepimiz için yavaş yavaş, her bir zorlu deneyle şekillenen yeni bir dünyanın oluşturulması gizlidir.

Lynne McTaggart
Haziran 2006

Tanrı ayakta, sihir yaşıyor
...sihir hiç ölmedi.

— Leonard Cohen

Giriş

Niyet Deneyi herhangi sıradan bir kitap değildir ve sizler de sıradan okuyucular değilsiniz. Bu kitabın sonu yoktur, çünkü sizden bu kitabı tamamlamama yardımcı olmanızı istiyorum. Sizler sadece bu kitabın okurları değil aynı zamanda baş rol oyuncularısınız - son bilimsel araştırmaların öncelikli katılımcılarısınız.

Niyet Deneyi ilk üç boyutlu "canlı" kitaptır. Bu kitap zamanın çok ötesine gider. Kitapta kendi düşüncelerinizin gücü hakkında bilimsel kanıtlar bulacaksınız ve o zaman muhtemelen bu bilginin ötesine geçerek daha farklı olasılıkları, bilinç araştırmaları konusunda son derece saygın uluslararası bilim adamlarının yönetiminde çok büyük uluslararası bir grup deneyi vasıtasıyla test edebileceksiniz.

Niyet Deneyi'nin web sitesi (www.theintentionexperiment.com) vasıtasıyla bu kitabın okuyucuları olan sizler uzaktan yapılan deneylere katılabileceksiniz. Bu deneylerin sonuçları web sitemizde duyurulacaktır. Şu ana kadar yapılmış en cesur bilinç deneyinin merkezinde yer alarak her biriniz birer bilim adamı haline geleceksiniz.

Niyet Deneyi gerçekten de tuhaf bir önermeye - düşüncenin fiziksel gerçekliği etkilediği önermesine - dayanmaktadır. Dünyanın her tarafındaki en itibarlı bilimsel kuruluşlarda bilincin doğası üzerine yürütülen önemli boyuttaki araştırmalar düşüncelerin en basit makinalardan en karmaşık varlıklara kadar herşeyi etkileme kapasitesinin olduğunu göstermiştir. Bu kanıtlar insan düşünce ve niyetlerinin dünyamızı değiştirmenin çarpıcı gücüne sahip fiziksel "bir şey" olduğunu ortaya koymaktadır. Taşıdığımız her düşünce değişim yaratabilme kapasitesine sahip somut bir enerjidir.

Buradaki temel fikir olan bilincin maddeyi etkilediği düşüncesi, klasik fiziğin ortaya koyduğu dünya görüşü ile kuantum fiziği -dünyanın en küçük komponentlerinin bilimi - arasında uzlaştırılamaz bir ayrımı ifade etmektedir. Bu ayrım, maddenin doğası ve nasıl

değiştirilebileceği ile ilgilidir.

Klasik fizik ve hatta diğer tüm bilimsel alanlar Isaac Newton'un 1687'de yayınlanmış Principia'sında tanımlanan hareket ve yerçekimi kanunlarına dayanmaktadır. Newton'un kanunları, belirli ve sabit hareket kanunlarına bağlı olarak üç boyutlu geometri ve zaman evreninde hareket eden nesneleri tanımlar. Maddenin kendi sabit sınırları olan, bozulmamış ve kendi kendisine yeterli olduğu kabul edilirdi. Başka bir şey üzerinde herhangi bir etki yapılabilmesi için bunun fiziksel olması - güç kullanılması ya da çarpışma olması gerekliydi. Bir şeyi değiştirmek onu ısıtmak, yakmak, dondurmak, düşürmek ya da sıkı bir tekme atmak demekti.

Newton kanunları, ünlü fizikçi Richard Feynman'ın ifade ettiği gibi, bilimin muhteşem "oyunun kuralları" ve onların her şeyin birbirinden ayrı olduğunu söyleyen temel önermeleri felsefi dünya görüşümüzün altyapısını oluşturmaktadır. Tüm yaşamın ve onun kargaşasının biz ne düşünürsek düşünelim devam etmekte olduğunu düşünürüz. Akşam yataklarımıza yattığımızda gözlerimizi kapattığımız zaman evrenin yok olmayacağından eminizdir.

Ancak, evrenin birbirinden kopuk, nasıl davranacağı belli nesneler topluluğu olduğu görüşü yirminci yüzyılın ilk yarısında kuantum fiziğin öncülerinin maddenin kalbine daha yakından bakmaya başlamasıyla bir kenara atıldı. Büyük, objektif dünyayı oluşturan evrenin en küçük parçaları hiç de bilim adamlarının daha önceden bildiği kurallara göre davranmıyorlardı.

Bu kuralsız davranışlar bir dizi fikirle beraber Danimarkalı parlak fizikçi Niels Bohr ve yardımcısı Alman fizikçi Werner Heisenberg'in olağanüstü matematik keşiflerinin olası anlamını formüle ettikleri yer olması bakımından Kopenhag Yorumu olarak tanındı. Bohr ve Heisenberg atomların bilardo topu gibi güneş sistemlerine benzemediğini, çok daha karmaşık olduğunu - minik olasılık bulutlarını fark ettiler. Atomaltı parçacıklar katı ve sabit şeyler değildirler, tıpkı bir kişinin aynalar salonunda kendisine bakması gibi, sadece gelecekte olabileceklerinin potansiyeli - ya da fizikçilerin "üst üste koyma" dedikleri tüm olasılıkların toplamı olarak var olurlar.

Elde ettikleri sonuçlardan biri "belirlenemezlik" kavramı - bir atomaltı parçacık ile bilinmesi gerekenlerin hepsinin aynı anda bilinemeyeceği ile ilgiliydi. Örneğin, bir atomaltı parçacığın nerede olduğu ile ilgili bir bilgi elde ederseniz, nereye ve hangi hızda gittiğini aynı anda hesap edemezsiniz. Bir kuantum parçacığının hem parçacık - donuk, hareketsiz bir şey - ve aynı zamanda "dalga" - parçacığın işgal edebileceği her köşeye uzanan büyük bir zaman-uzay alanı - olduğundan söz ediyorlardı. Bu, bir insanın oturduğu sokağın tümünü kapsamasını söylemeye benziyordu.

Sonuçlar, en alt seviyede, fiziksel maddenin katı ve sabit olmadığını - ve hatta henüz hiçbir şey olmadığını - göstermekteydi. Atomaltı gerçeklik klasik fiziğin tanımladığı sabit ve güvenilir varoluştan çok görünüşte sonsuz seçenekleri olan kısa ömürlü olası-

lıklara benziyordu. Doğanın en küçük parçaları öylesine kaprisliydi ki ilk kuantum fizikçileri gerçekliğin kaba bir tahmini - her olasılığın matematiksel menzili - ile yetinmek zorunda kaldılar.

Kuantum seviyesinde gerçeklik şekillenmemiş jöleye benziyordu.

Bohr, Heisenberg ve diğerleri tarafından geliştirilen kuantum teorileri maddenin birbirinden ayrı ve kendi kendine yeterli olduğunu söyleyen Newton bakış açısının temellerini sarstı. En temel seviyede maddenin birbirinden bağımsız parçalara bölünemeyeceğini hatta tam olarak tanımlanamayacağını ileri sürdüler. Maddeler birbirlerinden kopuk olduklarında anlamlı değildiler, ancak dinamik ilişkiler ağı içindeyken anlam kazanıyorlardı.

Kuantum öncüler, sınırlı bir hızda gerçekleşen güç değişimi gibi fizikçilerin etki yarattığını düşündükleri bilinen şeylerin yokluğuna rağmen, kuantum parçacıkların birbirlerini etkilemedeki şaşırtıcı becerisini fark ettiler.

Bir kere temasa geçtiklerinde parçacıklar birbirleri üzerinde uzaktan etkileme gücüne sahiptiler. Örneğin, bir atomaltı parçacığın manyetik yönelimi, birbirlerinden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, diğerini derhal etkiliyordu.

Atomaltı seviyede değişim, dinamik enerji değişiminden de kaynaklanıyordu; bu küçük titreşen enerji paketleri basketboldaki paslaşmalar gibi “sanal parçacıklar” vasıtasıyla sürekli olarak birbirleriyle enerji değişimi içindeydiler; hiç durmaksızın devam eden bu ileri geri hareket evrende anlaşılmaz derecede büyük bir enerji tabakasını meydana getiriyordu.

Atomaltı parçacıklar arıtma ve süptil değişime yol açan sürekli bilgi değişimi içinde gibiydiler. Evren hareketsiz, birbirinden kopuk nesnelerin deposu değil, sürekli yeni oluşumlar içinde olan tek bir organizmanın birbiriyle bağlantılı enerji alanlarıydı. Ölçülemeyecek kadar küçük bir seviyede dünyamız tüm bileşenleri sürekli birbirleriyle telefonlaşan muazzam bir kuantum bilgi ağına benziyordu.

Bu küçük kuantum olasılık bulutunu katı ve ölçülebilir olarak dağıtabilecek tek şey bir gözlemcinin varlığıydı. Bilim adamları bu atomaltı parçacıkları ölçmek üzere daha yakından incelemeye karar verdiklerinde saf potansiyel olarak var olan varlık belirli bir duruma “dönüşüyordu”.

Bu ilk deneysel bulguların ima ettikleri çok önemliydi: canlı bilinç bir şekilde olasılığı gerçeğe dönüştürüyordu. Bir elektrona baktığımız ya da bir ölçü aldığımızda son halinin belirlenmesine yardımcı oluyor gibiydik. Bu, evrenimizi yaratmamızdaki en temel malzemenin onu gözlemleyen bilinç olduğunu ima etmekteydi. Kuantum fiziğindeki önemli isimler evrenin demokratik ve katılımcı - gözlemleyen ve gözlemlenen arasındaki ortak çabanın sonucu - olduğunu tartışmaktaydı.

Kuantum deneylerindeki gözlemleyen etkisi kabul edilmiş doktrinlerine karşı bir kavramın ortaya çıkmasına yol açtı: canlı bilinç bir şekilde şekillenmemiş kuantum

dünyasının gündelik yaşama benzeyen bir şeye dönüşmesi sürecinde merkezi bir rol oynamaktaydı. Bu, gözlemleyenin gözlemlenenin var olmasını sağladığı anlamına gelmesinin yanısıra, evrendeki hiç bir "şeyin" bizim onu algılamamızdan bağımsız olarak var olmadığını ima etmektedir.

Bu gözlemlemenin - bilincin işe katılmasının - jölenin şekillenmesini sağladığını ima etmektedir.

Bu, gerçekliğin sabit değil akışkan ya da değişebilir ve böylece etkilenmeye açık olduğunu ima etmektedir.

Bilincin yarattığı ve hatta belki de fiziksel evreni etkilediği düşüncesi mevcut fizik anlayışımıza meydan okumaktadır. Bu, onyedinci yüzyıl düşünürü Rene Descartes tarafından geliştirilmiş teorilerden ortaya çıkan, zihnin maddeden farklı ve ayrı olduğunu, bilincin tamamen beyinden kaynaklandığını ve kafatasımızın içinde kapalı olduğunu söyleyen dünya görüşüdür.

Birçok günümüz fizikçisi bu muammaya - büyük şeylerin birbirinden ayrı olmasına rağmen onları oluşturan minik yapı taşlarının sürekli ve hiç durmayan bir iletişim içinde olmaları muammasına - omuzlarını silkerler. Yarım yüzyıldır fizikçiler bir elektronun atomaltı olarak bir davranış şekli varken daha büyük bir bütünün parçası olduğunu anladığında "klasik" (yani Newton bakış açısı) anlayışa dönüşmesini, sanki bu bir anlam ifade ediyormuş gibi, kabul etmişlerdir.

Temel olarak bilim adamları kuantum fiziğinin ortaya koyduğu ve ilk öncülerinin cevaplayamadığı belalı sorulara aldırmaktan vazgeçmişlerdir. Kuantum teori matematiksel olarak çalışır. Atomaltı dünyayla nasıl başa çıkacağımızla ilgili son derece başarılı bir reçete sunar. Atom bombası ve lazerlerin yapılmasına ve güneşin yaydığı radyasyonun çözümlenmesine yardımcı olan da oydu. Günümüzün fizikçileri gözlemleyen etkisini unuttular. Zarif denklemleriyle kendilerini memnun etmekte ve birleştirici Her Şeyin Teorisi'nin formüle edilmesini ya da tüm çelişkili keşiflerin merkezi bir teoride toparlanacağını ümit ettikleri ve sıradan insanların algıladıklarının ötesinde bir kaç yeni boyutun daha keşfedilmesini beklemekteler.

Otuz sene önce, bilimsel camia kendi yolunda ilerlerken dünyanın her tarafındaki prestijli üniversitelerden küçük bir grup öncü bilim adamı Kopenhag Yorumu'nun metafiziksel imalarını ve gözlemleyen etkisini değerlendirmeye karar verdi. Eğer madde değişkense ve bilinç maddenin belirli bir şekil almasını sağlıyorsa, o zaman bilincin bir şeyleri belirli bir yöne itmesi de muhtemel görünüyordu.

Araştırmaları basit bir soruya dayanıyordu: eğer dikkat fiziksel maddeyi etkiliyorsa, o zaman niyetin amaçlı olarak değişim yaratmanın üzerindeki etkisi neydi? Kuantum dünyasına gözlemleyen olarak katılarak sadece yaratanlar değil aynı zamanda etkileyenler de olabilirdik.

"Yönlendirilmiş uzaktan zihinsel etki" ya da "psikokinesis" ya da kısaca "niyet" ya da

niyetlilik” adını verdikleri üzerine deneyler yapmaya başladılar. Nasıl elde edileceği ile ilgili amaçlı bir plan olmadan sadece sonuca odaklanma anlamına gelen arzunun aksine, niyetin ders kitaplarında yer alan tanımı “istenilen sonucu elde etmeye yönelik bir hareketin yapılması için amaçlı plan” dır. Bir niyet, niyet edenin kendi hareketlerine dönüktür; istenilen işin yapılması için bir taahhüt ve belirli bir mantık gerektirir. Niyet, amaç ifade eder, bir hareket planının anlayışı ve tatmin edici bir sonucun planlanmasını içerir. Institute of Noetic Sciences’ta araştırma ve eğitimden sorumlu başkan yardımcısı ve uzaktan etki üzerine çalışan ilk araştırmacılardan biri olan Marilyn Schlitz, niyeti “bir nesne ya da sonuca odaklı, amaç ve fayda içeren farkındalığın yansıtılması” olarak tanımlar. Fiziksel maddeyi etkileyebilmek için düşüncenin son derece hedefe yönlendirilmiş olması gerektiğini düşünüyorlardı.

Bir dizi olağanüstü deneyde bu bilim adamları belirli odaklanmış düşüncelerin o kişinin bedenini, cansız nesneleri, tek hücreli organizmalardan insanlara kadar her türlü canlıyı etkileyebileceğinin kanıtlarını ortaya koydular. Bu küçük alt gruptaki iki temel şahıs Princeton University, Princeton Engineering Anomalies Research (PEAR) laboratuvarlarının eski mühendislik dekanı Robert Jahn ve meslektaşı Brenda Dunne birlikte tamamen bilimsel temellere dayanan karmaşık ve ilmi bir araştırma programı yarattılar.

25 yıl boyunca Jahn ve Dunne “mikro-psikokinesis” adı verilen, zihnin rastgele olay jeneratörü (REG) - yazı-tura atmanın yirmibirinci yüzyıl elektronik versiyonu - üzerindeki etkisini ölçmek için muazzam uluslararası çaba gerektiren bir çalışma yürüttüler.

Bu makinalardan (yazı-tura atmanın bilgisayarlı eşdeğeri) elde edilen çıktılar rastgele değişen pozitif ve negatif frekanslı pulslarla kontrol ediliyordu. Hareketleri tamamen rastgele olduğu için çoğu zaman olasılık kanunlarına göre kabaca yüzde elli “yazı” ve “tura” üretiyorlardı. REG deneylerinin en yaygın olan konfigürasyonu bir bilgisayar ekranında iki cazip görüntünün - örneğin, kovboy’lar ve kızılderililer - rastgele değişmesiydi. Çalışmalarda katılımcılar bilgisayar karşısına oturtuluyor ve bir görüntüden daha fazla üretmeye çalışmaları isteniyordu - örneğin daha fazla kovboy - sonra da daha fazla kızılderili üretmeye odaklanmaları isteniyordu, sonra makineyi ters yönde etkilemeye çalışmaları söyleniyordu.

Yaklaşık 2.5 milyon denemeden sonra Jahn ve Dunne insan niyetinin bu elektronik cihazları istenilen yönde etkileyebildiğini şüpheye yer bırakmayan bir şekilde gösterdiler ve elde ettikleri sonuçlar 68 farklı araştırmacı tarafından tekrarlandı.

PEAR zihnin cansız nesneler ve süreçler üzerindeki etkisine odaklanırken başka birçok bilim adamı niyetin canlı varlıklar üzerindeki etkisi üzerine çalışıyordu. Çok farklı araştırmacılar insan niyetinin çok çeşitli yaşayan sistemleri - bakteriler, maya, su yosunları, bitler, civcivler, fareler, kediler ve köpekler - etkileyebildiğini

göstermekteydiler. Bu deneylerin bir kısmı insan hedefler üzerinde yürütülmüş ve niyetin alıcının birçok biyolojik süreçlerini, kalpteki, gözlerdeki, beyindeki ve solunum sistemindeki büyük motor hareketler de dahil olmak üzere etkilediği ortaya konmuştur.

Hayvanların da etkili niyet davranışlarında bulunma kapasiteleri vardır. Fransa, Nantes'deki ODIER vakfından Rene Peoch tarafından yürütülmüş dahice bir çalışmada hareketli rastgele olay jeneratöründen yapılmış robot "anaç tavuk" bir grup civcive dünyaya gelmelerinden hemen sonra "damgalanmıştı". Robot, civcivlerin kafesinin dışına rahatça hareket edebileceği bir yere yerleştirilmişti ve gidip geldiği yol takip edilerek kaydediliyordu. Sonuç olarak, robotun civcivlere doğru normal olarak gideceğinden iki buçuk kere daha fazla yöneldiği, civcivlerin "çıkarım yapılan niyet"inin - annelerine daha yakın olabilme arzularının - robotu etkileyerek kafese daha fazla yaklaşmasına neden olduğu açıkça anlaşıldı. Buna benzer seksenden fazla çalışmada yanan bir mum hareketli REG üzerine yerleştirilmiş, civcivler karanlıkta bırakılmış ve ışığı rahatlatıcı buldukları için robotu etkileyerek kafeslerinin çevresinde normalden daha uzun zaman sarfetmesini sağlamışlardı.

En kapsamlı ve ikna edici araştırma Texas, San Antonio'daki Mind Science Foundation'ın araştırma başkanı ve daha sonra Institute of Transpersonal Psychology'de bulunmuş psikolog William Braud tarafından yürütülmüştür. Braud ve meslektaşları insan düşüncesinin balıkların yüzdüğü yönü, gerbil gibi başka hayvanların hareketlerini ve laboratuarda hücrelerin parçalanmasını etkileyebildiğini göstermişlerdir.

Braud aynı zamanda insanların üzerinde zihnin etkisini araştıran en kontrollü ilk çalışmalardan birisini dizayn etmiştir. Bir grup çalışmasında Braud bir insanın diğer bir insanın otonom sinir sistemini (savaş ya da kaç mekanizması) etkileyebileceğini göstermiştir. Elektrodermal aktivite (EDA) cilt direncinin ölçüsüdür ve bireyin stres seviyesini gösterir; EDA'da bir değişiklik genellikle birey stres altında olduğunda ya da bir şekilde rahatsız edildiğinde ortaya çıkar. Braud'un bu çalışması sabit olarak bakılmanın EDA üzerindeki etkisini test ediyordu; bu şekilde uzaktan etkinin insanlar üzerindeki etkisini en basit şekilde izole etmiş oluyordu. İnsanların sabit bakışlarla bakıldıkları zaman bilinç altından uyarıldıklarını defalarca göstermiştir.

Uzaktan etkinin belki de en çok araştırılmış alanı uzaktan şifa ile ilgilidir. Bilimsel titizlik açısından birbirinden farklı yaklaşık 150 çal ışmanın içinde en iyi dizayn ve kont rol edilmiş olanl arından biri Dr. Elizabeth Targ tarafından yürütülmüş olanıdır. 1980'lerin AIDS salgını sırasında Amerika'nın her tarafından gelen 40 şifacıdan daha önce hiç tanışmadıkları ya da görmedikleri son aşamadaki AIDS hastalarına şifa vermeleri konusunda son derece kontrollu bir çift çalışma dizayn etmiştir.

Zihnin maddeyi etkilemesi üzerine yapılmış en basit deneyler dahi heyecan verici sonuçlar vermiştir. Bu çalışmalardan bir tanesi atılan zara etki edilmesi ile ilgiliydi. Bugüne kadar yapılan 73 çalışma 2,500 kişinin 2.5 milyondan fazla atılan zarı etkileme

çabasını olağanüstü başarıyla incelemiştir. Bütün çalışmalar seçici raporlandırma ve kalite anlayışına pay bırakarak incelendiğinde, şansın oynadığı rol 10 üzeri 76 takip eden 76 tane sıfır) idi.

Psişik Uri Geller'in meşhur ettiği bilinen parti numarası kaşık bükme konusunda da kışkırtıcı bazı malzemeler vardır. University of London, Birkbeck College profesörü John Hasted çocuklar üzerinde son derece dahice bir çalışmayla bunu test etmiştir. Hasted tavandan kapı anahtarlarını sallandırmış ve fiziksel bir temas olmaması için de hedeften 1 ila 3 metre uzağa da çocukları yerleştirmiştir. Her anahtarın üzerine yerleştirdiği kayıt cihazları anahtarlarda olabilecek değişimleri algılayıp bir çizelgeye kaydedecekti. Hasted çocuklardan asılı duran metalleri bükmeye çalışmalarını istedi. Seanslar sırasında anahtarların sallanmakla kalmayıp zaman zaman çatladığını ve hatta 10 volta kadar çıkan ani ve yüksek elektrik sıçramalarının olduğunu gözlemledi. Daha da çarpıcı olanı, çocuklardan ayrı bir yerde asılı anahtarlara niyetlerini göndermelerini istediği zaman, sanki bir konserdeymiş gibi aynı anda gelen sinyaller kaydetmiş olmasıdır.

Daha da şaşırtıcı olan, psikokinesis üzerine yapılan araştırmalar herhangi bir tür zihinsel etkinin gönderici ve alıcının ne kadar uzakta olduğu ya da niyetin hangi zamanda yapıldığından bağımsız olarak ölçülebilir sonuçlar ortaya koymasıydı. Deneysel kanıtlara göre, düşünce gücü zaman ve uzayı aşmaktaydı.

Bu revizyonistler işlerini tamamladıklarında kurallar kitabını parçalara ayırmış ve rüzgarlara savurmuşlardı. Zihin bir şekilde maddeyle bağlantılı ve hatta onu değiştirebilecek kapasiteye sahipti. Fiziksel madde sadece güç kullanarak değil, düşünce kullanarak etkilenebilir, geri dönülmez bir şekilde değiştirilebilirdi.

Ancak, bu öncü bilim adamlarının ortaya koyduğu kanıtlar üç temel soruyu cevapsız bırakmaktaydı. Düşünceler hangi fiziksel mekanizmalar vasıtasıyla gerçekliğe etki ediyorlardı? Bu kitabın yazıldığı sırada, toplu dua üzerine yapılan yayınlanmış çalışmalar hiç bir etki görülmediğini göstermiştir. Bazı durum ve zihinsel hazırlık diğerlerine göre daha mı başarılı olunmasını sağlıyordu? Düşüncenin iyilik ve kötülük üzerindeki gücü neydi? Düşünce yaşamlarımızı ne kadar değiştirebilirdi?

Bilinç üzerine ilk çalışmalar 30 yıl önce yapılmıştır. Daha yakın zamanlardaki öncü kuantum fiziği keşifleri ve dünya üzerindeki laboratuvarlarda yapılan çalışmalar bu soruların bazılarına cevap vermektedir. Dünyamızın son derece şekillendirilebilir ve süptil etkiye açık olduğu ile ilgili kanıtlar sunmaktadırlar. Son zamanlarda yapılan deneyler, canlı varlıkların ölçülebilen enerjinin sürekli alıcı ve vericileri olduklarını göstermektedir. Yeni bilinç modelleri bunun her türlü fiziksel engeli aşabilecek kapasitede olduğunu sergilemektedir.

Zihnin madde üzerindeki etkisi üzerine yapılan son çalışmalar niyetin uygulayıcıya, zamana ve nerede olduğuna göre değişen etkiler gösterdiğini ortaya koymuştur. Niyet bir

çok yerde hastalıkları iyileştirmek, fiziksel süreçleri değiştirmek ve olayları etkilemek için kullanılmıştır. Bu özel bir yetenek değil, öğrenilebilen bir beceridir ve öğretilmektedir. Gerçekte de, niyeti gündelik yaşamlarımızın bir çok alanında kullanmaktayız.

Araştırmalar kaç kişinin aynı anda aynı düşünceyi paylaştığına bağlı olarak niyetin gücünün arttığını ileri sürmektedir.

Niyet Deneyi üç parçadan oluşmakt adır. Ana gövde (1-12 arasındaki bölümler) niyet ile ilgili deneysel kanıtları sentezleyerek niyetin nasıl çalıştığını, yaşamlarımızda nasıl kullanabileceğimizi ve bu etkinin en verimli olduğu durumları tutarlı bir bilimsel teori-de bir araya getirmeye çalışmaktadır.

İkinci yarı (bölüm 13) niyeti yaşamlarımızda etkili olarak kullanabilmemiz için bir dizi alıştırma ve tavsiye sunmaktadır. Bu bölüm aynı zamanda öncü bilimin bir alıştırmasıdır. İnsan potansiyeli konusunda uzman değilim, bu nedenle bu bir kendi kendine yardım el kitabı değil benim kadar sizin için de bir keşif seyahatidir. Bu programı psikokinezi laboratuarlarında yapılan çalışmalarda en pozitif neticelerin elde edildiği bilimsel kanıtlardan meydana getirdim. Bu tekniklerin kontrollü laboratuar şartlarında başarılı sonuçlar ortaya çıkardığını kesinlikle biliyoruz, ancak bunların sizlerin yaşamlarında işe yarayacağını garanti edemem. Bunları kullanarak kendinizi bireysel bir deneyime dahil edebilirsiniz.

Bu kitabın son bölümü bireysel ve grup deneylerinden oluşmaktadır. Bölüm 14'de niyeti kendi yaşamlarınızda uygulayabilmeniz için bir dizi gayri resmi deneyin ana hatları verilmektedir. Bu "mini" deneyler aynı zamanda araştırmanın bir parçasıdır. Elde ettiğiniz sonuçları diğer okuyucularla paylaşmak üzere web-site'mizde ilan edebilirsiniz.

Bireysel deneylerin yanı sıra, bu kitabın okurları tarafından yürütülmek üzere geniş grup deneyleri de dizayn ettim (bölüm 15). Son derece deneyimli bilimsel ekibimizin yardımıyla, Niyet Deneyi okurların odaklanmış niyetinin bilimsel olarak ölçülebilir hedefler üzerinde etkisi olup olmadığını periyodik olarak geniş çaplı deneylerle yürütecektir.

Yapmanız gereken tek şey kitabı okumanız, içeriğini hazmetmeniz, websitesi'ne girmeniz (www.theintentionexperiment.com) ve bu kitabın arkasındaki alıştırma ve talimatları takip ederek sitede tarif edildiği zaman ve şekilde belirli düşünceleri göndermenizdir. Bu çalışmaların ilki Almanya'daki International Institute of Biophysics in Neuss'un başkan yardımcısı Alman fizikçi FritzAlbert Popp (www.lifescientists.de), yedi kişilik ekibi ve University of Arizona at Tucson'dan Dr. Gary Schwartz, Institute of Noetic Sciences'dan Marilyn Schlitz ve Dean Radin tarafından yürütülecektir.

Web sitesi uzmanları bilimsel ekibimizle işbirliği yaparak grubun hangi özelliklerinin ya da düşüncelerinin hangi yönünün daha etkili sonuçlar ortaya çıkardığını

belirlememize yardımcı olmak üzere protokoller dizayn ettiler. Her bir niyet deneyi için bir hedef - belirli bir canlı varlık ya da grup niyetinin yarattığı değişimin ölçülebileceği bir topluluk seçilecektir. Deneklerin en basiti olan su yosunları ile işe başladık (bk. Bölüm 12) ve her deneyde giderek daha karmaşık canlı hedefe doğru ilerleyeceğiz.

Yüksek hedeflerimiz var: zaman içinde bazı toplumsal hastalıkları ele almak istiyoruz. Muhtemel bir insan hedefi yaralı hastalar olabilir. Yaraların genellikle belirli ölçülebilir bir oran ve kalıpta iyileştiği bilinir ve kabul edilir. Kural dışı bir durum tam olarak ölçülebilir ve deneysel bir sonuç olarak ifade edilebilir. Bu durumda hedefimiz, odaklanmış grup niyetinin yaraları normalden daha hızlı iyileştirip iyileştiremediğini belirlemek olacaktır.

Doğal olarak, deneylere katılmak zorunda değilsiniz. Katılmak istemiyorsanız başkalarının niyet deneylerini okuyabilir ve niyeti yaşamlarınızda nasıl kullanacağınızla ilgili bilgi edinebilirsiniz.

Lütfen deneylere ilgisiz bir şekilde katılmayın. Deneylerin doğru çalışabilmesi için önce kitabı okumanız ve içeriğini tamamen hazmetmeniz gerekmektedir. Deneysel kanıtlar, bir sporcunun başarı şansını arttırmak için kaslarını çalıştırması gibi, en etkili sonuçların eğitilmiş zihinlerden geldiğini ortaya koymuştur.

Keyfi katılımı caydırmak amacıyla, Niyet Deneyi website'si kitabın içinden bazı kelime ya da fikirleri içeren şifre gerektirmektedir (bir kaç ayda bir küçük değişiklikler yapılacaktır). Deneyin bir parçası olabilmek için şifreyi kullanmanız ve kitabı okumuş olmanız gerekecektir.

Web sitesinin çalışan bir saati vardır (U.S. Eastern Standart Time ve Greenwich Mean Time'a ayarlanmıştır). Web sitesinde verilecek belirli tarih ve zamanda, dikkatle kelimelendirilmiş, ayrıntılı niyetinizi hedef siteye göndermeniz istenecektir.

Deneyler bittikten sonra, sonuçlar bilimsel ekibimiz tarafından analiz edilecek, tarafsız istatikçilerce incelenecek ve websitesi'nde ve bu kitabın tekrar baskılarında duyurulacaktır. Böylece web-site'si elinizde tuttuğunuz kitabın canlı devamı haline gelecektir. Yapmanız gereken tek şey deneylerin tarihlerini öğrenebilmeniz için periyodik olarak web sitesini kontrol etmenizdir.

Grup niyeti ve uzaktan zihinsel etki üzerine iyi dizayn edilmiş yüzlerce çalışma anlamlı sonuçlar ortaya koymuştur. Ancak, deneylerimiz ilk başta ve hatta belki de hiç bir zaman gösterilebilir, ölçülebilir sonuçlar elde edemeyebilir. Saygın bilim adamları ve objektif araştırmacılar olarak elde ettiğimiz bilgileri raporlandırmak görevimizdir. Bilimin her alanında olduğu gibi, başarısızlık eğiticidir, deneyin dizaynı ve dayanak noktasını gözden geçirmemize yardımcı olur.

Bu kitabı okurken bunun öncü bilimin bir çalışması olduğunu hatırlayın. Bilim hiç bitmeyen bir kendini düzeltme sürecidir. İlk başta gerçek olarak kabul edilen varsayımlar bazen kenara atılır. Bu kitapta veril en bazı - hatta birçok - sonuçlar daha

ileriki bir tarihte yeniden düzenlenmeye mecburdur.

Bu kitabı okuyarak ve deneylerine katılarak dünyanın sahip olduğu bilgiye katkıda bulunabilir ve hatta dünyanın nasıl işlediğini anlamamızla ile ilgili bir paradigma değişikliğine yol açabilirsiniz. Toplu niyetin gücü belki de gezegenimizi tamir edip yenileyecek kuvvet olacaktır. Yüzlerce ve binlerce kişinin tek bir ses, tek bir nota haline gelerek birleşmesi muazzam bir senfoniye dönüşebilir.

Niyet Deneyi'ni yazmaktaki amacım bilincin gücü ve olağanüstü yapısını ifade etmekti. Belki de dünyayı değiştirecek olan şey tek bir toplu yönlendirilmiş düşüncedir.

KISIM I - NİYET BİLİMİ

İnsan, bizlerin "evren" dediği bütünün
parçasıdır; zaman ve uzayla sınırlı bir alan.
Kendini, düşüncelerini ve duygularını
geri kalan her şeyden farklı olarak algılar -
kendi bilincinin yarattığı bir tür optik yanılgı.

ALBERT EINSTEIN

BÖLÜM 1: DEĞİŞKEN MADDE

Galakside pek az yer, Tom Rosenbaum'un laboratuarındaki helyum seyreltme buzdolabı kadar soğuktur. Buzdolabının - oda boyunda içinde bir çok silindir bulunan dairesel bir aygıt - içindeki ısı yaklaşık -237°C'ye kadar düşebilir; bu uzayın derinliklerinden üç bin kat daha soğuktur. İki gün boyunca sıvı azot ve helyum buzdolabının içinde dolaşır, sonra gaz halindeki helyumu içeri pompalayan üç pompa ısıyı son haline kadar düşürür. Hiç bir şekilde ısının varlığından söz edilemeyecek bu ortamda maddenin atomları iyice yavaşlar. Bu derece soğukta evren tamamen dururdu. Bu cehennemin donmasının bilimsel olarak ifade edilmesidir.

Mutlak sıfır Tom Rosenbaum gibi fizikçilerin tercih ettiği bir derecedir. Kırk yedi yaşında University of Chicago'da saygın bir fizikçi ve daha önce James Franck Institute'un eski başkanı olarak Rosenbaum sıkıştırılmış madde fiziğinde - altyapılarındaki düzen bozulduğunda sıvı ve katıların işleyişini inceleyen çalışma - düzensizliğin sınırlarını keşfetmek isteyen deneysel fiziğin öncülerinden birisiydi. Fizikte, bir şeyin nasıl davrandığını keşfetmek isterseniz, bunu anlamanın en kolay yolu onu rahatsız etmek sonra da ne yaptığını gözlemlemektir. Düzensizlik yaratmak maddeye genellikle ısı ya da manyetik alan uygulayarak, rahatsız olduğunda nasıl tepki vereceğini görmenin yanı sıra atomların hangi dönme pozisyonunu - ya da manyetik oryantasyonunu seçeceğini anlamayı içerir.

Sıkıştırılmış madde fiziğindeki bir çok meslektaşı kartondaki yumurtalar gibi atomları düzenli dizilime sahip kristalize katılar gibi simetrik sistemler üzerine çalışmayı tercih

etmişlerdi. Ancak Rosenbaum doğal olarak düzensiz olan, geleneksel kuantum fizikçilerinin "çöp" olarak nitelediği tuhaf sistemlere ilgi duyuyordu. Çöpte kuantum evreninin keşfedilmemiş sırlarının yattığını düşünüyordu ve bu bilinmeyen alanı araştırmaktan mutluydu. Manyetik özellikleri olan ve teknik olarak yavaş akan sıvılar olarak bilinen tuhaf kristal melezlerinin getirdiği zorluklardan keyif alıyordu. Atomları aynı yöne bakan ve mükemmel bir dizilimi olan kristalin tersine, bu tuhaf kristalin atomları dağınık ve düzensiz olarak donmuştur.

Aşırı soğuğun kullanılması bu tuhaf bileşiklerin atomlarının onları yakından inceleyecek kadar yavaşlamasına ve böylece kuantum mekanik özlerinin ortaya çıkmasına neden oluyordu. Mutlak sıfıra yakın derecelerde, atomları neredeyse hareketsiz olduğu zaman farklı kolektif özellikler sergilemeye başlarlar. Rosenbaum oda ısısında düzensiz olan sistemlerin soğutuldukları zaman uyumlu hale geldikleri ile ilgili son keşiften adeta büyüleniyordu. Bu yaramaz atomlar hep beraber uyumla hareket ediyorlardı.

Belirli durumlarda moleküllerin grup olarak nasıl davrandıklarını incelemek maddenin doğasını anlamak açısından önemlidir. Kendi keşif yolculuğumda Rosenbaum'un laboratuvarı başlamak için en uygun yer gibiydi. Orada, her şeyin yavaş hareket ettiği bu en düşük derecelerde evrenin en temel bileşenlerinin gerçek doğası ortaya çıkarılabilirdi. Tamamlanmış olarak düşündüğümüz fiziksel evrenimizin temelde değiştirilebilir olduğuyla ilgili kanıt arıyordum. Aynı zamanda, gözlemleyen etkisi gibi bir kuantum etkinin atomaltı dünyanın dışında, gündelik yaşamlarımızda da olup olmadığını merak ediyordum. Rosenbaum'un buzdolabında keşfettikleri fiziksel dünyadaki her nesne ve organizmanın düşüncenin enerjisiyle etkilenebilir ve hatta değiştirilebilir olduğuyla ilgili - ki klasik fizik bunu değişmez bir gerçek, tamamlanmış bir montaj, Newton fiziğine göre sadece kaba kuvvet kullanarak değiştirilebilir olarak değerlendirmekteyken - son derece önemli ipuçları sunabilirdi.

Termodinamiğin ikinci kuralına göre, evrendeki tüm fiziksel süreçler daha yüksek bir enerji durumundan daha düşük bir enerjiye doğru akarlar. Nehire bir taş attığımız zaman yarattığı çırpıntı sonunda durur. Sıcak bir fincan kahve giderek soğur. Herşey kaçınılmaz olarak parçalanır ve her şey düzenden düzensizliğe doğru tek bir yöne doğru ilerler.

Ancak Rosenbaum bunun her zaman kaçınılmaz olmadığına inanıyordu. Düzensiz sistemler üzerine yapılan son çalışmalar bazı materyallerin belirli şartlar altında entrofinin tersine hareket ettiğini ve çözülmek yerine bir araya geldiğini ortaya koymaktaydı. Maddenin ters yöne, düzensizlikten düzene doğru gitmesi mümkün müydü?

On yıldır Rosenbaum ve James Franck Institute'daki öğrencileri küçük bir parça lityum holmiyum florid tuzu üzerine bu konuyla ilgili olarak çalışmaktaydılar. Rosenbaum'un buzdolabında kurşun kalemin ucundan daha büyük olmayan, iki dizi bakır tele sarılmış mükemmel bir parça pembe renkli kristal vardı. Uzun senelerdir çok

sayıda deneyden sonra Rosenbaum bu küçük parlak örneklere, yeryüzündeki doğal olarak en manyetik maddelerden birine hayranlık duyuyordu. Bu özellik düzensizliği incelemek için mükemmel bir durum oluşturuyordu, ancak önce kristali tanınmaz bir şekilde düzensiz bir madde haline getirmesi gerekiyordu.

Kristalleri yetiştiren laboratuvardan holmiyumu florin ve lityumla - periyodik tablodaki ilk metal - birleştirmesini istedi. Ortaya çıkan holmiyum lityum florin tuzu - atomları mikroskopik pusula denizi gibi davranan hepsi kuzeye dönük, son derece düzenli bir madde - itaatkardı ve davranışları tahmin edilebilirdi. Bundan sonra Rosenbaum laboratuvara orijinal bileşik tuzdan bir miktar holmiyum atomunun çıkarılarak yerine itriyum - doğal manyetik çekimi olmayan parlak bir metal - yerleştirilmesini isteyerek adı lityum holmiyum itriyum tetraflorid tuzu olan tuhaf bir melez elde edene kadar onu paramparça etti.

Rosenbaum bileşiğin manyetik özelliklerini devreden çıkartarak anarşi yaratmıştı - bu Frankenstein canavarının atomları istedikleri yöne dönüyorlardı. Holmiyum gibi elementlerin temel özelliklerini şövalyevari bir şekilde yönlendirmek maddeyi biraz fazla kontrol etmekti. Rosenbaum bileşiğin özelliklerini istediği gibi değiştirebiliyordu; atomların belirli bir yöne dönmesini sağlayabiliyor ya da onları rastgele kalıplarda dondurabiliyordu.

Ancak, onun gücünün de bir sınırı vardı. Rosenbaum'un holmiyum bileşikleri bazı durumlarda beklenildiği gibi davranıyor bazı durumlarda ise davranmıyorlardı. Yapamadığı bir şey onların ısı kurallarına uymasını sağlamaktı. Rosenbaum buzdolabını ne kadar soğutursa soğutsun, aynı adımlarla gitmeyi reddeden bir ordu gibi atomlar düzene girmeye direniyorlardı.

Rosenbaum'un kristal bileşiğinin tuhaf özelliklerini anlamaktaki merakını paylaşan bir kişi daha vardı - Sayantani Ghosh adında Rosenbaum'un yıldız doktora öğrencisi. Arkadaşlarının Sai diye çağırdığı bu genç kadın Hintliydi, Cambridge Üniversitesi'nden yüksek dereceyle mezun olmuştu ve sonra 1999'da doktora çalışması için Tom'un laboratuvarını seçmişti. University of Chicago'nun fizik departmanı tarafından birinci yıl doktora öğrencilerine verilen Gregor Wentzel Ödülü'nü kazanarak kendisini göstermişti. Yirmi üç yaşında, ilk bakışta mahçup, kendisini koyu renk saçlarının ardına saklayan bu genç kadın kısa sürede arkadaşlarını olduğu kadar profesörlerini de otoritesi ve anlaşılması zor fikirleri basit bir dille anlatma becerisiyle etkiledi. Sai bu gıpta edilen ödülü kazanmanın şerefini yirmi beş yıl önce ödüller ilk verilmeye başlandığı zaman onu kazanan bir kadınla paylaşıyordu.

Klasik fiziğin kurallarına göre, bir manyetik alanın uygulanması o maddenin manyetik dizilimini bozar. Bunun olma derecesi "manyetik duyarlılık" ile belirlenir. Düzensiz bir maddedeki genel kalıp onun bir süre manyetik alana cevap vermesi, sonra durağanlaşması, ısı düştükçe ya da manyetik alan manyetik doyuma ulaştıkça giderek

azalmasıdır. Atomlar artık manyetik alana göre aynı yöne doğru hareket edemezler ve yavaşlamaya başlarlar.

Sai'nin ilk deneylerinde lityum holmiyum itriyum tuzunun atomları tahmin edildiği gibi, manyetik alanın uygulanmasıyla hareketlendiler. Sonra, Sai'nin manyetik alanı arttırmasıyla tuhaf bir şey olmaya başladı. Frekansı yükselttikçe atomlar daha hızlı hareket etmeye başladılar. Daha da ötesi, tamamen düzensiz olan atomlar aynı yöne dönmeye ve bir bütün gibi davranmaya başladılar. Sonra, yaklaşık 260 atom küçük gruplar halinde bir araya gelerek hizalandılar ya bir yöne ya da diğerine hep birlikte hareket eden "osilatör" ya da salıngaçlar meydana getirdiler. Sai ne kadar güçlü bir manyetik alan uygularsa uygulasın, atomlar inatla birbirlerine uyumlu kaldılar. Bu, 10 saniye kadar devam etti.

ilk önceleri Sai ve Rosenbaum bu etkilerin holmiyum atomlarının - dünyada en az bulunan ve bazı yerlerde matematiksel olarak başka bir boyutta var olduğu hesaplanan maddelerden biri - tuhaf etkileri olduğunu düşündüler. Gözlemledikleri olayı anlamasalar da elde ettikleri sonuçları yazdılar ve bu rapor 2002'de Science dergisinde yayınlandı.

Rosenbaum bir deney daha yaparak kristalin yapısında bu kadar güçlü dış etkiyi aşabilecek özelliği izole etmeye karar verdi. Çalışmanın dizayn edilmesini genç ve parlak öğrencisine bıraktı, sadece yapmak istediği deneyin bilgisayarlı, üç boyutlu matematiksel simulasyonunu yaratmasını önerdi. Bu kadar küçük madde üzerine yapılan deneylerde fizikçiler deneysel olarak gözlemlediklerinin teyidini almak için matematiksel bilgisayarlı simulasyona güvenirler.

Sai bilgisayar kodunu ve kendi simulasyonunu yaratmak için aylar sarfetti. Planı, iki düzensizlik sistemini - daha yüksek ısı ve daha güçlü manyetik alan - uygulayarak tuzun manyetik kapasitesi hakkında bir şeyler daha öğrenebilmekti.

Örneği 1-x2 inç bakır bir zemine yerleştirdi, minik kristalin çevresine iki kablo sardı: biri, manyetik duyarlılığı ve atomların döndüğü yönü belirleyecek bir gradiometre idi, diğeri ise içerideki atomları etkileyebilecek herhangi bir rastgele akımı iptal edecekti.

Bilgisayarına bağlı bir kablo voltajı, manyetik alanı ya da ısıyı değiştirmesini ve hatta değişkenlerden birini en ufak bir şekilde değiştirdiğinde bunların kaydedilmesini sağlıyordu.

Isıyı düşürmeye başladı, her seferinde kelvin'in (K) kesiri kadar, sonra daha güçlü bir manyetik alan uygulamaya başladı. Şaşkınlıkla atomların düzenli olarak dizilmeye başladıklarını gözlemledi. Isı uygulamayı denedi, atomlar tekrar dizildiler. Ne yaparsa yapsın, her seferinde atomlar dış etkilere duyarsız kaldılar. Tom'la beraber bileşiğin içindeki manyetik komponentlerin çoğunu boşaltmış olmalarına rağmen, kendi kendisine giderek daha büyük bir mıknatıs haline geliyordu.

Bu tuhaf, diye düşündü. Belki de sistemde bir yanlışlık olmadığından emin olmak için

biraz daha bilgi toplamalıydı.

Altı ay boyunca 2002'nin bahar aylarında bilgisayar simulasyonu tamamlanana kadar deneyi tekrarladı. Bir akşam simulasyonun sonuçlarını grafik haline getirdi ve deneyinden elde ettiği sonuçlarla üst üste yerleştirdi. Sanki düz bir çizgi çizmiş gibiydi. Bilgisayar ekranında mükemmel bir kopyası duruyordu: bilgisayar simulasyonunun oluşturduğu çapraz çizgi, deneyin sonuçlarının yarattığı çizginin aynısıydı. Bilgisayar simulasyonunda tekrarlayabildiğine göre, kristalde gözlemledikleri işlem hatası değil, gerçekti. Fiziğin bilinen kurallarına göre davranıyor olsalardı, atomların nerede olmaları gerektiğini bile grafikte göstermişti.

O akşam geç saatte Rosenbaum'a korumalı bir e-mail yazdı: "Yarın sabah sana göstermek istediğim ilginç bir şey var." Ertesi gün, grafiği incelediler. Başka bir olasılık yoktu; atomlar komşularının hareketleri tarafından kontrol ediliyorlardı. Kristale ister güçlü bir manyetik alan uygulasın isterse de ısıyı yükseltsin atomlar bu dışsal rahatsızlıktan etkilenmiyorlardı.

Tek açıklama, kristal örneğindeki atomların kendilerini organize ettikleri ve tek bir dev mıknatıs gibi davrandıklarıydı. Tüm atomlar birbirleriyle bağlantılı olmalıydılar.

Kuantum fiziğinin en tuhaf özelliklerinden birisi "non-lokal" lik ya da şiirsel olarak ifade edildiğinde "kuantum dolaşıklık" tır. Danimarkalı fizikçi Daniels Bohr, klasik fizikçilerin güç ya da enerji değişimi gibi etkiden sorumlu bir olayın yokluğuna rağmen, elektronlar ya da fotonlar gibi atom altı parçacıklar bir kere temas ettiklerinde birbirlerini tanıdıkları ve aralarında ne kadar uzun mesafe olursa olsun anında birbirlerini etkilediklerini keşfetmiştir. Parçacıklar dolaşık durumdayken hareketleri - manyetik oryantasyon gibi - ister aynı yöne, isterse de aksi yöne doğru ya da aralarında ne kadar uzun bir mesafe olursa olsun daima birbirlerinden etkilenecektir. Erwin Schrödinger, kuantum teorinin bir diğer mimarı, non lokal'liğin keşfinin kuantum teorisinin dönüm noktası olduğunu - kuantumun merkezi özelliği ve dayanak noktası olduğunu söyler.

Dolaşık parçacıkların hareketi doğumda birbirinden ayrılan, benzer ilgi alanları olan ve sonsuza kadar birbirleriyle telepatik bağ içinde olan ikizlerin durumuna benzetilebilir. ikizin biri Colorado'da, diğeri ise Londra'da yaşar. Hiç bir zaman karşılaşmamalarına rağmen her ikiside mavi rengi sever. Her ikisi de mühendisliği seçer. Her ikisi de kayak yapmaktan hoşlanır; hatta biri Vail'de düşüp sağ bacağını kırdığı zaman diğeri aynı anda 7.000 km uzakta Starbucks'da kahvesini yudumluyor olmasına rağmen sağ bacağını kırar. Albert Einstein non-lokal'liği kabul etmemiştir ve ondan "uzaklardaki garip hareket" diye söz etmiştir. Einstein ünlü bir düşünce deneyi sırasında, bu tür anında bağlantı, bilginin ışık hızından daha süratli gitmesini gerektirir, diye tartışmıştır; bu onun izafiyet teorisinin ihlali demekti. Einstein'ın teorisinin formüle edilmesinden beri, ışık hızı (saniyede 186,282.397 mil) bir şeyin diğerine etki edebilme

hızının hesaplanmasında mutlak sınırlayıcı faktör olarak kullanılmıştır.

Ancak, Alain Aspect gibi modern fizikçiler ve onun Paris'teki meslektaşları ışık hızının atom altı dünyada mutlak bir sınırlama olmadığını kesin olarak göstermişlerdir. Aspect'in deneyi, aynı atomdan fırlatılan iki foton ile ilgiliydi ve bir fotonun ölçümlenmesi diğer fotonun pozisyonunu derhal etkiliyordu; böylece ya aynı ya da IBM fizikçisi Charles H. Bennett'in ifade ettiği gibi, "tersine şans" ortaya çıkarıyordu - yani, dönme ya da pozisyon alma. Her iki foton birbirleriyle konuşmaya devam ettiler ve birine olanın ya aynısı ya da tersi diğerine de oluyordu. Bugün, en tutucu fizikçiler dahi non-lokal'liği atom altı gerçekliğin tuhaf bir özelliği olarak kabul ediyorlar.

Bir çok kuantum deneyi Bell'in Eşitsizliği'ni içerir. Kuantum fiziğinin bu ünlü deneyi, kuantum parçacıkların davranışlarını test etmenin pratik bir yolunu geliştirmiş irlandalı fizikçi John Bell tarafından yürütülmüştür. Bu basit test bir zamanlar temas etmiş iki kuantum parçacığının alınmasını, birbirinden ayrılmasını ve sonra da her ikisinin de ölçümlerinin yapılmasını gerektiriyordu. Bu durum adları Daphne ve Ted olan ve bir zamanlar beraberken şimdi ayrılmış olan bir çifte benzetilebilir. Daphne gidebileceği iki yönden birisini seçebilir ve aynısını Ted de yapabilir. Gerçekliğe sağduyulu bakış açısına göre, Daphne'nin seçimi Ted'inkine dayanmaktadır.

Bell deneyini yürütürken beklentisi bir ölçümün diğerinden daha büyük olacağı idi - eşitsizliğin ispatı. Ancak ölçümlerin kıyaslanması her ikisinin de aynı olduğunu gösterdi ve böylece eşitsizlik "ihlal edilmiş" oldu. Bu kuantum parçacıkları görünmez bir kablo birbirlerine bağlıyor gibiydi. O zamandan beri fizikçiler Bell'in Eşitsizliği ihlal edildiğinde bunu iki şeyin dolaşık olması olarak anlarlar.

Bell'in Eşitsizliğinin evreni anlamamız üzerinde çok önemli etkisi olmuştur. Non-lokal'liği tabiatın doğal bir yönü olarak kabul ederek dünya görüşümüzün dayandığı iki temelin de yanlış olduğunu kabul etmiş oluyoruz: etkinin sadece zaman ve uzay içinde olduğunu; Daphne ve Ted gibi parçacıklardan oluşan şeylerin birbirlerinden bağımsız olarak var olduklarını.

Modern fizikçiler şimdilerde non-lokal'liği kuantum dünyasının bir özelliği olarak kabul etseler de, atom altı dünyanın bu tuhaf ve mantığa aykırı özelliğinin foton ya da elektronlardan daha büyük şeyler için geçerli olmadığını söyleyerek kendilerini rahatlatırlar. Atom ve molekül seviyesine gelecek kadar büyüdükleri zaman - fizikçilerin dünyasında bu boyut "makroskopik" ya da büyük olarak kabul edilir - evren tekrar tahmin edilebilir, ölçülebilir Newton kurallarına göre hareket etmeye başlardı.

Başparmak tırnağı büyüklüğünde bir kristalle Rosenbaum ve öğrencisi bu tarifi tamamen yok etmişlerdir. Atomlar kadar büyük, hatta elinizde tutabileceğiniz kadar büyük şeylerin bile non-lokal olarak bağlantılı olduklarını göstermişlerdir. Kuantum non-lokal'liği daha önce bu boyutta hiç gösterilmemiştir. Örnek küçük bir tuz parçası olmasına rağmen, atom altı parçacıkla bu kıyaslandığında milyarlarca

(1,000,000,000,000,000,000 ya da 10 üzeri 18) atomu barındıran saray gibidir. Rosenbaum genellikle açıklayamadığı bir şey üzerine konuşmaktan hiç hoşlanmamasına rağmen evrenin yapısıyla ilgili olağanüstü bir şey keşfettiğinin farkındaydı. Ben de onların niyetin mekanizmasını bulduklarının farkındaydım: atomların, maddenin yapı taşlarının, non-lokal olarak etkilendiklerini göstermişlerdi. Kristaller gibi büyük şeyler oyunu kurallarına göre oynamıyorlar, aşikar bir neden olmadan görünmeyen bir bağlantıyı koruyarak kuantum dünyasının anarşik kurallarına göre hareket ediyorlardı.

2002'de Sai elde ettikleri sonuçları yazdıktan sonra, Rosenbaum yazının üzerinden geçip raporu tutuculuğuyla ve düzeltmeleriyle ünlü bir bilimsel dergi olan Nature'a gönderdi. Eleştirmenlerle dört ay devam eden yazışmalardan sonra Ghosh'un raporu dünyanın en saygın bilimsel dergisinde yayınlandı, yirmi altı yaşındaki doktora öğrencisi için bu muazzam bir olaydı.

Eleştirmenlerden bir tanesi, Vlatko Verdal, deneyi bunalma ve ilgi duyma karışımı hislerle ifade etti. Yugoslav olan Verdal, ülkesi iç savaşta iken ve onu takip eden parçalanma döneminde Londra'da Imperial College'da okumuştu ve bu yeni ülkesinde kendisini göstererek University of Leeds'de kuantum bilgi bilimi bölümünün başkanı seçilmişti. Verdal aynı zamanda Viyana'da kuantum dolaşıklık da dahil olmak üzere öncü kuantum fiziği üzerine çalışan bir grupta yer alıyordu.

Verdal, Rosenbaum ve Ghosh'un bulduklarını üç yıl önce teorik olarak tahmin etmişti. Makalesini 2001 yılında Nature'a göndermişti ancak deneyselliği teoriye tercih eden dergi makaleyi reddetmişti. Verdal sonunda makalesini bir numaralı fizik dergisi Physical Review Letters'da yayınlatmayı başarmıştı. Nature Ghosh'un çalışmasını yayınlamaya karar verince editörleri uzlaştırıcı bir çözüm olarak Verdal'ın Ghosh'un makalesinin eleştirmeni olmasını ve aynı sayıda sonuçlar üzerine yazı yazmasını istedi.

Verdal makalesinde kendine spekülasyon yapma hakkını tanıdı. Kuantum fiziği, atomların nasıl moleküllere dönüştüğünü tanımlayan en hatasız alan olarak kabul edil ir, diye yazdı ve moleküler ilişkiler kimyanın temeli olduğuna göre, kimya da biyolojinin temeli olduğuna göre, kuantum dolaşıklık yaşamın anahtarı olabilir.

Verdal ve onun camiasındaki bazı kişiler etkinin holmiyuma özgü olduğuna inanmadılar. Kuantum dolaşıklığın ortaya çıkarılmasındaki en önemli sorun teknolojimizin ilkelliğidir: bu etkinin izole edilmesi ve gözlemlenmesi ancak atomların çok soğuk ortamlarda yavaşlatılmasıyla olabilmektedir. Ancak bazı fizikçiler maddedeki dolaşıklığı 200K ya da -100F derecede - dünyanın en soğuk yerlerinde rastlanılabilecek bir derece - gözlemlemişlerdir.

Başka araştırmacılar atomların ve moleküllerin her yerde hatta bedenlerimizde sürekli ve anında birbirleriyle bilgi alışverişinde olduklarını matematiksel olarak ispat etmişlerdir. Brüksel'deki Vrije University'den Thomas Durt zarif matematiksel formüllerle içsel ya da çevresel koşullar ne olursa olsun, tüm kuantum etkileşimlerin

dolaşıklık ortaya çıkardığını göstermiştir. Hatta yıldızlardan yayılan en küçük ışık parçacığı olan fotonlar bile dünyaya doğru yaptıkları yolculuk boyunca yollarına çıkan her atomla dolaşıklık içinde olurlar. Dolaşıklık evrende normal ısıda hatta bedenlerimizde doğal bir olay olarak ortaya çıkmaktadır. Bedenlerimizdeki elektronların her bir teması dolaşıklık yaratmaktadır. Tel Aviv University'den Benni Reznik'e göre çevremizdeki boş uzay bile dolaşık parçacıklarla doludur.

Kuantum alan teorisinin mimarlarından biri olan ingiliz matematikçi Paul Dirac, hiçlik ya da boş uzay diye bir şeyin olmadığını ilk söyleyen kişilerden biridir. Evrendeki tüm maddeyi ve enerjiyi boşaltsak ve yıldızların arasındaki tüm "boş"alanı incelesek atom altı hareketlilikle kaynadığını görürdük.

Klasik fiziğin dünyasında alan, iki veya daha fazla noktanın yer çekimi ya da elektromanyetizma gibi bir güç kullanılarak birleştiği bir etki bölgesidir. Ancak kuantum parçacığının dünyasında alanlar enerji değişimiyle yaratılır. Heisenberg'in belirsizlik prensibine göre, kuantum parçacıkların anlaşılamamasının bir nedeni enerjilerinin dinamik bir kalıpta tekrar tekrar dağıtılmasıdır. Sık sık küçük bilardo toplarına benzetilmelerine rağmen atom altı parçacıklar daha çok sonu gelmeyen basketbol oyunundaki gibi birbirlerine sürekli enerji geçiren, titreşen küçük enerji paketlerine benzetilebilir. Tüm temel parçacıklar geçici ya da "sanal" olarak kabul edilen kuantum parçacıkları vasıtasıyla birbirlerine enerji geçirerek etkileşirler. Bunların nereden geldiğinin belli olmadığı, saniyeden daha kısa bir süre içinde birbirleriyle birleşip dağıldıkları, belirli bir neden olmadan rastgele enerji dalgalanmalarına yol açtıkları düşünülür. Sanal parçacıklar ya da negatif enerji durumları fiziksel form almazlar, bu nedenle onları gözlemleyemeyiz. Hatta "gerçek" parçacıklar bile kısa sürelerde belirip sonra enerji alanında kaybolan küçük enerji düğümlerinden başka bir şey değildir.

Olağanüstü geniş taban durumu yaratan bu ileri geri geçişlerin tamamına Sıfır Noktası Alanı adı verilir, çünkü tüm maddelerin teorik olarak hareketsiz olması gereken mutlak sıfır derecesinde bile küçük dalgalanmalar saptanabilir. Bu alana "sıfır noktası" denilir, çünkü evrendeki en soğuk yerde dahi atom altı madde hiç bir zaman durmaz, bu küçük enerji tangosuna devam eder.

Parçacıklar arasındaki değişimin yarattığı enerji hayal edilemeyecek kadar küçüktür - yaklaşık yarım foton değerindedir. Ancak evrendeki tüm atom altı parçacıkların arasındaki her bir enerji değişimi birbirine eklenseydi hayal edilemeyecek oranlarda ve tükenmesi mümkün olmayan, maddedeki tüm enerjiyi 10 üzeri 40 (ya da 1 ve onu takip eden 40 sıfır) faktörüyle aşan bir enerji tedariği ortaya çıkardı. Richard Feynman bir metre küp uzayda dünyanın tüm okyanuslarını kaynatacak kadar enerji olduğunu söylemiştir.

Heisenberg'in Sıfır Noktası enerjisi ile ilgili keşiflerinden sonra bir çok geleneksel fizikçi denklemlerinden Sıfır Noktası enerjisini sembolize eden rakamları

çıkartmışlardır. Bu şekilde varsaymalarının nedeni Sıfır Nokta Alanının maddede her zaman var olması, bunun hiç bir şeyi değiştirmemesi ve böylece güvenle "tekrar normalize" edilebilmesiydi. Ancak 1973'de petrol krizi sırasında fosil yakıtlara bir çözüm aranırken Rus Andrei Sakharov'dan ilham alan Amerikalı fizikçi Hal Puthoff boş uzayın enerjisinin Dünya'da ve uzak galaksilere ulaşımda kullanılması için hesaplamaya başladı. Puthoff, Sıfır Noktası Alanını otuz yıldan fazla inceledi. Bazı meslektaşlarıyla beraber, tüm atom altı maddenin arasında devam eden enerji alışverişinin Sıfır Nokta Alanıyla beraber hidrojen atomunun dengesini, yani tüm maddenin dengesini sağladığını hasaplamıştı. Sıfır Noktası Alanını çıkarın, tüm madde kendi üzerine çöker. Aynı zamanda Sıfır Nokta enerjisinin kütlenin iki temel özelliğinden - durağanlık ve yer çekimi - sorumlu olduğunu göstermiştir. Puthoff, Lockheed Martin ve bazı Amerikan üniversitelerinin fon sağladığı multi milyon dolarlık projede uzay yolculukları için Sıfır Nokta enerjisinin kullanılması üzerine de çalıştı.

Kuantum dünyasının belirsizlik ve dolaşıklık gibi bir çok tuhaf özelliği kuantum parçacıkların Sıfır Nokta Alanı ile sürekli etkileşimde oldukları hesaba katılırsa açıklanabilir. Puthoff'a göre, bilimin dolaşıklığı anlama şekli okyanusun kıyısına kuma dikilen ve kısa bir süre sonra dev bir dalganın vuracağı iki sopaya benzetilebilir. Eğer sopaların ikisi de devrilseydi ve dalganın vurduğunu bilmeseydiniz bir sopanın diğerini etkilediğini düşünerek bunun non-lokal etki olduğunu düşünebilirdiniz. Kuantum parçacıkların Sıfır Noktası Alanı ile sürekli etkileşmeleri, parçacıkların arasındaki non-lokal etkinin temelindeki mekanizma olabilir.

israil'de Benni Reznik'in Sıfır Noktası Alanı ve dolaşıklık üzerine çalışması matematiksel olarak temel bir soruyla başladı: Sıfır Nokta Alanı ile etkileşen bir çift farazi prop'a ne olurdu? Hesaplamalarına göre, Sıfır Noktası Alanı ile etkileşmeye başladığı an proplar birbiriyle konuşmaya başlar ve en sonunda dolaşık hale gelirlerdi.

Evrendeki tüm madde Sıfır Noktası Alanı ile etkileşiyorsa, o zaman bunun anlamı tüm maddenin birbiriyle bağlantılı olduğu ve kozmos boyunca kuantum dalgaları vasıtasıyla potansiyel olarak dol aşık olduğuydu. Eğer, bizl er ve tüm boş uzay bir büyük dolaşıklık isek, o zaman kendimizden uzaktaki şeylerle görünmeyen bağlar kuruyoruz demektir. Sıfır Noktası Alanı ve dolaşıklığın varlığının kabul edilmesi, düşünce gücüyle yaratılan sinyallerin millerce uzaktaki bir kişi tarafından alınmasının mekanizmasını ortaya koyar.

Sai Ghosh maddenin büyük yapı taşlarında non-lokal'liğin varlığını ispat ederken diğer başka bilim adamları evrendeki tüm maddenin bir anlamda merkezi bir enerji alanının uyduları olduğunu kanıtlamışlardır. O zaman madde bu ilişkiden nasıl etkileniyordu? Klasik fiziğin temel varsayımı evrendeki büyük materyallerin sabit parçalar olduklarıdır. Bunlar nasıl değiştirilebilirler?

Vedral'ın tanınmış kuantum fizikçisi Anton Zeilinger ile çalışmaya davet edildiği zaman bu soruyu inceleme fırsatı oldu. University of Vienna'daki Institute for

Experimental Physics kuantum özelliklerin yapısının araştırılması konusunda ön cephede yer alan kuruluşlardandı. Zeilinger'in kendisi de doğanın mevcut bilimsel açıklamasından tatmin olmuş değildi, bu rahatsızlığı ve bu konuyu çözümleme arzusunu öğrencilerine de geçirmişti.

Gösterişli bir tavırla Zeilinger ve ekibi Tuna nehrinin yatağında bir çift fotonu dolaşık duruma getirmeyi başarmışlardı. Cam lifinden bir kuantum tünel yapmışlar ve bunu Tuna nehrinin yatağından geçirmişlerdi. Zeilinger laboratuvarında fotonlara Alice ve Bob demekten hoşlanıyordu ve bazen de üçüncü bir fotona ihtiyacı olursa buna Carol ya da Charlie diyordu. Alice ve Bob 600 metrelik nehirle birbirlerinden ayrılırken ve birbirlerini görmeleri mümkün değilken non-lokal bağlantılarını devam ettiriyorlardı.

Zeilinger özellikle üst üste çakıştırma ve Kopenhag Yorumu'nun ima ettikleri - atom altı parçacıkların sadece potansiyel olarak var oldukları - ile ilgiliydi. Sadece onları oluşturan atom altı parçacıklar değil, nesneler de, diye düşündü, bu aynalar salonu durumunda mı var olurlar? Bu soruyu test etmek için Zeilinger, MIT'deki bir meslektaşı tarafından geliştirilen ve on dokuzuncu yüzyıl fizikçisi Thomas Young'ın ünlü çift kesik deneylerinde kullandığı cihazın bir versiyonunu olan Talbot Lau interferometre adı verilen bir cihazı kullandı. Young'un deneyinde bir kartonun üzerine açılmış tek bir delikten ya da kesikten bir saf ışık huzmesi gönderilir ve sonra bu huzme ikinci bir çift kesikli ekrandan geçtikten sonra nihayet üçüncü boş bir ekrana varır.

iki dalga aynı şekilde hareket ettiklerinde (yani aynı zamanda iniş ve çıkışlar yaptıklarında) - bu duruma teknik olarak "inter-ferans" adı verilir - dalgaların birleşik yoğunluğu tek tek olduklarına göre daha büyüktür. Sinyal daha da güçlenir. Biri inerken diğeri yükselirse, birbirlerini iptal etme eğiliminde olurlar - bu duruma "yıkıcı interferans" adı verilir. Yapıcı interferansta, tüm dalgalar uyum içinde hareket ederken ışık daha da parlaklaşacaktır, negatif interferans tüm ışığı iptal ederek karanlığa yol açacaktır. Deneyde, iki delikten geçen ışık boş ekranın üzerinde değişimli olarak karanlık ve ışıklı zebra kalıbı oluşturur. Eğer ışık sadece bir dizi ışık parçacığı olsaydı, en parlak iki iz, ikinci ekrandaki deliklerin hemen arkasında belirirdi. Ancak, kalıbın en parlak kısmı birbiriyle en çok çakışan dalgaların birleşik şiddeti tarafından oluşturulan yerde, iki deliğin ortasına gelen yerdeydi. Young, iki delikten geçen ışığın birbirinin üstüne gelen dalgalar halinde yayıldığını bu paternden anlayan ilk kişiydi.

Bu deneyin modern versiyonunda tek tek fotonlar çift kesiğin içinden gönderilir. Bu tek fotonlar ekranda gene zebra kalıbı ortaya çıkarırlar, bu tek ışık birimlerinin bile geniş bir etki alanı ile yayılarak gittiğini göstermektedir.

Yirminci yüzyıl fizikçileri Young'ın deneyini başka tek fotonlarla tekrarlamaya devam ettiler ve bunu kuantum fiziğinin ayna etkisi özelliğinin kanıtı olarak kullandılar. Kuantum varlıklar dalga gibi davranarak her iki kesikten de aynı anda geçiyorlardı. Üçlü ekranlara bir dizi elektron gönderin, tıpkı bir ışık huzmesi göndermişsiniz gibi

ışıklı ve karanlık desenler elde edersiniz. Böyle interferans desenleri ortaya çıkarabilmek için en az iki dalgaya ihtiyacınız olduğuna göre deney, fotonun gizemli bir şekilde her iki kesikten de aynı anda geçerek sonra bir araya geldiğinde de kendisiyle üst üste örtüştüğünü göstermektedir.

Çift kesik deneyi kuantum fiziğinin temel gizemini - atom altı parçacığın tek bir koltuk değil stadyumun tamamı olduğu fikrini kapsar. Aynı zamanda kapalı kuantum durumda var olan elektronların prensibinin nihai olarak anlaşılamaz olduğunu da ortaya koyar. Bir kuantum varlığı onu hareket halindeyken durduramazsanız hakkında bir şey belirleyemezsiniz, ki bu noktada tek bir nokta haline dönüşecektir.

Çift kesik deneyinin Zeilinger uyarlamasında atom altı parçacıkların yerine moleküller kullanılmıştı ve inferferometre birinci ekranda bir dizi kesik içeriyordu. ikinci ekranda birinciye paralel kesikler vardı, bunun amacı geçen moleküllerin yönünü değiştirmekti. Üçüncüsü molekül huzmesine dik olarak duruyordu ve son derece hassas lazer dedektörü ile geçen moleküllerin pozisyonlarını dalga büyüklüklerini ve interferans paternlerini ölçebilme kapasitesinin yanısıra maske görevi de görüyordu.

İlk deney için Zeil inger ve ekibi dikkatl e 60 karbon atomundan oluşan yuvarlak biçimli bir takım moleküller seçtiler. Her biri bir nanometre olan bu moleküller, moleküler dünyanın devleridir. Bu yuvarlak molekülleri sadece şekillerinden dolayı değil aynı zamanda küçük simetrik futbol topuna benzeyen düzgün dizilimleri nedeniyle de seçmişlerdi.

Bu operasyon hassas bir işti. Zeilinger'in grubu moleküllerin dağılmasını sağlayacak sıcaklığın çok az üzerine çıkarak, doğru ısıyı kullanmak zorundaydı. Zeilinger yoğun bir moleküler huzme oluşturana kadar molekülleri 900K'ya kadar ısıttı, sonra onları birinci ekrandan geçirdi, sonra son ekranda bir patern oluşturmadan önce ikinci ekrandan geçtiler. Sonuçlar netti. Her bir molekül kendisiyle inferans kalıpları oluşturabilme yeteneğini sergiliyordu. Fiziksel maddenin bazı en büyük molekülleri en son durumlarına "yerleşmemişlerdi". Bu dev moleküller, aynı atom altı parçacıklar gibi gerçek bir şeye dönüşmemişlerdi.

Viyana ekibi geometrik olarak simetrik olmayan moleküllerin de aynı tılsımlı özellikleri gösterip göstermeyeceğini anlamak için iki misli büyüklükte ve düzensiz şekli olan başka moleküller aramaya koyuldu. Yetmiş karbondan oluşan ve futbol şeklinde molekülleri olan dev florine karbonda ve klorofildeki biyolojik boyanın bir türevi olan açma şekilli tetrafenilporfirin'de karar kıldılar. Her bir inde 100 atom bul unan her iki varl ık da bu gezegendeki en büyük moleküllerdendir. Tekrar, her biri kendi içinde interferans kalıpları yarattı.

Zeilinger'in grubu moleküllerin aynı anda iki yerde birden olabileceğini ve bu kadar büyük ölçekte bile üst üste yer alabileceklerini tekrar tekrar gösterdiler. Akla bile gelmeyeni ispat etmişlerdi: fiziksel maddenin en büyük komponentleri ve yaşayan

varlıklar şekillendirilebilir bir durumda bulunuyorlardı.

Sai Ghosh keşfinin imaları üzerine sık sık düşünmüyordu. Deneyinin ortaya koyduğu bilginin iyi bir makale oluşturduğundan mutluydu, kuantum mekaniğinin bu yolda ilerlediğine inanıyor ve miniturasyon araştırmaları ile ilgili asistan profesörlük kariyerinde bu makalenin ona yardımcı olacağını düşünüyordu. Zaman zaman kristalinin evrenin yapısı hakkında önemli bir şeyi ispat etmiş olduğu aklına takılıyordu. Ancak Sai sadece bir mezuniyet sonrası öğrenciydi. Aslında, dünyanın nasıl çalıştığı hakkında ne biliyordu?

Bence, Ghosh'un araştırması ve Zeilinger'in çift kesik deneyi üzerine çalışması modern fiziğin iki dönüm noktasıdır. Ghosh'un deneyleri maddenin temel elementlerinin arasında, ısı ya da itme gibi klasik etki yöntemlerini aşan görünmeyen bir bağlantının varlığını göstermektedir. Büyük maddeler ne katı ve sabittiler ne de Newton kurallarına göre hareket etmekteydiler. Moleküllerin tamamlanmış bir var oluş durumuna geçebilmeleri için daha başka bir etki gerekiyordu.

Onların bulguları, kuantum fiziğinin tuhaf özelliklerinin sadece atom altı parçacıklarla kuantum seviyesinde değil, aynı zamanda görünen maddenin dünyasında da olduğunu gösteren ilk kanıtlardı. Moleküller de saf potansiyel olarak var olurlar. Bazı şartlar altında, Newton'un kuvvet kanunlarından kaçarak kuantum non-lokal etkiler sergilerler. Molekül kadar büyük bir şeyin dolaşık olabilmesi iki tane kural kitabının - küçük maddelerin fiziği ve büyük maddelerin fiziği - olmadığını, tüm yaşamın tek bir kural kitabının olduğunu göstermektedir.

Bu iki deney niyet biliminin - düşüncelerin nasıl tamamlanmış, katı maddeleri etkilediğinin anahtarını da barındırır. Gözlemleyen etkisinin sadece kuantum parçacığın dünyasında değil gündelik yaşamlarımızda da olduğunu ima etmektedirler. Şeyler tek başlarına değil, tıpkı bir kuantum parçacık gibi, sadece ilişkileriyle var olurlar. Birlikte yaratma ve etki yaşamın en temel ve doğal bir parçası gibidir. Dünyamızdaki her komponenti gözlemlememiz onun son halini belirleyebilir, bu çevremizde gördüğümüz her büyük şeyi etkilediğimiz anlamına gelebilir. Kalabalık bir salona girdiğimizde, eş ve çocuklarımızla zaman geçirirken, gökyüzünü seyrederken, her an çevremizi etkiliyor ve yaratıyor olabiliriz. Ancak, cihazlarımız hala çok kaba olduğu için bunu normal ısılarda gösteremiyoruz. Gene de şimdiden elimizde ön kanıtlar var: fiziksel dünya - maddenin kendisi - şekillendirilebilir, dış etkilere açık görünmektedir.

BÖLÜM 2: İNSAN ANTENİ

1951'de yedi yaşındayken Gary Schwartz müthiş bir keşifte bulundu. Evdeki televizyonu iyi görüntü vermesi için ayarlamaya çalışıyordu. Ceviz konsolun içinde yer alan yakın zamanda aldıkları siyah-beyaz Magnavox, filmlerde gördüğü insanlar için değil, onların oturma odalarına nasıl geldiği bakımından onu büyülüyordu. Bu yeni keşfin mekanizması birçok yetişkin için bile bir gizemdi. Televizyon, herhangi başka bir elektronik cihaz gibi, meraklı bir çocuğun parçalara ayırıp anlamak isteyeceği bir aletti. Bu tutku dedesinin ona verdiği eski radyolarda kendisini belli ediyordu. Ignatz Schwartz, Long Island, Great Neck'deki dükkanında televizyon ve radyolar için yedek tüpler satıyordu ve tamir edilemeyecek olanları torununa parçalaması için veriyordu. Gary'nin yatak odasının bir köşesi deneylerinden arta kalan döküntüyle doluydu - tüpler, dirençler ve dedesinin verdiği radyo kalıntılarının doldurduğu raflar onun yaşam boyu sürecek elektronik merakının ilk işaretleriydi.

Gary televizyonun üzerindeki anteni kıvırma şeklinin resmin netliğine etki ettiğini biliyordu. Babası televizyonların radyo dalgalarına benzeyen görünmez, havadan giden ve bir şekilde görüntüye dönüşen bir şeylerden güç aldığını ona anlatmıştı. Gary zaten bazı basit deneyleri gerçekleştirmişti. Anten ve televizyonun arasında bir yerde durduğun zaman görüntünün kaybolduğunu biliyordu. Antene belirli bir şekilde dokunduğunda görüntünün daha net olduğunu da biliyordu.

Bir gün, Gary antenin vidalarını çıkarttı ve parmağını kablonun olduğu yere yerleştirdi. Ekranda olması gereken statik gürültü ve karışıklık aniden yerini mükemmel

bir resme bıraktı. O kadar genç yaşta dahi Gary insanoğluyla ilgili olağandışı bir şeylere tanıklık etmekte olduğunu fark etmişti: bedeni televizyon anteni gibi, bu görünmeyen bilginin alıcısı gibi davranıyordu. Aynı deneyi radyoyla tekrarladı parmağını antenin yerine koydu - ve aynı şey oldu. İnsanın yaradılışında olan bir şey televizyonun üzerindeki çatal antenin yaptığı işi yapıyordu. Kendisi de zaman ve uzaydan gönderilen sinyalleri alan, görünmeyen bilginin alıcısıydı.

Ancak onbeş yaşına gelene kadar bu sinyallerin neden oluştuğunu gözünde canlandıramadı. Elektro gitar çalmayı öğrenmişti ve aletin değişik sesler çıkartmasını etkileyenin ne olduğunu merak ediyordu. Aynı notayı, orta C, çalabilir ancak düğmeyi ne tarafa çevirdiğine bağlı olarak bas ya da tiz ses çıkarabilirdi. Tek bir notanın bu kadar farklı ses çıkarması nasıl mümkün olabilirdi? Okulda fen projesi için kendi müziğini kayda aldı, sonra West Babylon'daki evinden birkaç yüz mil uzaklıkta New York'ta sesin frekansını analiz edebilecek cihazları olan bir firma buldu. Kayıtlarını cihaza yüklediğinde notaları özlerine kadar çözümledi. Her nota önünde duran katod ışını tüpünün ekranında bir dizi eğri büğrü çizgi - düğmeyi bas ya da tiz yönüne çevirdiğinde sürtonların bir karışımını temsil eden yüzlerce karmaşık frekans - ortaya çıkıyordu. Gary bu frekansların dalga olduklarını; monitörde yan duran S, ya da sine dalga - bir halatı iki ucundan tutup salladığınızda olduğu gibi - ve periyodik salınımları olduğunu biliyordu. Her konuştuğunda sesiyle benzer frekanslar yarattığını da biliyordu. Televizyonla yaptığı deneyleri hatırladı ve içindeki enerji alanının ses dalgalarıyla bir akrabalığı olup olmadığını merak etti.

Gary'nin çocukluk deneyleri basit olabilirdi ancak niyet biliminin temel mekanizmasıyla karşılaşmıştı: tıpkı bir televizyon istasyonu gibi, düşüncelerimizdeki bir özellik sürekli yayın halindeydi.

Schwartz, bir yetişkin olarak hala coşku ve heyecan doluydu, psikofizyoloji ile ilgilenmeye başladı ve sonra da zihnin beden üzerindeki etkisini araştıran bir çalışma yaptı. Araştırmaları teşvik etmesiyle bilinen University of Arizona'ya kabul edildiğinde, zihnin kan basıncını ve bir çok hastalığı kontrol etmesinden ve değişik düşüncelerin güçlü fiziksel etkisinden büyüleniyordu.

1994 yıl ında bir hafta sonu, sevgi ve enerj i ile ilgil i bir konferansda bio geri bildirimin öncülerinden biri olan fizikçi Elmer Green ile tanıştı. Green'in de Schwartz gibi zihnin yaydığı enerji ilgisini çekiyordu. Green bu konuyu daha yakından incelemek için uzaktan şifa veren kişilerle çalışmaya ve şifa sürecinde normalden daha fazla elektriksel enerji yayıp yaymadıklarını belirlemeye karar vermişti.

Green yaptığı konuşmada, dört duvarı ve tavanı tamamen bakırdan yapılmış ve bunlara bağlı elektroensefalogram - yükselticileri (EEG) - beynin elektriksel faaliyetini ölçmekte kullanılan bir cihaz olan bir oda yapt ığını anlattı. Normal olarak EEG yükselticisi, içinde elektrodlar olan bir başlığa yerleştirilir ve her bir elektrod beynin

farklı bölgelerinin çıkardığı elektrik yükünü kaydeder. Başlık kişinin başına yerleştirilir ve algılanan elektriksel faaliyet yükselticide sergilenir. EEG'ler olağanüstü hassastırlar ve en küçük hareketi - hatta bir volt elektriğin milyonda birini bile algılayabilirler.

Green uzaktan şifada üretilen sinyalin elektriksel olduğunu ve şifacının ellerinden çıktığından şüpheleniyordu. EEG başlığı yerine EEG yükselticilerini bakır duvarlara takmıştı. Bakır duvar dev bir anten vazifesi görüyor, şifacılardan çıkan elektriği saptama yeteneğini büyütüyor ve Green'in bunu beş ayrı yönden yakalamasını sağlıyordu.

Green, şifacı şifa gönderdiğinde EEG'nin bunu dev bir elektrostatik şarj - ayaklarınızı yeni bir halıya sürttükten sonra metal bir kapı koluna dokunduğunuzda ortaya çıkan elektronların birikmesi ve boşalması ile aynı olay - olarak kaydettiğini fark etti.

Bakır duvar deneyinin ilk günlerinde Green muazzam bir problemle yüz yüzeydi. Şifacı parmağını bile oynatsa bu EEG yükselticisine kaydediliyordu. Green şifanın gerçek etkilerini elektrostatik gürültüden ayıracak bir yol bulmalıydı. Düşünebildiği tek yol şifacıların şifa enerjisi gönderirken tamamen hareketsiz olmalarıydı.

Schwartz konuşmayı artan bir heyecanla dinledi. Green belki de datanın en ilginç kısmını gözardı ediyor diye düşündü. Bir kişinin gürültüsü diğer kişinin sinyali olabilirdi. Hareket, hatta nefes alınması bile bakır duvarlar tarafından algılanacak kadar büyük bir elektromanyetik sinyal yaratıyor olabilir miydi? İnsanlar sadece sinyallerin alıcısı değil, aynı zamanda göndericisi olabilirler miydi?

Enerji yayıyor olmamız akla yakındı. Tüm canlı dokuların elektrik yükü taşıdığını ispatlayan çok sayıda kanıt vardı. Bu yükün üç boyutlu alana yerleştirilmesi ışık hızında hareket eden elektromanyetik alan yaratıyordu. Enerjinin iletilmesiyle ilgili mekanizma biliniyordu, ancak basit hareketler yaparak ne dereceye kadar elektromanyetik alanlar gönderdiğimiz ve enerjimizin diğer canlılar tarafından algılandığı net değildi.

Schwartz bunu test edebilmek için sabırsızlanıyordu. Konferanstan sonra Green'le kendi bakır duvarını nasıl yapabileceği konusunda tavsiye almak için temasa geçti. Home Depot mağazasına koştu, stoklarında bakır duvar yoktu, ancak basit bir anten vazifesi yapabilecek alüminyum duvar vardı. Altmış çarpı yüz yirmi cm boyutunda duvarları satın aldı, topraktan yukarı kaldırmak için cam tuğlaların üzerine yerleştirdi ve "duvarını" bir araya getirdi. Duvarı EEG yükselticisine bağladıktan sonra ellerinin yarattığı etkiyi anlamak için kutunun içinde ileri geri hareket ettirmeye başladı. Tahmin ettiği gibi EEG hareketleri saptadı. El hareketleri sinyal üretiyordu.

Schwartz bu etkileri fakültedeki ofisinde, dramatik etki yapması için Einstein'ın büstünü kullanarak öğrencilerine göstermeye başladı. Bu deneylerinde üzerinde düzinelerce elektrot olan bir başlık kullanıyordu. Beyin sinyalleri almadığı zaman bu başlık sadece yükselticideki gürültüyü kaydedecekti.

Schwartz deneyleri sırasında Einstein'ın büstüne EEG başlığını takıyor ve başlığın

tepesindeki tek bir elektrod kanalını açıyordu. Sonra, elini büstün üzerinden geçiriyordu. Einstein ani bir aydınlanma anı yaşıyormuş gibi, EEG birden canlanıyor ve elektromanyetik dalganın varlığını gösteriyordu. Schwartz'ın sonra öğrencilerine anlattığı gibi, bu sinyal cansız bir heykelden aniden yayılan bir beyin dalgası değil kolunun hareketinin ürettiği manyetik alanın kanıtıydı. Tartışmaya yer yok gibiydi: elinin her hareketiyle sinyal gönderiyor olmalıydı.

Schwartz deneylerinde daha yaratıcı olmaya başladı. Aynı hareketi 180 cm uzaktan yaptığı zaman sinyal azalıyordu. Büstü Faraday kafesine - tüm elektromanyetik alanları perdeleyen bakırdan sıkıca örülmüş ağ - yerleştirdiğinde etki kayboluyordu. Hareketten kaynaklanan bu tuhaf enerji elektriğin bütün özelliklerini taşıyordu: mesafeyle azalıyordu ve elektromanyetik kalkan tarafından durduruluyordu.

Bir noktada Schwartz öğrencilerinden birinden sol elini Einstein'ın başının üzerinde tutarken sağ kolunu 180 cm uzakta bir iskemlede oturan kendine uzatmasını istedi. Schwartz kolunu aşağı yukarı hareket ettirdi. Diğer öğrencilerin şaşkın bakışları altında Schwartz'un hareketi EEG tarafından algılandı. Sinyal önce Schwartz'ın sonra da öğrencinin bedenininden geçmişti. Schwartz hala sinyal üretiyordu, ancak bu defa öğrencinin bedeni anten olmuştu, sinyali alıyor ve o da bir anten vazifesi gören yükselticiye gönderiyordu.

Schwartz araştırmasının en önemli noktasına geldiğini anlamıştı. Tek bir hareket bile elektrik yükü üretiyordu ve daha da önemlisi bir ilişki yaratıyordu. Yaptığımız her hareket çevremizdeki kişiler tarafından algılanıyor gibiydi. Bunun getirdiği imalar akıl karıştırıcıydı. Bir öğrenciyi azarlasa ne olacaktı? Parmağını sallayarak "Yapma şunu" diye bağıracak olsa bu öğrencinin üzerinde nasıl bir fiziksel etki yaratırdı? Öğrenci kendisini enerji dalgası çarpmış gibi hissedebilirdi. Bazı insanlar diğerlerine göre daha güçlü pozitif ya da negatif yük taşıyor olabilirler. Elmer Green'in bakır duvar deneyinde, her türlü cihaz ünlü şifacı Roslyn Bruyere'in varlığında bozuluyordu.

Schwartz insanların yaydığı enerji ile ilgili temel bir şeylerin üzerindeydi. Düşünce gücü düşünenin bedeninin dışında hareketin yarattığı enerji ile aynı etkiyi mi gösteriyordu? Düşünceler çevremizdeki insanlarla bir ilişki yaratıyor muydu? Başka bir kişiye dönük niyetin fiziksel karşılığı olabilir ve bu alıcısı tarafından fiziksel etki olarak algılanabilir.

Schwartz gibi ben de düşüncelerin ürettiği enerjinin hareketin ürettiği enerji ile aynı şekilde davranmadığını düşünüyordum. Hareketten kaynaklanan sinyal, sıradan elektrik gibi mesafe ile azalıyordu. Şifada ise, mesafenin hiç bir anlamı yoktu. Niyet enerjisi, eğer böyle bir şey varsa, sıradan elektromanyetizmadan daha temel olmalı, belki de kuantum fiziğinin dünyasında yer alıyor olmalıydı. Niyetin enerjetik etkilerini nasıl test edebilirim? Normalden daha fazla enerji gönderiyor gibi görünen şifacılar, başlamak için iyi bir noktaydı.

Elmer Green şifa esnasında nasıl muazzam bir elektrostatik enerjinin ortaya çıktığını araştırmasında göstermişti. Bir kişi hareketsiz durduğunda, nefes alıp vermesi ve kalbinin çarpması EEG yükselticisinde 10-15 milivoltluk statik enerji ortaya çıkarır; meditasyon gibi odaklanmış dikkat gerektiren faaliyetlerde enerji 3 volta kadar fırlar. Ancak, Green'in şifacıları şifa seansları sırasında 190 volta kadar ürettiler; bir şifacı dört bakır duvara yansıyan 1-5 voltluk küçük akımların yanısıra, normalden 100,000 kat daha güçlü 15 akım üretmişti. Green bu enerjinin kaynağını araştırdığında sinyallerin şifacının Çin savaş sanatlarında merkezi motor olarak kabul edilen ve dan tien adı verilen karın boşluğundan geldiğini keşfetti.

Stanford University'den fizikçi William Tiller şifacıların ürettiği enerjiyi ölçebilecek zekice bir aygıt yaptı. Cihaz düzenli olarak gaz pompalıyordu ve her pompada tam olarak kaç elektronun salıverildiğini kaydediyordu. Voltajdaki herhangi bir yükselme sayaç tarafından kaydedilecekti.

Tiller bu deneyde sıradan gönüllülerin ellerini aygıttan yaklaşık on beş cm kadar uzakta tutmalarını ve sayacın sayma oranının yükseldiğini zihinsel görüntü olarak tutmalarını söyledi. 1,000'den fazla bu tür deneyin çoğunda Tiller niyet sırasında kaydedilen sayının 50,000 misli yükseldiğini ve 5 dakika boyunca orada kaldığını keşfetti. Katılımcı niyetini koruduğu sürece makinaya yakın olmadığı zaman bile yükselme ortaya çıkıyordu. Tiller yönlendirilmiş düşüncenin uzak mesafelerden bile kanıtlanabilir fiziksel enerji ürettiği sonucuna vardı.

Niyet kullanan kişilerden yayılan elektrik frekanslarını ölçen iki deney daha buldum. Çalışmalardan biri şifa enerjisini ölçüyor, diğeri ise Çinli Çigong ustasının çi - enerji ya da yaşam gücünün Çince terimi - yaydığı zamanlarda ürettiği enerjiyi inceliyordu. Her iki vakada da ölçümler birbirinin aynısıydı: şifacılar 2-30 hertz'lik frekans seviyelerini yayıyorlardı.

Bu enerji maddenin moleküler yapısını da değiştiriyor gibi görünüyordu. Niyetin neden olduğu kimyasal değişiklikleri inceleyen bir dizi bilimsel kanıt buldum. Montreal'deki McGill University'den biyoloji profesörü Bernard Grad şifa enerjisinin bitkileri sulamak için kullanılacak su üzerindeki etkisini incelemiştir. Bir grup şifacı suya şifa enerjisi gönderdikten sonra Grad suyu infra-red spektroskopi kullanarak kimyasal olarak analiz etti. Şifacıların enerji gönderdiği suyun oksijen ve hidrojen moleküllerinin bağlanmasında temel değişikliğe uğradıklarını keşfetti. Moleküllerin arasındaki hidrojen bağı, mıknatısla temas ettikleri zaman olduğu şekilde azalmıştı. Grad'ın bulgularını başka bilim adamları da teyid etmiştir: Rus araştırmaları su moleküllerindeki hidrojen-oksijen bağlarının kristal mikro yapılarında şifa seansı sırasında değişmeler olduğunu bulmuştur.

Bu tür değişiklikler basit bir niyet faaliyeti ile gerçekleşmiştir. Bir çalışmada deneyimli meditatörler su moleküllerinin yapısını etkilemek üzere niyetlerini

göndermişlerdir. Daha sonra su infra-red spektrofotometri ile incelendiğinde bir çok temel özelliğinin, bilhassa emme özelliğinin - belirli bir dalga boyunda su tarafından emilen ışık - önemli ölçüde değiştiği görülmüştür. Bir kişi odaklanmış düşünceyi zihninde tuttuğu zaman niyetlendiği nesnenin moleküler yapısını değiştiriyor olabilir.

Gary Schwartz niyetin sadece elektrostatik enerji olarak ortaya çıkıp çıkmadığını merak ediyordu. Belki manyetik enerjinin de rolü vardı. Manyetik alanlar doğal olarak daha güçlüydüler, daha fazla "çekme-itme" enerjileri vardı. Manyetizma daha güçlü ve evrensel enerji gibi görünüyordu; Dünya da kendi jeomanyetik enerjisinden derinden etkilenir. Schwartz, William Tiller tarafından yürütülen bir çalışmayı hatırladı; psişikler farklı enerji formlarını bloke eden bir dizi cihaza sokulmuşlardı. Sadece elektrik enerjisini filtreleyen Faraday kafesinde her zamankinden daha iyi performans göstermekle beraber manyetik kalkanlı odada performansları kötüleşmişti.

Bu ilk çalışmalardan Schwartz iki önemli şey edindi: şifa önce bir elektrik akımı yaratabilir, ancak gerçek transfer mekanizması manyetik olabilir. Psişik fenomen ve psikokinesis farklı şekilde perdelenerek farklı etkilenebilir. Elektrik sinyalleri müdahale ederken manyetik sinyaller süreci güçlendirir.

Bu son fikri test etmek için Schwartz doktora sonrası çal ışma yapan kırk yaşlarında ve şifaya ilgi duyan bir meslektaşı Melinda Connor ile temasa geçti. İlk zorluk manyetik sinyalleri algılayacak hassas araçların bulunmasıydı. Düşük frekanslı minik manyetik alanların ölçülmesi ustalık ve SQUID - ya da süper iletken kuantum müdahale cihazı - adı verilen pahalı, çok hassas cihazların kullanılmasını gerektirir. Dört milyon dolar olan bir SQUID genellikle çevreden gelen radyasyon gürültüsüne engel olmak için manyetik olarak perdelenmiş bir odada durur.

Schwartz ve Connor'ın sınırlı bütçeleriyle bulabildikleri küçük bir SQUID idi - bu elde taşınan, pilli üç akslı dijital bir manyetik alan ölçeriydi ve orijinal olarak çok düşük frekanslı (ELF) manyetik alanlardaki elektromanyetin kirliliği ölçmek üzere dizayn edilmişti. Bir gauss'un binde birini, manyetik alandaki en hafif pulsu ölçecek kadar hassastı. Schwartz'a göre bu hassasiyet seviyesi fazlasıyla işlerine yarardı.

Connor, düşük frekanslı manyetik alanlardaki değişiklikleri ölçmenin yolunun sayaçtaki değişiklikleri zaman içinde takip etmek olduğunu düşündü. Sadece çevredeki sabit manyetik alanları kaydederken cihaz hafifçe - bir gauss'un onda birinden daha az - sapma yapıyordu. Ancak, salınımdaki bir manyetik alanın varlığında - frekansda periyodik değişimler - sayılar sürekli hareket edeceklerdi; örneğin 0.6' dan 0.7' ye 0.8'e ve sonra tekrar 0.6'ya. Değişikl ik ne kadar büyük ve sık olursa - ki bu sayısal değişiklik olarak kaydedilecekti - manyetik alanın yönlendirilmiş enerji kaynağı tarafından etkilenmesi daha muhtemel olacaktı.

Connor ve Schwartz bir grup Reiki - Japonya'da yaklaşık bir yüzyıl önce geliştirilmiş şifa sanatı - uygulayıcısını bir araya getirdiler. Şifacılar "enerji akıtırlarken" ve

dinlenme halinde gözleri kapalıyken şifacıların ellerinin yakınında değişik zamanlarda ölçümler aldılar. Sonra, önemli ve çarpıcı şifa kayıtları olan "usta şifacıları" grupladılar. Connor ve Schwartz tekrar şifacılar enerji akıtırlarken ve dinlenirlerken ellerinin yakınında manyetik alan ölçümleri aldılar. Reiki ölçümlerini şifa konusunda eğitimli olmayan insanlardan alınan ölçümlerle kıyasladılar.

Schwartz ve Connor datayı analiz ettil er, her iki grup şifacı da her iki elden yayılan ve manyetik alanda çok düşük pulslarda önemli dalgalanmalar göstermişlerdi. Bir şifacı enerji akıtmaya başladığı zaman manyetik alandaki salınımlarda dev artışlar ortaya çıkmıştı. Ancak, en önemli enerji artışı dominant ellerinden çıkan akımda olmuştu. Kontrol grubundaki şifacı olarak eğitilmemiş kişiler aynı etkiyi göstermemişlerdi.

Schwartz, Reiki grubunun etkilerini usta şifacılarınkilerle kıyasladığında bir başka muazzam farklılık keşfetti. Usta şifacılar, Reiki şifacılarına göre dakikada üçte bir daha fazla manyetik alan değişikliğine yol açmışlardı.

Çalışmanın sonuçları açıktı. Schwartz ve Connor yönlendirilmiş enerjinin kendisini hem elektrostatik hem de manyetik enerji olarak gösterdiğinin kanıtlarına ulaşmışlardı. Niyet piyano çalmaya benziyordu; nasıl çalmanız gerektiğini öğrenmeniz gerekiyordu, ancak bazı insanlar diğerlerine göre daha iyiydiler.

Bütün bunların ne anlama geldiğini düşünürken Gary Schwartz'ın aklına tıp doktorlarının genellikle acil durumlarda kullandıkları bir söz aklına geldi: nal sesleri duyduğunuzda aklınıza zebraları getirmeyin. Başka bir ifadeyle, fiziksel semptomları olan birine teşhis koymaya çalışıyorsanız, önce akla en yakın nedenleri düşünün, sonra daha egzotik olasılıkları değerlendirisiniz. Schwartz'ın bilime yaklaşımı da aynıydı, aynı zamanda kendi bulgularını da sorguluyordu: şifacıların şifa sırasında manyetik alan salınımlarında yarattıkları artış bazı çevresel biyo fiziksel değişimlerden kaynaklanıyor olabilir miydi? Adelelerin kasılması, kan akışındaki değişiklikler, damarlardaki genişlemenin artması ya da azalması, bedenin mevcut sıvı hacmi ve hatta elektrolitlerin akışı manyetik alan yaratabilirdi. Deri, ter bezleri, ısı değişikliği hepsi manyetik alan yaratırdı. Schwartz'ın tahmini şifanın çoklu biyolojik süreçlerin toplamının manyetik olarak bir araya gelmesinden kaynaklandığıydı.

Ancak şifanın manyetik etkisi olabileceği olasılığı uzaktan şifayı açıklamıyordu. Bazı vakalarda şifacılar binlerce mil uzaktan şifa gönderiyorlardı ve etki azalmıyordu. AIDS hastalarıyla yapılan başarılı bir çalışmaya katılan Amerika'nın her tarafından kırk şifacı San Francisco'daki hastalara şifa gönderdiklerinde iyileşme gözlenmişti. Elektrik alanları gibi manyetik alanlar da mesafe ile azalırlar. Manyetik ve elektriksel etkiler muhtemelen sürecin bir parçası olmakla beraber temel etki değildiler. Kuantum alana yakın olmaları olası olmakla beraber, muhtemelen ışığa daha da yakındılar.

Schwartz niyeti yaratan mekanizmanın insanlardan yayılan minik ışık elementlerinden kaynaklandığı olasılığını değerlendirmeye başladı. 1970'lerin ortalarında Albert-Fritz

Popp adında Alman bir fizikçi tüm yaşayan şeylerin, en temel tek hücreli bitkilerden insan gibi en karmaşık organizmalara kadar hepsinin sürekli minik foton - minik ışık parçacıkları - akımları ürettiğini bulmuştu. Onlara "biyo foton emisyonları" adını vermiş ve yaşayan organizmanın temel iletişim kanalını - ışığı kullanarak kendisine olduğu kadar dış dünyaya da sinyal gönderdiğini - bulduğunu düşünmüştü.

Otuz yıldan daha fazla Popp biyokimyadansa bu hafif radyasyonun bedenin tüm hücresel süreçlerini koordine eden güç olduğu görüşünü korudu. Canlı varlıkların iletişim mekanizması olarak kimyasallardansa dalgaların olması aynı zamanda genetik - nasıl büyüdüğümüz ve tek bir hücreden son şeklimize nasıl ulaştığımız - sorununu da çözüyordu. Bu aynı zamanda bedenlerimizin farklı beden parçalarının aynı anda görevlerini nasıl yürütebildiklerini açıklamaktadır. Popp bu ışığın belirli frekansları üreten ana diyapozom olduğunu ve onu diğer moleküllerin takip ettiğini düşünüyordu.

Alman biyofizikçi Herbert Fröhlich gibi bir çok biyolog bir tür kolektif titreşimin proteinlerin ve hücrelerin faaliyetlerini koordine etmelerine neden olduğunu önermişlerdi. Ancak, bu tür teoriler Popp'un keşiflerine kadar, doğru olduklarını kanıtlayacak hassasiyette cihazlar olmadığı için önemsenmemişti.

Popp, öğrencilerinin de yardımıyla, ışığı yakalayıp fotonlarını tek tek sayan ilk makinasını yaptı. Yıllar süren kusursuz deneylerden sonra bu küçük frekansların hücrelerin DNA'larında depolandığını ve yayıldığını gösterdi. Organizmalardaki ışık yoğunluğu, canlının yüzeyinde saniyede santimetre karede bir kaç fotondan bir kaç yüz foton aralığında sabitti ve organizma rahatsız ya da hasta olduğunda akım yukarı ya da aşağı doğru keskin hareketler yapıyordu. Sinyaller bedenin sağlığı ve uygulanan tedavi hakkında değerli bilgiler içeriyordu. Örneğin, kanser hastalarında daha az foton vardı. Sanki ışıkları kayboluyor gibiydi.

Teorisinden dolayı önce eleştirilen Popp, Alman hükümeti taraından sonra da uluslararası olarak kabul edildi. İsviçre'deki CERN; Amerika'daki Northeastern University; Pekin'deki Institute of Biophysics Academy of Science ve Rusya'daki Moscow State University gibi itibarlı kuruluşlar da dahil olmak üzere, dünyanın her tarafındaki uluslararası merkezlerden onbeş grup bilim adamından oluşan International Institute of Biophysics'i (IIB) kurdu. Yirmi birinci yüzyılın başlarında IIB tüm dünyadan en az kırk saygın bilim adamını barındırıyordu.

Şifaya yol açan frekanslar bunlar olabilir miydi? Schwartz biyofoton emisyonu üzerine çalışma yapacaksa, o zaman önce bu minik ışık yayılımlarını nasıl izleyeceğini bulmak zorunda olduğuna karar verdi. Popp laboratuvarında içinde bitki gibi canlı bir şey bulunan bir kutuya bağlı bilgisayarlı bir mekanizma geliştirmişti. Bu makina fotonları sayıp yayılan ışığı kaydediyordu. Ancak, bu makinalar sadece tam karanlık bir ortamda fotonları kaydedebiliyorlardı. O zamana kadar bilim adamlarının karanlıkta parlayan canlı şeylere tanık olmaları imkansızdı.

Schwartz çok hafif ışığı görmesini sağlayacak bir cihaz üzerine kafa yorarken aklına teknolojinin son ürünü teleskoplara takılan süper soğut ulmuş çift yükl ü (CCD) kameral ar geldi. Bu son derece hassas cihaz şimdilerde uzayın derinliklerindeki galaksilerin fotoğrafının çekilmesinde kullanılmaktadır ve ne kadar zayıf olursa olsun herhangi bir ışığın yüzde yetmişbeşini algılayabilmektedir. CCD kameraları en uzak yıldızlardan gelen ışığı algılayabiliyorsa, o zaman canlı varlıklardan yayılan ışığı da algılayabilirdi. Ancak, bu tür bir cihaz yüzbinlerce dolardı ve oda ısısında çevreye yayılabilecek radyasyonun devreden çıkarılması için, mutlak sıfırın sadece 37 derece üzerine kadar soğutulması gerekiyordu. Kameranın soğutulması zayıf ışığa hassasiyetinin artmasına da yardımcı oluyordu. Böylesine teknolojik olarak gelişmiş bir cihazı nasıl ele geçirecekti?

Schwartz'ın üniversitesinde optik bilimler profesörü olan Kathy Creath, Schwartz'ın canlı ışıktan, bunun şifadaki muhtemel rolünden büyülenmesini paylaşıyordu ve bu konuda bir fikri vardı. Tucson'daki National Science Foundation'ın radyoloji depart-manında, laboratuvar farelerine fosforesan boyalar verildikten sonra yaydıkları ışığı ölçmek için kullanılan düşük ışık kamerasının olduğunu biliyordu. Roper Scientific VersArray 1300 B düşük gürültü, yüksek performans CCD kamera karanlık bir kutunun içindeki karanlık odada, -65°C dereceye kadar soğutan Cry-otiger soğutma sisteminin üzerinde yer alıyordu. Bir bilgisayar ekranı görüntüleri sergiliyordu. Creath, NSF'in başkanı ile temasa geçti; başkan kamerayı kendilerinin kullanmadığı zamanlarda kullan-malarına izin verdi.

Birinci testlerinde Schwartz ve Creath siyah bir platformun üzerine bir geranyum yaprağı koydular. Beş saat boyunca floresan fotoğraflar çektiler. Bilgisayarda son görülen resim göz kamaştırıcıydı: yaprağın ışıklı mükemmel görüntüsü, ters bir gölge gibi ve her ince ayrıntısına, en küçük damarlarına kadar gözler önündeydi. Yaprağın çevresinde peri tozu serpilmiş gibi minik beyaz noktalar vardı; bunlar yüksek enerji taşıyan kozmik ışınlardı. Schwartz bir sonraki çekimlerinde çevre radyasyonunu perdelemek için filtre yazılımı kullandı. Yaprağın görüntüsü artık mükemmeldi.

Bilgisayar ekranında beliren son görüntüyü incelediklerinde Schwartz ve Creath tarihe geçecek bir şey yaptıklarını anladılar. Bir bilim adamı ilk defa bir canlıdan yayılan ışığa tanık oluyordu.

Şimdi artık cihaz ışığı yakalamış ve kaydetmiş olduğuna göre, Schwartz nihayet şifa niyetinin de ışık üretip üretmediğini test edebilirdi.

Creath bir grup şifacıyı bir araya getirdi, ellerini kameranın altındaki platformda 10 dakika boyunca tutmalarını istedi. Schwartz'ın ilk çekimleri geniş piksilasyonun pırıltısını kabaca gösteriyordu, ancak analiz edebileceği kadar odaklanmamıştı. Şifacıların ellerini ışığı emen siyah bir fondansa ışığı yansıtan beyaz bir fonun üzerine yerleştirmeyi denedi. Görüntüler nefes kesecek kadar netti: şifacıların ellerinden sanki

parmaklarından akıyormuş gibi bir ışık akımı çıkıyordu. Schwartz bilinçli düşüncenin yapısı hakkında aradığı cevabı bulmuştu - gerçekten de bunlar doğadaki en organize ışık dalgalarındandı.

İzafiyet teorisi Einstein'ın tek ve en büyük kavrayışı değildi. 1924'de, ışığın foton adı verilen titreşen küçük paketlerden oluştuğu üzerine düşünen - o zamanlar yeni bir fikir - tanınmamış Hintli bir fizikçiyle, Satyendra Bose ile yazışmalarından sonra çarpıcı bir şeyin farkına vardı. Bose belirli noktalarda fotonların eş parçacıklar gibi görülmeleri gerektiğini bulmuştu. Hesaplamalarını gönderdikten sonra o zamanlar Einstein'ın dışında kimse Bose'ye inanmadı.

Einstein Bose'nin kanıtlarını beğendi ve Bose'nin teorisinin yayınlanması için gücünü kullandı. Einstein da normalde anarşik olarak titreşen gazdaki atomların belirli şartlar ya da ısılarda Bose'nin fotonları gibi eşzamanlı davranabilecek olmasından esinleniyordu. Einstein hangi şartların böyle bir olayı ortaya çıkarabileceğini bulmak için kendi formülü üzerine çalışmaya başladı. Rakamlarını gözden geçirdiği zaman hesaplamalarında hata yaptığını düşündü. Sonuçlara göre, bazı olağanüstü düşük derecelerde, mutlak sıfırın sadece bir kaç kelvin üzerinde, gerçekten de tuhaf bir şey olmaya başlıyordu: normalen farklı hızlarda hareket eden atomlar yavaşlayarak aynı enerji seviyesine geliyorlardı. Bu durumda atomlar bireyselliklerini kaybederek hem dev bir atom gibi görünüyor hem de öyle davranıyorlardı. Matematiksel çözümlemelerinde onları birbirinden ayırmak imkansızdı. Bu doğruysa, evrende bilinen her türlü özellikten tamamen farklı, maddenin yepyeni bir haliyle karşılaşmış oluyordu.

Einstein bulgularını yayınladı ve bu olaya adını verdi, Bose-Einstein kondansatı, ancak haklı olduğuna hiç bir zaman inanmadı. Yaklaşık yetmiş yıl sonra 5 Haziran 1995'de sponsorluğunu National Institute of Standards and Technology ve Boulder'daki University of Colorado'nun yaptığı bir programda, JILA'dan Eric Cornell ve Carl Wiemann, küçük bir grup rubidyum atoml arını mutlak sıfırın bir derecenin 170 milyarda bir üzerine kadar soğutmasını başarana kadar diğer fizikçiler de inanmadılar. Atomların lazer ışığı ağına sonra da manyetik alanlara kapatılmasını gerektiren zorlu bir çalışma olmuştu. Belirli bir noktada, 2,000 kadar atomluk bir grup - yaklaşık 20 mikron, bir kağıt sayfasının ellide bir kalınlığı kadar - yayılmış tek bir bütün gibi, onları çevreleyen atom bulutundan farklı davranmaya başladı. Atomlar hala gazın bir parçası olmalarına rağmen daha çok bir katının atomları gibi davranıyorlardı.

Dört ay sonra, Massachusetts Institute of Technology'den Wolfgang Ketterle onların deneylerini bir sodyum formuyla tekrarladı; ve bu çalışma, Cornell ve Wieman'ın çalışmasıyla beraber 2001 yılında onlara Nobel Ödülü'nü kazandırdı. Bundan bir kaç yıl sonra, Ketterle ve başkaları bu etkiyi moleküllerle tekrarlamayı başardılar.

Bilim adamları Einstein-Bose teorisinin bir formunun atom altı dünyada gözlemlemeye başladıkları süper akışkanlık - bazı sıvıların enerji kaybetmeden

akabilmeleri - ya da kendilerini spontan olarak kaplarından dışarı çıkarabilmeleri ya da süper iletkenlik - bir devredeki elektronların benzer özelliği gibi tuhaf özelliklerin bir kısmını açıklayabileceğine inandılar.

Ketterle atom ve moleküllerin bu şartlar altındayken şaşırtıcı başka bir özelliğini daha keşfetmişti. Tüm atomlar, lazerdeki fotonlar gibi, tek bir dev foton gibi, mükemmel olarak uyumlu bir salınım ve titreşimdeydiler. Bu organizasyon olağanüstü enerji verimliliği yaratır. Işığı yaklaşık 3 metre göndermek yerine lazer bu mesafenin 300 milyon misli uzağına dalga gönderebilir.

Bilim adamları Bose-Einstein teorisinin atom ve moleküllerin evrendeki en soğuk derecenin bir kesiri kadar üzerinde neredeyse duracak kadar yavaşlamasının tuhaf bir özellik olduğuna ikna olmuşlardı. Ancak sonra, Fritz-Albert Popp ve onunla çalısan diğer bilim adamları benzer özelliklerin organizmalardan yayılan zayıf ışıkta da var olduğunu şaşırtıcı bir keşifle gösterdiler. Bunun canlı varlıkların kaynayan iç dünyasında olmaması gerekiyordu. Dahası bitkilerde, hayvanlarda ve insanlarda ölçtüğü biyofotonlar son derece tutarlıydı. Adına aynı zamanda "süper parlaklık" denilen süpergüçlü bir frekans gibi hareket ediyorlardı. İlk olarak Alman biyofizikçi Herbert Fröhlich bu tip düzenin biyolojik sistemlerde var olabileceği ve önemli bir rol oynadığı ile ilgili bir modeli tanımlamıştı. Modeli, insanlar gibi kompleks ve dinamik sistemlerde, içerdeki enerjinin uyumsuz olmamak için her türlü süptil ilişkiyi yarattığını göstermiştir. Canlı enerji doğada bilinen en yüksek kuantum düzende dev bir tutarlı durum yaratma kapasitesine sahiptir. Atom altı parçacıklar için "tutarlı" ya da "düzenli" denildiğinde elektromanyetik bantlarla son derece bağlantılılar demektir ve aynı frekansa ayarlı çok sayıda diyapozonla resonans içindedirler. Anarşik bireyler gibi davranmaktan vazgeçerler ve iyi prova yapmış bir bando gibi çalışmaya başlarlar.

Bir bilim adamının ifade ettiği gibi, tutarlılık 60 watt'lık bir ampulün fotonlarını güneşle kıyaslamaya benzer. Normal olarak, ışık son derece verimsizdir. Bir ampulden çıkan ışık yoğunluğu bir santimetre kare ışıkta sadece 1 watt kadardır - çünkü fotonlar tarafından yaratılan dalgalar birbirlerine yıkıcı olarak müdahale eder ve birbirlerini iptal ederler. Güneşin ürettiği ışık her santimetre karede yaklaşık 6,000 kere daha güçlüdür. Ancak, bu küçük ampulün tüm fotonlarını tutarlı hale getirip birbirleriyle uyumlu bir şekilde resonans yapmalarını sağlayabilseydiniz, tek bir ampulün enerji yoğunluğu güneşin yüzeyindeki ışıktan binlerce kereden milyonlarca kereye kadar daha yüksek olurdu.

Popp'un canlı organizmalardaki tutarlı ışık üzerine yaptığı keşiften sonra diğer bilim adamları zihni durumların da Bose-Einstein kondensatını yarattığını ileri sürdüler. İngiliz fizikçi Roger Penrose ve ortağı, University of Arizona'dan anestezist Stuart Hameroff hücrelerin temel yapısını oluşturan mikro tüplerin "ışık tüpleri" olduğunu, düzensiz dalga sinyallerinin son derece tutarlı fotonlara dönüştüğünü ve bedenin geri

kalan kısımlarında dolaştığını ileri süren öncü bilim adamlarıydı.

Gary Schwartz tutarlı foton akışının şifacıların ellerinden yayıldığına tanık olmuştu. Popp ve Hameroff gibi bilim adamlarının çalışmalarını inceledikten sonra şifanın kaynağı ile ilgili aradığı cevabı nihayet bulmuştu: eğer düşünceler frekans olarak üretiliyorsa, o zaman şifa niyeti iyi düzenlenmiş ışıktı.

Gary Schwartz'ın yaratıcı deneyleri düşünce ve niyetin kuantum doğası hakkında temel bir şeyi bana açıkladı. Schwartz ve meslektaşları insanların kuantum sinyallerin hem alıcısı hem de vericisi olduklarını ispatlamışlardı. Yönlendirilmiş niyet kendisini düzenli bir dizi foton üretebilmek ve hassas cihazlar tarafından ölçülebilir olmak bakımından hem elektrik hem de manyetik enerji olarak ortaya koymaktaydı. Belki de niyetlerimiz yüksek derecede tutarlı frekanslar olarak çalışarak moleküler yapıyı ve maddenin bağlarını değiştirmektedir. Atom altı dünyadaki herhangi bir tutarlılık formu gibi, iyi yönlendirilmiş düşünce hiç gücünü kaybetmeden parlayan lazer ışığı gibi olabilir.

Schwartz'ın Vancouver'da yaşadığı olağandışı bir deneyim aklıma geldi. Şehir merkezindeki bir otelin en üst kattaki manzaralı suit dairede kalıyordu. Çoğu zaman olduğu gibi sabaha karşı saat 2'de uyanıp şehrin batıya doğru muazzam manzarasını seyretmek için balkona çıktı. Altında uzanan yarımadada ne kadar çok yüzlerce evin ışıklarının hala yanmakta olduğunu görerek şaşırdı. Bu geç saatte insanların ne yaptığını anlamak için elinin altında bir teleskopun olmasını diledi. Tabii ki, onların bir teleskopu olsaydı Schwartz'in balkonda çıplak durduğunu görebilirlerdi. Kendi çıplak görüntüsünün her pencereden görülebileceği ile ilgili tuhaf bir düşünce aklına geldi. Fikir ona pek de neşeli gelmedi. Ne de olsa sürekli biyofoton akımları yayıyordu ve hepsi de ışık hızında hareket ediyordu; her foton bir saniye sonra 186,000 mil ve bir saniye daha sonra 372,000 mil hızında gitmiş olacaklardı.

Işığı, gökyüzündeki yıldızlardan yayılan fotonların görülebilir ışığından farklı değildi. Uzak yıldızlardan gelen ışığın çoğu milyonlarca yıldan beri yolculuk yapmaktaydı. Yıldızların ışığı yıldızın kendi hikayesini içerir. Işığı Dünya'ya ulaşmasından uzun zaman önce yıldız ölmüş olsa bile bilgileri gökte silinemez izler bırakır.

Birden kendisini enerji alanları topu olarak algılamaya, bedeninin elli yıldan daha fazladır ürettiği her bir fotonun sürekli bir akım yayarak küçük bir yıldız gibi parladığını görmeye başladı. Long Island'da küçük bir çocuk olduğu zamandan beri yaydığı her bilgi, her bir düşünce yıldız gibi parlayarak hala orada durmaktaydı. Belki de diye düşündü niyet de bir yıldız gibidir. Bir kere bir araya getirildikten sonra düşünce, yolundaki herşeyi de etkileyerek yıldızın ışığı gibi yayılmaktaydı.

BÖLÜM 3: İKİ YÖNLÜ SOKAK

Cleve Backster bitkilerin insan niyetinden etkilendiğini ilk söyleyen kişilerden birisiydi, bu kavramın o kadar abes ve saçma olduğu düşünülmüştü ki elli yıl boyunca alay konusu olmuştu. Backster bu kötü şöhretini canlı organizmaların insan düşüncelerini okuduğu ve cevap verdiğini iddia eden bir dizi deneyden edinmişti.

Bitki telepatisi bütün bu aleyhte yayının ortasında bunlar beni kenara atılan teğet geçen bir keşiften daha fazla ilgilendirmiyordu: canlı varlıklar arasında çift yönlü bilgi akışının olduğunun kanıtları vardı. Bakterilerden insanlara kadar her organizma sürekli kuantum iletişim içinde gibidir. Bu hiç bitmeyen konuşma, düşüncelerin nasıl fiziksel etkisi olduğunu açıklayan hazır mekanizmayı sunar.

Keşif, 1966'da basit bir sapmadan ortaya çıkmıştı: O zamanlar kısa saçlı, ince uzun bir adam olan Backster'ın çocuksu bir coşkusu vardı ve dikkati kolayca dağılıyordu. Sıklıkla Times Square'den dört kat yukarıdaki ofis dairesinde diğer çalışanlar evlerine gidip meslektaşlarının sürekli müdahaleleri olmadan ve günün telaşlı koşuşturması sona erdikten sonra geç saatlere kadar çalışmaya devam ediyordu.

Backster ülkenin en tanınmış yalan dedektörü olarak ünlenmişti. İkinci Dünya Savaşı sırasında yalan söylemenin fizyolojisi, hipnozun ve karşı casusluk sorgulamalarında "gerçek serumu"nun kullanımı onu büyülemişti, ve bu ikiz büyülenme onun poli grafik testini psikolojik bir sanat haline getirene kadar iyileştirmesine yol açmıştı. Savaştan sonra ilk programını karşı casusluk için CIA adına yapmış, sonra da kapılarını açtıktan elli yıl sonra poli grafik teknikler konusunda hala dünyanın en ünlü Backster Yalan

Dedektörlüğü Okulunu kurmuştu.

Bir Şubat sabahı, bütün gece çalıştıktan sonra Backster sabah yedide kahve arası verdi. Ofisindeki Dracaena'yı ve kauçuk bitkisini sulamak üzereydi. Sulamak için süzgeci doldururken suyun bitkinin köklerinden çıkıp gövde boyunca gidip yapraklara ulaştığı zamanın ölçülüp ölçülemeyeceğini özellikle çok uzun bir gövdesi olan Dracaena'da bunun nasıl olduğunu merak etti. Bunu Dracaena'yı poli grafik makinalarından birine bağlayarak test edebileceği aklına geldi; su elektrotların arasındaki noktaya ulaştığında nem devreyi etkileyecek ve bu dirençte bir düşme olarak kaydedilecekti.

Bir yalan dedektörü, sempatik sinir sistemi tarafından kontrol edilen ter bezlerinin artan faaliyeti gibi cildin elektrik iletkenliğindeki en küçük değişime hassastır. Poli grafik galvanik cilt tepkisi (GSR), bir elektrikçinin ohm metresinin devredeki elektrik direncini kaydetmesi gibi, ciltteki elektrik direncinin miktarını gösterir. Bir yalan dedektörü aynı zamanda kan basıncındaki, solunumdaki, nabzın güç ve hızındaki değişiklikleri de gösterir. Düşük seviyelerdeki elektrik iletkenliği sükuneti ve stresin az olduğunu ifade eder. Yüksek elektrodermal faaliyet (EDA), strese ve belirli ruh hallerine duyarlı sempatik sinir sisteminin, yalan söylendiği zaman olduğu gibi, fazla çalışmakta olduğunu gösterir. Poli grafik kayıtlar test edilen insan bunun bilinçli olarak farkına varmadan önce, sempatik sinir sistemi üzerindeki stres hakkında kanıtlar sunabilir.

1966'da yüksek teknoloji ürünü bir cihaz, kişinin iki parmağına takılan ve arasından küçük bir elektrik akımı geçirilen bir takım elektrot tabakalarından meydana geliyordu. Elektrik direncinde ortaya çıkan en küçük artma ya da azalma tabakalar tarafından algılanıyor ve bir kalemin sürekli iniş çıkışlı çizgiler çizdiği kağıttan bir grafiğe işleniyordu. Birisi yalan söylediğinde ya da duygusal bir deneyim yaşadığında (korku ya da heyecan gibi) zigzagların boyutu çarpıcı bir şekilde artıyor ve çizgiler kağıdın tepesine fırlıyordu.

Backster Dracaena'nın uzun, kıvrık yapraklarından birini iki elektrodun arasına sandviç yaptı ve lastik bir bantla sardı. Bitkiyi suladığında, poli grafik kayıt kağıdının üzerindeki çizginin yukarıya doğru çıkarak nem oranı arttığı için yaprağın elektrik direncinin düştüğünü göstermesini bekliyordu. Suyu döktükçe tam tersi oldu. Çizgi aşağıya doğru gitmeye başladı, sonra bir kişinin kısa bir korku yaşadığında olduğu gibi kısa bir sinyal oldu.

Backster, bitkinin hücrelerinin arasındaki cilalı yalıtımın poli grafik cihazlarda insanlardaki stres tepkisine benzeyen elektriksel akım yarattığını daha sonra öğrenecek olmasına rağmen, o anda insanlardakine benzer bir tepki aldığını düşündü. Bitki gerçekten duygusal bir tepki sergiliyorsa, bu tepkiyi arttırmak için önemli bir dürtü bulmak zorunda olduğunu düşündü.

Poli grafik testinden geçen bir kişinin yalan söyleyip söylemediğini bel iri emenin en iyi yol u “Joe Smith’e iki el ateş eden sen miydin?” gibi doğrudan ve hedefi olan bir soru sormaktır, böylece doğru olanın dışındaki herhangi bir cevap sempatik sinir sisteminde ani ve çarpıcı bir tepkiye neden olacaktır.

Backster bitkide eşdeğer bir alarm durumunu ortaya çıkarabilmek için sağlığını tehdit eden bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bitkinin yapraklarından birini bir fincan kahveye sokmayı denedi, ancak bunun çizgiler üzerinde ilginç bir etkisi olmadı, sadece çizgi aşağıya doğru inmeye devam ediyordu. Backster takip ettiği kişinin sıkılmış ya da yorulmuş olduğuna hükmedebilirdi. Ani ve gerçek bir tehlike yaratması gerektiği açıktı: bir kibrit alıp elektrotlu yaprağı yakmaya karar verdi.

Bu düşünce aklından geçer geçmez, kayıt yapan kalem çizelgenin en tepesine kadar fırladı. Bitkiyi yakmamıştı; sadece bu düşünceyi aklından geçirmişti. Makinasına göre, bitki düşünceyi doğrudan bir tehdit olarak algılamış ve ekstrem bir alarm vermişti. Bir kutu kibrit almak için yan ofisteki sekreterinin masasına koştu. Geri döndüğünde bitki hala çizelgede alarm gösteriyordu. Bir kibrit yaktı ve alevi yapraklardan birinin altına tuttu. Kalem çılgın gibi zigzaglar yapmaya devam etti. Sonra Backster kibritleri sekreterinin masasına geri götürdü. Çizgi sakinleşti ve düz bir hat haline geldi.

Bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilemiyordu. Uzun zamandan beri hipnoz, düşünce gücü ve bilincin yapısı ile ilgili fikirlerle ilgileniyordu. Ordudaki karşı casusluk görevinde ve CIA’deyken Rus casusluğunda hipnoz tekniklerini belirlemek için dizayn edilmiş bir programda hipnozla ilgili bazı deneyler de yapmıştı.

Ancak bu tamamen olağandışıydı. Bu bitki düşüncelerini okumuş gibiydi. Özellikle bitkileri çok sevdiğinden değildi. Bu ancak bitki bir tür olağanüstü algılama yeteneğine sahipse olabilirdi. Bitki, su ve ışıktan gelen bilginin çok ötesinde çevresine uyumlanmış olmalıydı.

Backster poli grafik cihazını bitkideki en küçük elektriksel değişikliğe duyarlı hale gelecek ve elektrik sinyallerini büyütecek şekilde geliştirdi. Kendisi ve ortağı Bob Henson, ilk deneyi tekrarlamaya giriştiler. Backster bir buçuk yılını ofisteki diğer bitkilerin çevrelerine gösterdikleri tepkileri takip ederek geçirdi. Bazı özellikler ortaya çıkardılar. Bitkiler onlara bakan kişilerin gidip gelmelerine uyumlanıyordu. Bir tür “bölgesellik” leri vardı ve Backster’ın laboratuvarının yakınındaki diğer ofislerde olanlara tepki vermiyorlardı. Hatta ofiste günlerini geçiren Backster’ın Doberman köpeği Pete’e bile uyumlanmış duruyorlardı.

En şaşırtıcı olanı ise, bitkilerle çevrelerindeki diğer canlılar arasında iki yönlü sürekli bilgi alışverişinin olmasıydı. Bir gün Backster kahve yapmak için su kaynatırken çok fazla su koyduğunu fark etti. Kaynar suyun fazlasını lavaboya boşalttığında bitkiler yoğun reaksiyon verdiler.

Lavabo pek de hijyenik değildi, çalışanlar temizlemeyeli herhalde aylar olmuştu.

Lavabo deliğinden örnek almaya, bunları mikroskop altında incelemeye karar verdi; ortaya çıkan genellikle lavabo borularında yaşayan bir bakteri ordusuydu. Sıcak su tarafından tehdit altında kaldıkları için ölmeden önce bakteriler bitkilerin algıladığı bir tür alarm sinyali mi göndermişlerdi?

Bu tür bulguları bilimsel topluluğa sunduğu takdirde alay konusu olacağını bilen Backster, saygın biyolog, psikiyatrist, psikolog ve fizikçilerden oluşan bir grup bilim adamından kendisine iyi bir deney dizayn etmeleri için yardım istedi. Backster ilk deneylerinde insan duygu ve düşüncelerinin bitkilerin tepkilerini tetikleyen faktör olarak kullanmak istedi. Bilim adamları niyetin stimulus olarak kullanılması fikrinden, bilimsel dizayna yatkın olmaması nedeniyle onu vazgeçirdiler. İnsan düşüncesi için, örneğin zarar verme niyeti gibi - nasıl bir kontrol mekanizması kurulabilirdi? Ortodoks bilimsel camia çalışmasında hemen delik bulabilirdi. Müdahale olmaması için bitkilerden başka hiç bir canlı varlık barındırmayan bir laboratuar yaratmak zorundaydı.

Bunu başarmanın tek yolu deneyi tamamen otomatikleştirmekteydi. Aynı zamanda güçlü bir uyarıcıya da ihtiyacı vardı. En güçlü reaksiyonu ortaya çıkaracak, bitkileri korkudan çıldırtacak bir şey bulmalıydı. En net sonuçları elde edebilmek için bunun soykırıma eşdeğer bir şey olması gerekiyordu. Laboratuar hayvanlarının öldürülmesine karşı grupların nefretini çekmeden ya da tutuklanmadan toplu olarak ne öldürebilirdi ki? Tabii ki bu bir insan ya da büyük bir hayvan olamazdı. Fareler gibi geleneksel deney hayvanlarını bile öldürmek istemiyordu. Kafasında beliren tek aday tuzlu su karidesiydi. Bildiği kadarıyla tek görevleri tropik balıklara yem olmaktı. Tuzlu su karidesleri zaten mezbahanın yolunu tutmuşlardı.

Backster ve Henson altı olası zamandan birinde karidesleri içeren küçük kabın ters dönerek içindekileri sürekli kaynayan suya boşaltacağı bir alet yaptılar. Rastgele zamanlama yapan makina altı ofislik dairenin en uzak köşesine yerleştirilmişti, üç bitkiye bağlanmış poli grafik cihazlar laboratuvarın diğer köşesindeki üç ayrı odadaydı. Dördüncü poli grafik makina, cihazdan çıkabilecek ani voltaj akımına bir tedbir olarak sabit rezistöre bağlanmıştı.

1960'ların sonlarında Backster laboratuarını kurarken mikro bilgisayarlar henüz icat edilmemişti. Otomasyon sürecinde işi yapması için Backster zaman ayarlı düğmesi olan mekanik bir program yarattı. Düğmeyi açtıktan sonra Backster ve Henson düşüncelerinin sonuçları etkilememesi için laboratuvardan çıkacaklardı. Bitkilerin kendisine ve ortağına koridorun sonundaki karides katliamından daha fazla uyumlanması olasılığını aradan çıkarmak istiyorlardı.

Backster ve Henson testlerini defalarca tekrarladılar. Sonuçlar açıktı: poli grafik makinaları tuzlu su karidesleri kaynayan suya düştüğü her seferinde fırlıyordu. Bu keşfi yaptıktan yıllar sonra -ve Yıldız Savaşlarının büyük bir taraftarı haline geldikten sonra - bu anı bitkilerinin temel bir rahatsızlığı algıladıkları ve onların bunu ölçebildikleri bir

zaman olarak hatırlayacaktı. Eğer bitkiler üç kapı uzaktaki ölümü algılayabiliyorlarsa, bu tüm yaşam formlarının mükemmel olarak birbirleriyle uyumlu olduğu anlamına gel iyordu. Canl ı varl ıkl ar her an, özell ikl e de tehdit ya da ölüm anında birbirleriyle telepatik bilgi alışverişinde olmalıydılar.

Backster deneyinin sonuçlarını saygın bir kaç psişik araştırma dergisinde yayınladı ve Parapsychology Association'a onuncu yıl toplantılarında mütevazi bir seminer verdi. Parapsikologlar Backster'ın katkısını kabul ettiler, özellikle botanik ve bitki fizyoloğu Rus doktor Alexander Dubrov'un laboratuvarı olmak üzere birçok bağımsız laboratuvarda tekrarladılar. Hatta, The Secret Life of Plants (Bitkilerin Gizli Yaşamı) çok satan kitaplar listesinde yer aldı. Ancak ana akım bilimsel camiada, geleneksel bir bilim adamı olmadığı için deneyleri gülünç olarak nitelendirildi ve "Blackster Etkisi" olarak alay edildi. 1975'de, Esquire dergisi ona 100 Kuşkulu Başarı Ödülleri'nden birisini verdi: "Bilim adamı yoğurdun kendi kendine konuştuğunu iddia ediyor".

Backster otuz yıl boyunca eleştirilere kulak asmadı ve inatla hem araştırmalarına hem da poli grafik işine devam etti ve sonunda "öncelikli algı" adını verdiği dolaplar dolusu çalışma biriktirdi. Poli grafik cihazına bağladığı çeşitli bitkilerin yanısıra paramisyum, küf kültürleri, yumurtalar ve hatta yoğurt insan duygularının iniş çıkışlarına, özellikle tehdit ve diğer negatif niyet formlarına tepki gösteren kanıtlar ortaya çıkardılar. Backster hatta kendisinden ve meslektaşlarından alınan kan ve sperm örnekleri gibi vücut sıvılarının sahiplerinin duygusal durumlarını yansıttığını gösterdi - genç bir laboratuar asistanından alınan kan hücreleri Playboy'un orta sayfasında Bo Derek'in çıplak fotoğrafını açtığında çarpıcı bir tepki vermişti.

Bu tepkiler uzaklığa bağlı değildi, poligrafiğe bağlı herhangi bir canlı sistem, ister yan odada isterse de millerce uzakta olsun, düşüncelerine aynı şekilde tepki veriyordu. Evdeki hayvanlarımız gibi bu sistemler "sahiplerine" uyumlanıyordu. Bu organizmalar sadece düşüncelerini algılamakla kalmıyor, aynı zamanda çevrelerindeki canlılarla da telepatik iletişim kuruyorlardı. Yoğurttaki canlı bakteriler başka tür bakterilerin ölümüne tepki gösterdiler ve hatta yoğurt bile kendisine yararlı bakterilerle "beslenmek" istediğini sergiledi. Yumurtalar alarm çığlığı kaydettiler, sonra aralarından biri sıcak suyun içine atılınca geri çekildiler. Bitkiler çevrelerindeki canlılarla olan bağlantılarında bir kesinti olduğunda derhal reaksiyon gösterdiler. Ofis dışında olan bakıcıları geri döndüğünde bile buna tepki verdiler.

Backster'ın temel sıkıntısı bir etkiyi bilimsel olarak sergileyecek deneyler dizayn etmekti. Laboratuar deneyleri artık tamamen otomatikleşmiş olmasına rağmen, ofisten ayrıldığı zaman, ne kadar uzağa giderse gitsin bitkiler ona uyumlu olmaya devam ediyorlardı. Bir deney sırasında Backster ve ortağı bir blok uzaklıktaki bir barda iseler, bitkilerin tuzlu su karideslerine değil onların sohbetinin iniş çıkışlarına tepki veriyorlardı. Tepkileri belirli olaylara izole etmek o kadar zorlaştı ki, sonunda başka

bir laboratuarda yabancı kişilerle yürütülen deneyler dizayn etmek zorunda kaldı.

Tekrarlanabilirlik bir diğer büyük problemdi. Herhangi bir test spontanlık ve gerçek niyet gerektiriyordu. Bunu Ekim 1971'de ünlü uzaktan görüşçü Ingo Swann onu laboratuarında ziyaret ettiği zaman keşfetmişti. Swann Backster'ın Dracaena ile yaptığı ilk deneyini tekrarlamak istemişti. Beklendiği gibi, bitkiye bağlı poligraf, Swann onu bir kibritle yaktığını hayal etmeye başlayınca fırlamaya başlamıştı. Tekrar denedi, bitki çılgınca tepki verdi sonra durdu.

"Bu ne demek?" diye sordu Swann.

"Sen bana söyle" diye omuzlarını silkti Backster.

Swann'ın aklına gelen düşünce o kadar tuhaftı ki bunu yüksek sesle söylemek isteyip istemediğinden emin olamıyordu. "Gerçekten onun yapraklarını yakmak istemediğimi öğrendiğini mi kastediyorsun? Şimdi artık bildiğine göre heyecanlanmasına gerek kalmadı mı?"

"Sen söyledin, ben değil," diye cevap verdi Backster. "Bir başka zararlı düşünceyi dene."

Swann bitkinin saksısına asit döktüğünü düşündü. Poligrafın iğnesi çılgın gibi zigzaglar çizmeye başladı. Sonunda bitki Swann'ın ciddi olmadığını anlamış gibiydi. Poligrafın çizgisi düzleşti. Bitki aşığı olan Swann zaten bitkilerin sezgileri olduğundan emindi ancak gene de bitkilerin gerçek ve yapay insan düşüncelerini ayırt etmeyi öğrenebildiklerine şaşırmıştı: bitki öğrenme eğrisi.

Backster'ın tutucu olmayan araştırma yöntemleri ile ilgili bazı sorular olsa da, bir araya getirdiği yüklü kanıtlar, ne kadar ilkel olurlarsa olsunlar tüm organizmaların öncelikli tepkileri ve uyumlanma konusunda güçlü bir tez ortaya koymaktadır. Benim bakış açımdan, Backster'ın gerçek katkısı tüm canlıların çevreleriyle kurdukları telepatik iletişimi keşfetmiş olmasıdır.Bir şekilde, sürekli olarak mesajlar gönderiliyor, alınıyor ve cevap veriliyordu.

Backster bu iletişimin mekanizmasını - fizikçi Fritz-Albert Popp canlı varlıkların yaydığı minik ışık parçacıklarını, biyo fotonları bulduktan sonra aşikar hale gelen mekanizmayı keşfedebilmek için bir müddet daha beklemek zorundaydı. Popp önce canlı organizmaların biyo foton yayılımını sadece bedenin bir tarafından diğerine - bedenin genel sağlık durumu hakkında bilgi vermek - non-lokal sinyal göndermek için kullandıklarını düşünmüştü. Ancak sonraları en büyüleyici etki - ışığın canlı varlıklar arasındaki iletişim sistemi olduğu aklını karıştırmıştı. Bilinen su sineği, Daphnia ile yapılan deneylerde dişi su sineklerinin - sanki kendilerine gönderilen ışığı alıp onu güncelleştirir gibi - birbirlerinden yayılan ışığı emerek geriye dalga inferans paternleri gönderdiklerini keşfetti. Popp bu faaliyetin su sinekleri kümelendikleri zaman birlikte kalmalarını sağlayan mekanizma - onları görünmeyen bir ağ gibi bir arada tutan sessiz iletişim olduğu neticesine vardı.

Dinoflagelat'ların - deniz suyunda fluoresan yaratan ışıklı su yosunlarının - arasındaki ışık yayılımlarını incelemeye karar verdi. Bu tek hücreli organizmalar bitki olarak sınıflandırılmalarına rağmen ilkel bir hayvan gibi hareket ettikleri için evrim skalasında hayvan ile bitki arasında bir yerdedir. Popp her dinoflagellate'nin ışığının sanki her biri minik fenerler taşıyormuş gibi komşularına göre koordine edildiğini keşfetti. iki algae örneğini birbirlerini kepenklerin arasından "görebilmeleri" için pozisyonlandırmaya çalışan Popp'un Çinli meslektaşları her örnekten yayılan ışığın eşzamanlı olduğunu da buldu. Araştırmacılar son derece gelişmiş bir iletişim şekline tanık oldukları sonucuna vardılar. iki örneğin birbirlerine sinyal verdiklerine şüphe yoktu.

Bu organizmalar her ne kadar en yüksek eşzamanlılık kendi türleri arasında oluyor ise de, diğer canlı türlerinden gelen ışığı da kaydediyor gibiydiler. Bir organizmanın ışığı diğer organizma tarafından emildiği zaman ilk organizmanın ışığı eşzamanlılık içinde bilgi alışverişi yapmaya başlıyordu. Canlı varlıklar çevreleriyle de bilgi iletişimi içinde gibiydiler. Popp, bakterilerin gıda ortamlarından, çevredeki diğer bakterilerden ışık emdiklerini buldu; ne kadar çok bakteri varsa ışık emilimi de o kadar yüksekti. Yumurtanın sarısı bile kabuğuyla iletişim içinde görünüyordu.

Bu iletişim organizma parçalara kesilerek ayrıldığı zaman bile devam ediyordu. Gary Schwartz bir öbek yeşil fasulyeyi kesti, birbirlerinden 1mm ve 10mm aralıklarla yerleştirdi ve sonra ödünç aldığı NFC CCD kamerasını kullanarak kesitlerin fotoğrafını çekti. Fasulyelerin arasındaki ışığı yakalamak için bir yazılım kullandı, kesitlerin arasında o kadar çok ışık vardı ki sanki fasulye yeniden tek parçaydı. Fasulyeler sanki hiç kesilmemiş gibi, kesitler sebzenin geri kalanıyla iletişimlerine devam ediyorlardı. Bu mekanizma kol ya da bacakları kesilen kişilerin uzantılarında duydukları hisleri açıklıyor olabilir.

Backster gibi Popp da canlı varlıkların çevreleriyle bu ışık yayılımları vasıtasıyla derinden uyumlu olduklarını bulmuştur. Popp'un meslektaşlarından biri olan Profesör Wolfgang Klimek, Alman hükümeti adına araştırma yapan Araştırma Bakanlığı'nın başkanıydı ve algae gibi canlıların çevrelerinde geçmişte olan rahatsızlıkların farkında olup olmadıklarını incelemek için zekice bir deney dizayn etmişti. iki kap deniz suyu hazırladı ve birini salladı. 10 dakika sonra, sallanmış kabın içindeki su oturunca, her iki kaptaki dinoflagellat'lardan örnekler aldı. Sallanmış suyun içindeki algae stres belirtisi olarak aniden foton yayılımlarını artırdılar. Algae çevresindeki en küçük değişimin, hatta tarihsel değişimin farkındaydı ve alarm vererek tepki göstermişti.

Popp'un diğer bir meslektaşı Hollandalı psikolog Eduard Van Wijk, bu etkinin nereye kadar uzandığını merak etti. Bir canlı sadece iki varlık arasında değil tüm çevreden gelen bilgileri mi kaydediyordu? Örneğin bir şifacı şifa enerjisi gönderdiği zaman etki alanı nereye kadar uzanıyordu? Sadece hedefini mi etkiliyordu yoksa hedefin çevresindeki canlı organizmaların üzerinde de etkisi var mıydı?

Van Wijk diğer bir basit algae türü olan Acetabularia aceta-bulum'la dolu bir kavanozu bir şifacı ve hastasının yanına koydu, sonra şifa seansı sırasında ve dinlenme esnasında algae'den yayılan fotonları ölçtü. Datayı analiz edince algae'nin foton sayısında çarpıcı değişimler buldu. Şifa seansları sırasında algae ışık bombardımanına tutulmuş gibi ışık yayılımı belirgin bir şekilde değişmişti. Aynı zamanda emisyonun salınımında da, sanki daha güçlü ışık kaynağına uyumlanmış gibi farklılık vardı.

ilk araştırması sırasında Popp canlı bir varlığın ışığa verdiği tuhaf bir tepkiyi keşfetti. Bir organizmanın üzerine parlak bir ışık tuttuğu zaman kısa bir beklemeden sonra organizmanın kendisi sanki fazla gelen ışığı reddediyormuş gibi ilave fotonlarla daha da parlak ışık saçmaya başlıyordu. Popp bu olaya "geciken ışıldama" adını verdi ve bunun organizmanın ışık dengesini korumak için kullandığı düzeltici bir mekanizma olduğunu varsaydı. Van Wijk'in deneyinde algae'nin foton emisyonu grafik üzerine yerleş-tirildiğinde normalden çok yüksek farklılıklar gösterdi. Van Wijk şifa ışığının yoluna çıkan herşeyi etkilediği konusunda ilk kanıtlardan bazılarını ortaya koymuştu.

Sonra, Gary Schwartz'ın ortağı Melinda Connor niyetin bu ışık üzerinde doğrudan etkisi olduğunu gösterdi. Çalışmasında kullanmak için sardunya yapraklarını topladı, onları dikkatle boyutlarına, sağlık durumlarına, bitkinin üzerindeki yerine, ışık alma durumuna ve foton sayılarının yakınlığına göre çiftlere ayırdı. Yirmi usta şifacının her birinden her yaprak çiftine önce emisyonlarını azaltmaları sonra da arttırmaları için niyetlerini göndermelerini istedi. Yayılımı azaltmalarını istediği 38 seansın 29'unda hedef yapraklardaki ışık belirgin bir şekilde azaldı ve ışığı artırmak için yapılan 38 seansın 22'sinde şifacılar belirgin bir parlaklık sağladılar.

Bazen sisteme gelen bir şok farkındalığı tetikler. Fizikçi Konstantin Korotkov'un damdan düşmesi sezgilerine yardımcı oldu. 1976'nın kışıydı, o zamanlar yirmi dört yaşında olan Korotkov arkadaşlarıyla doğum gününü kutluyordu. Hava şartları ne olursa olsun Korotkov dışarıda kutlama yapmaktan hoşlanırdı. Arkadaşlarıyla beraber damda votka içiyorlardı. Korotkov geniş el kol hareketleri yapardı ve bir çakır keyif anında düşüşüne yastık görevi yapacağını düşündüğü karın içine kendini attı. Ancak karın altında bir kaya vardı. Korokov sol bacağını kırdı ve aylarca hastanede kaldı.

Uzun süren iyileşme döneminde, St. Petersburg State Technical University'de geleneksel kuantum profesörü olan Korotkov, Kirlian etkisi ve şifa üzerine bir seminere rastgeldi. O kadar enteresan geldi ki, Kirlian'ın yaptığını iddia ettiğini - birisinin yaşam enerjisini filmde yakalamayı - daha da geliştirip geliştiremeyeceğini düşündü.

Semyon Davidovich Kirlian bir mühendisti; 1939 yılında elektromanyetik alana maruz kalan canlı varlıkların fotoğrafının birçoklarının insan "aurası" dediklerini yakalayabileceğini keşfetti. Herhangi iletken bir nesne (canlı doku gibi) yalıtım maddesinden yapılmış (cam gibi) tabakanın üzerine konulduğunda ve yüksek voltajlı, yüksek frekanslı elektriğe maruz bırakıldığında ortaya çıkan düşük akım koronayı -

nesnenin etrafında beliren renkli ışık - yaratmakta ve filmde yakalayabilmekteydi. Kirlian auranın durumunun o kişinin sağlık durumunu yansıttığını; auradaki değişikliklerin hastalık ya da zihinsel sorunların kanıtı olduğunu iddia ediyordu.

Sovyet ana akım bilimi 1960'lara kadar Kirlian'ı görmezden geldi, ancak Rus basını biyoelektrografiyi - öyle adlandırıyorlardı - keşfettikten sonra onu büyük mucit ilan ettiler. Kirlian fotoğrafı özellikle uzay araştırmalarında birden itibar kazandı ve bir çok Batılı bilim adamı tarafından şampiyon ilan edildi. 1964'de Kirlian'ın ilk çalışması yayınlandıktan sonra bilimsel camianın ilgisi daha da fazla çekildi.

Yatakta aylarca yattıktan sonra Korotkov, Kirlian'ın yaşam için hayati önemde olduğunu söylediği bu gizemli ışığın yakalanması hakkında daha fazla bir şeyler keşfetmek istiyorsa işini bırakmak zorunda olduğunu farketti. Kendisi gibi kabul edilmiş bir kuantum fizikçisinin konuya girmesinin bu tekniğe bilimsel geçerlilik getireceğinin ve teknik yeteneklerinin teknolojiyi geliştirmekte yararlı olacağını biliyordu. Belki de ışığı gerçek zamanda yakalayacak bir ortam bulabilirdi.

Ayaklarının üzerine kalktıktan sonra Korotkov Gaz Boşaltım İmgelemesi (GDV) adını verdiği tekniği geliştirmek için aylar harcadı; bu yüksek optik teknoloji, dijital televizyon matrislerini ve güçlü bir bilgisayarı kullanan bir sistemdi. Normal olarak canlı bir varlık sadece çok hassas cihazların karanlıkta algılayabileceği zayıf bir foton akımı çıkarırlar. Korotkov bu ışığı yakalamanın daha iyi bir yolunun fotonları "uyararak" karıştırmanın ya da onları heyecanlanacakları bir duruma stimüle etmenin ve böylece normalden milyonlarca kere daha fazla parlamalarını sağlamak olduğunu düşündü.

Cihazı bir kaç tekniği birden kullanıyordu: fotoğraf, ışık yoğunluğu ölçümü ve bilgisayarlı patern tanıma. Korotkov'un kamerası her seferinde bir parmak olmak üzere on parmağın çevresindeki alanların resmini çekecekti. Bir bilgisayar programı organizmayı çevreleyen bu "biyo alanın" gerçek zamanlı görüntüsünü eşleştirecek ve organizmanın sağlık durumundan çıkaracaktı.

Korotkov insan biyo enerji alanı üzerine beş kitap yazdı. Zaman içinde Rus Sağlık Bakanlığı'nı keşfinin tıp teknolojisindeki, teşhis ve tedavideki önemi ile ilgili ikna etmeyi başardı. Cihazı önce ameliyat sonrasında iyileşmenin takibi gibi belirli klinik durumları tahmin etmek için kullanıldı. Kısa süre içinde Rusya'da kanser ve stres de dahil olmak üzere birçok hastalığın teşhisinde kullanılmaya başlandı; hatta atletik potansiyeli - Olimpiyatlar'a hazırlanan sporcuların psikofizyolojik rezervlerini belirlemek, zafer ya da aşırı antrenmandan tükenme olasılıklarını ortaya koymak için dahi kullanıldı. Sonunda, dünya üzerindeki doktorlar, uygulamacılar ve araştırmacılar bu teknolojiyi kullanmaya başladılar. The National Institutes of Health konuyla ilgilendi ve Korotkov'un cihazı ile "biyo alan" çalışmasına bütçe ayırdı.

Resmi olarak bu pratik uygulamaları incelerken Korotkov özel yaşamında hayal

gücünü zorlayan biyo alanlar ve bilinç arasındaki ilişki üzerine çalışmalarına devam ediyordu. Şifacıların ve bir Çigong ustasının enerji gönderirken GDV ölçümlerini aldı ve koronada çarpıcı değişiklikler gözlemledi. Korotkov sonra kişilerin düşüncelerinin onları çevreleyen insanlar üzerindeki etkilerini inceledi. Bir çok çifte partnerleri yakınlarında bir yerlerde dururken değişik düşünceler "göndermelerini" istedi. Her güçlü duygu - sevgi, nefret ya da öfke - alıcının ışık yayılımında olağanüstü etki yarattılar.

Düşüncelerin etkisini kaydetmek üzere Backster'ın ilk poligraf makinasını kullanmasından kırk yıl sonra Korotkov bu ilk keşifleri yüksek teknolojik cihazlarıyla doğrulamıştı. Saksıdaki bir bitkiyi GDV cihazına bağladı ve araştırmacılarından farklı duyguları - öfke, üzüntü, neşe - düşünmelerini ve sonra bitkiye negatif ve pozitif niyetlerini göndermelerini istedi. Bir katılımcı bitkiyi zihinsel olarak tehdit ettiği zaman o bitkinin enerji alanı azaldı. İnsanlar bitkiye su ve sevgi düşünceleri ile yaklaştıkları zaman da tam tersi oldu.

Muhtemelen bilimsel ehliyeti olmadığından Backster katkılarından dolayı hiç bir zaman takdir edilmedi. Canlı varlıkların çevreleriyle iki yönlü sürekli ilişkide oldukları hatta insan düşüncelerini algıladıklarının ilk kanıtlarını ortaya koymuştu.. Fritz Popp ve Konstantin Korotkov gibi fizikçilerin daha gelişmiş bilimsel bilgileri bu iletişinimin mekanizmasını çözmek için gerekliydi. Onların canlı organizmaların kuantum ışık emisyonlarının yapısı üzerine yaptıkları araştırmaları birden Backster'ın bulgularına anlam kazandırdı. Eğer düşünceler bir başka foton akımıysa bitkilerin onların sinyallerini algılamaları ve etkilenmeleri son derece kabul edilebilir gözükmektedir.

Backster, Popp, ve Korotkov'un çalışmaları niyetin etkileri konusunda önemli bir şey önermekteydi. Her düşünce bir başkasının ışığını güçlendirmekte ya da eksiltmekteydi.

BÖLÜM 4: TEKMİŞ GİBİ ATAN KALPLER

“Sevgi Çalışması”nda yer alan bilim adamlarının hiçbiri kimin o adı bulduğunu hatırlamıyordu. Elizabeth Targ’ın bir şakası olarak ortaya çıkmış olabilirdi, çünkü çalışma iki farklı odaya yerleştirilen ve aralarında koridor, üç kapı sekiz duvar ve birkaç cm’lik paslanmaz çelik olan çiftleri kapsıyordu.

Aslında çalışmanın gizli bağışçısı Institute on Unlimited Love at Case Western Reserve’e saygı olarak onun adının verilmesi düşünülmüştü. Ancak, bağış parası Targ’a ölümcül beyin tümörü teşhisi konulmasından sonra geldiği için bu ona ölüm sonrasında gelen sevgililer günü hediyesi gibi olmuştu. Sevgi Çalışması Targ’a uygun bir övgüydü, çünkü Targ niyetin alıcısını fiziksel olarak nasıl etkilediğini ilk defa bilimsel olarak gösteren kişiydi ve isim bu süreci tanımlamaya tamamen uygundu. Bir niyet gönderdiğiniz zaman, bedeninizdeki her fiziksel temel sistem alıcının bedenine yansır. Niyet sevginin mükemmel bir ifadesidir. İki beden bir olur.

Targ kariyerine ana akım psikiyatrist olarak başladı, ancak ününü 1999’da San Francisco’daki California Pacific Medical Center’da (CPMC) uzaktan şifanın olasılıklarını son aşamadaki AIDS hastaları üzerinde test ettiği iki olağanüstü çalışma ile edinmiştir. Targ deneyini dizayn etmek için aylar sarfetti. Kendisi ve ortağı psikolog ve emekli hastane yöneticisi Fred Sicher, hastalıkları aynı aşamada olan, T-hücre sayımları ve AIDS’e bağlı hastalıkları bakımından homojen bir grup AIDS hastasını bir araya getirdiler. Herhangi bir şifa türünü değil uzaktan şifanın etkilerini test etmek istedikleri için farklı altyapıları olan ve değişik uygulamaları temsil eden tecrübeli ve

başarılı şifacıları bir araya getirmeye karar verdiler.

Targ ve Sicher Amerika'nın her tarafından karma - ortodoks Hristiyanlardan Amerikan Yerlisi şamanlara kadar - bir grup oluşturdular ve bir grup AIDS hastasına şifa niyetlerini göndermelerini istediler. Tüm şifa uzaktan yapılacaktı, böylece şifacının odadaki varlığı ya da dokunuş sonuçları karıştırmayacaktı. Targ sıkı bir çift kör format yarattı: her şifacı şifa vereceği hasta ile ilgili bilgileri içeren - isimleri, resimleri, T-hücre sayımları - mühürlü bir paket alacaktı. Her iki haftada bir şifacılara yeni bir hasta veriliyor, haftada altı gün, günde bir saat hastanın sağlığına kavuşması niyetini tutacaklar ve değişen haftalarda da dinleneceklerdi. Böylece, her hastaya her şifacı tarafından değişimli olarak şifa gönderilmiş olacaktı.

İlk çalışmanın sonunda, kontrol grubundaki hastaların yüzde 40'ı ölmüş olmasına rağmen uygulama grubundaki on hastanın tamamı sadece hayatta değil aynı zamanda her bakımdan daha sağlıklıydılar.

Targ ve Sicher çalışmayı tekrarladılar, ancak bu defa çalışma grubunu iki misline çıkardılar ve protokolu daha sıkılaştırdılar. Aynı zamanda ölçmeyi planladıkları sonuçların alanını genişlettiler. İkinci çalışmada, şifa gönderilenlerin tümü test edilen her parametreye göre daha sağlıklıydılar: belirgin bir şekilde AİDS'e bağlı hastalıklarda azalma, T-hücre sayımlarında iyileşme, daha az hastaneye kaldırılma, daha az doktor ziyareti, daha az yeni hastalıklar, hastalığın ciddiyetinde azalma ve daha iyi psikolojik durum. Farklılıklar kesin ve açıktı; örneğin, çalışmanın sonunda, uygulama grubu kontrol grubuna göre altı misli daha az AIDS'e bağlı hastalıklar ve dört misli daha az hastaneye kaldırılma oranı sergilemişti.

Targ'ın ilk çalışmalarında, şifa seansları özel yetenekleri nedeniyle seçilmiş olan tecrübeli ve başarılı şifacılar tarafından yürütülmüştü. Çalışmalar tamamlandıktan sonra Targ benzer bir eğitim alan sıradan bir insanın niyeti verimli olarak kullanıp kullanamayacağını merak etti.

Sevgi Çalışması için Targ'ın kendisine bulduğu ortak Marilyn Schlitz, Institute of Noetic Sciences'da (IONS) araştırma ve eğitim başkan yardımcısıydı. Sempatik ve enerjik bir sarışın olan Schlitz ününü, New York Times'ın yanı sıra bilinç araştırması üzerine çalışan kıdemli güçlerin dikkatini çeken titizlikle dizayn ettiği parapsikoloji çalışmaları ve elde ettiği olağanüsü sonuçlarla edinmişti. Psikolog William Braud ile uzun süreli ortaklığı sırasında Schlitz, psişik camiada Yaşayan Sistemlerle Doğrudan Etkileşim (DMILS) olarak bilinen insan düşüncesinin çevresindeki canlı dünyayı etkileme gücü üzerine titiz bir araştırma yürütmüşlerdi. Schlitz parapsikoloji kariyeri boyunca uzaktan etkiye karşı merak duymuştu; niyetin şifa üzerindeki etkisini inceleyen ilk kişilerden biriydi ve daha sonraları IONS için şifa araştırmaları üzerine son derece geniş bir altyapı kurmuştu.

Sevgi Çalışması için Schlitz, IONS'un kıdemli araştırmacısı ve Amerika'nın en

tanınmış parapsikologlarından biri olan Dean Radin'le görüştü. Radin hem çalışmayı hem de kullanılacak bazı cihazları dizayn edecekti; hem mühendislik hem de psikoloji tecrübesini kullanarak hem çalışma protokolünün hem de teknik ayrıntıların hatasız olduğundan emin olacaktı. Targ, hemşire ve inançlı bir Budist olan ve daha önce AIDS deneylerinde birlikte çalıştığı Jerome Stone ile programın dizaynı ve hastaların eğitilmesi konusunda anlaştı.

Targ 2002'de öldükten sonra, Schlitz ve diğerleri çalışmaya devam etmeye yemin ettiler ve Targ'ın California Pacific Medical Center'daki meslektaşlarından Ellen Levine ile görüşerek onun yerini almasını istediler.

Sevgi Çalışması bilinç araştırmacılarının her zaman tercih ettikleri temel çalışma dizaynını izleyecekti: birinin size baktığı hissi. Bu çalışmalarda iki insan birbirinden ayrılarak iki ayrı odaya konulurlar, video kamera alıcıya dönüktür ve aynı zamanda poligraf makinasından - bir tür yalan dedektörü olan bu cihaz otonom sinir sisteminin faaliyeti "savaş ya da kaç" etkisinde artışı belirlemek için kullanılır - çok farklı olmayan deri iletkenliği cihazına bağlıdır. Rastgele aralıklarla "gönderici"nin monitörde gördüğü kişiye sabit bakması istenirken "alıcı"ya rahatlaması, bakılma olasılığından aklını uzak tutması ve başka bir şey düşünmesi söylenir. Daha sonra yapılan mukayeseli analiz, alıcının otonom sisteminin bakıldığı süre içinde sadece göndericinin dikkatiyle bilinçaltından kayıt yapıp yapmadığını belirleyecektir.

Schlitz ve Braud'un uzakt an bakma üzer ine 10 yıl boyunca elde ettikleri kanıtlar tam olarak da bu etkiyi ortaya koydu. Yapılan tüm çalışmalar bir makalede toplandı ve önemli bir psikoloji dergisinde yayınlandı. Makale sonuçların küçük ancak anlamlı olduğunu neticesine varıyordu.

Sevgi Çalışması'nın ilham aldığı 1963'den beri yapılan DMILS çalışmaları bir çok farklı şartlar altında insanların beynindeki elektrik sinyallerinin eşzamanlı hale geldiğini ortaya koymuştur. Beyin dalgalarının frekans, büyüklük ve fazları tam uyumla çalışmaya başlıyordu. Her ne kadar çalışmalar birbirinden biraz farklı dizaynları takip etmiş olsalar da hepsi aynı soruyu soruyordu: bir kişinin stimüle edilmesi diğer kişinin merkezi sinir sistemi tarafından hissediliyor muydu? Ya da, Radin'in ifade ettiği gibi, gönderici çimdiklendiğinde alıcı aynı zamanda "ah" diyor muydu?

İki insan EEG makinesi gibi çeşitli fizyolojik takip etme cihazlarına bağlanmış ve iki ayrı odaya yerleştirilmişlerdi. Bir tanesi, bir resim, ışık ya da hafif elektrik şokuyla uyarılıyordu. Araştırmacılar sonra, her iki EEG'yi alıcının beyin dalgalarının gönderici uyarıldığı zaman onunkileri yansıtıp yansıtmadığını belirlemek için inceliyorlardı.

İlk DMILS araştırması psikolog ve bilinç araştırmacısı Charles Tart tarafından dizayn edilmiştir; Tart insanların empatik olarak başka kişilerin ağrısını hissedip hissetmediğini anlamak üzere bir dizi vahşi çalışma yapmıştır. Bir gönüllü yan odada bir dizi medikal cihaza bağlıyken kendine şok vermiş ve gönüllünün sempatik sinir

sisteminin Tart'ın reaksiyonlarını algılayıp algılamadığını anlamaya çalışmıştır. Tart kendisine bir şok verdiğinde, alıcının düşen kan hacmi ve yüksel en nabzı - sanki kendisi de aynı şoku almış gibi - empatik tepki verdiğine işaret ediyordu. Olağanüstü ilk çalışmalardan bir diğeri tek yumurta ikizleri ile yürütülmüştü. İkizlerden biri gözlerini kapatıp beyninin elektriksel ritmi alfa dalgalarına indiği zaman, diğer ikizin gözleri açık olmasına rağmen onun beyin dalgaları de yavaşlamıştı.

University of Freiburg'dan Alman bilim adamı Harald Walach, alıcıdaki tepkiyi büyütecek garantili bir yaklaşımı denedi. Göndericiye tahmin edilebilir, büyüklüğü yüksek elektriksel beyin dalgalarını tetiklediği bilinen "patern ters dönmesi" adı verilen siyah-beyaz dama tahtası değişimli olarak gösteriliyordu. Aynı saniyede, uzakta ve kalkanlı alıcının EEG'si tıpatıp aynı beyin dalgası paternlerini kaydediyordu.

Mexico City'deki National University of Mexico'dan nörofizyolog Jacobo Grinberg-Zylberbaum aynı protokolu Walach'dan on yıl önce küçük bir farklılıkla - uyarıcı olarak patern yerine ışık - kullanmıştı. Çalışmasında ışık tarafından uyarılan göndericinin beyninde ortaya çıkan belirli paternler 14.5 metre uzakta elektrik kalkanlı bir odada oturan alıcı beynine yansıyordu. Grinberg-Zylberbaum önemli bir şartın başarıyı belirlediğini buldu: sadece birbirleriyle daha önce bir araya gelerek 20 dakikalık meditasyon yapmış katılımcı çiftleri arasında eşzamanlılık meydana geliyordu.

Grinberg-Zylberbaum, ilk çalışmalarında beyin dalgası eşzamanlılığının sadece iki insan arasında değil aynı zamanda her iki katılımcının beyinlerinin her iki yarım küresinde de ortaya çıktığını keşfetmişti; yalnız bir önemli fark vardı: daha tutarlı kuantum dalga özelliklerine sahip katılımcı tempoyu belirliyor ve diğerini etkileme eğiliminde oluyordu. En tutarlı beyin genellikle üstün geliyordu.

2005'de, son zamanlarda yapılan DMILS çalışmasında, Bastyr University ve University of Washington'dan bir grup araştırmacı, birbirleriyle güçlü duygusal ve fiziksel bağlantıları olan ve aynı zamanda meditasyonda deneyimli 30 çifti bir araya getirdiler. Çiftler beyinlerinin oksipital (görsel) loblarına bağlanmış EEG'leriyle birbirlerinden 10 metre arayla, farklı odalara yerleştirildiler. Her gönderici parlayan bir ışığa maruz bırakıldığı anda partnerlerine ışığın görüntüsünü ya da düşüncesini göndermeye çalışıyorlardı. Test edilen 60 alıcıdan beşi ya da yüzde sekizi partnerleri onlara görsel görüntüler "gönderirken" belirgin bir şekilde daha yüksek beyin faaliyeti kaydetmişlerdi.

Washington araştırmacıları sonra belirgin sonuçlar ortaya koyan katılımcılardan beş çifti seçtiler, kritik fonksiyonlar esnasında beyindeki küçük değişimleri ölçen MRI cihazına bağladılar ve deneyi tekrarlamalarını istediler. Düşünce gönderilirken alıcıların beynin görsel korteksindeki bölgede kanın oksijenlenmesinin arttığı gözlemlendi. Bu artış gönderici partner görsel olarak uyarılmadığı zamanlarda ortaya çıkmıyordu. Bastyr araştırmacıları çalışmalarını bu defa meditasyonda çok tecrübeli ve

o zamana kadar yapılan deneylerde en yüksek korelasyona sahip gönüllülerle tekrarladılar.

Bastyr çalışması, doğrudan zihinsel etki araştırmalarında büyük bir ilerlemeyi temsil etmektedir. Göndericinin beyin dalga tepkisinin alıcıya yansıdığını ve alıcıdaki etkinin göndericinin beyniyle aynı bölgede olduğunu ortaya koydu. Alıcının beyni aynı görüntüyü aynı anda görüyormuş gibi tepki gösteriyordu.

Son olağanüstü çalışma güçlü duygusal bağlantının uzaktan etki üzerindeki tesirlerini inceliyordu. University of Edinburg araştırmacıları, birbirine bağlı çiftlerin, birbirlerine yabancı çiftlerin, partnerleri olmayan ancak partner verildiklerini düşünen kişilerin EEG'lerini inceledi ve kıyasladı. Çift yapılmış kişiler, partnerlerini tanısınlar ya da tanımasınlar, eşzamanlılıkta artan sayıda beyin dalgaları sergilediler. Bu etkiyi göstermeyen katılımcılar partnerleri olmayan kişilerdi.

Radin yakın bağları olan çiftleri - eşleri, arkadaşları, anne baba ve çocuklarını - bir araya getirerek bu deneyin biraz daha farklı bir şeklini uyguladı. Belirgin sayıdaki vakada gönderici ve alıcıların EEG'leri eşzamanlılık ortaya koydu.

Sevgi Çalışması'nı dizayn ederken Schlitz ve Radin, uzaktan etki çalışmaları sırasında alıcının EEG dalgalarının göndericininkileri yansıttığını gösteren başka araştırmalardan da etkilenmişlerdi. Bir çok şifa çalışmasında, şifa alıcısının EEG dalgaları şifa enerjisi "gönderilirken" şifacınınkiyle eşzamanlı hale gelmişti. Biyo enerji gibi belirli tür şifa seansları esnasında yapılan beyin haritalaması beyin dalgası eşzamanlılığının kanıtlarını da sergilemektedir. Bir çok vakada, bir kişi diğerine odaklanmış niyet gönderirken beyinleri "uyumlanmış" olur.

Uyumlanma, salınımda olan iki sistemin senkronize olduğunu, eşzamanlı hareket etmeye başladığını ifade eden bir fizik terimidir. Bu terim, birbirine yakın yerlerde duran iki saatin sarkaçlarının uyum içinde sallanmaya başladığını keşfettikten sonra 1665'de Hollandalı matematikçi Christian Huygens tarafından icat edilmiştir. İki sarkaçla oyalanırken birini bir uçta diğerini de öbür uçta salınmaya bıraksa da sonunda ikisinin de uyumla salınmakta olduğunu farkeder.

Aynı anda yükselen ve alçalan iki dalganın "eşevreli" ya da "eşzamanlı" olduğu kabul edilir. Ters zamanlarda yükselen dalgalar eşzamanlı değildir. Fizikçiler uyumlanmaya, eşzamanlı olmayan iki sistem arasındaki küçük enerji değişimlerinin - ikisi eşevreli olana kadar birinin yavaşlamasına, diğerinin hızlanmasına yol açarak - neden olduğuna inanmaktadırlar. Bu aynı zamanda, rezonansla ya da bir sistemin belirli bir frekansta (bir saniyede dalganın iniş ve çıkış sayısı) normalden daha fazla enerji emebilme yeteneği ile ilgilidir. Titreşen herhangi bir şeyin, bir elektromanyetik dalga da dahil olmak üzere, en kolay titreştiği "rezonant frekans" adı verilen kendi tercih ettiği frekansı vardır. Başka bir yerden gelen titreşimleri algıladığı ya da "dinlediği" zaman, mış gibi davrananları dışarıda bırakıp sadece kendi rezonant frekansına uyumlanır. Bu durum,

okul çıkışında bir sürü çocuğun arasından kendi çocuğunu hemen ayırabilen annenin durumuna benzer. Gezegenlerin yörüngesel rezonansları vardır. İşitme duyumuz bir tür uyumlanma ile çalışır: iç kulaktaki zarın farklı bölgeleri farklı ses frekanslarına göre resonansa girer. Nova Scotia yakınında Maine Körfezi'nin kuzeydoğusundaki Fundy Körfezi'ndeki gel git rezonansında olduğu gibi rezonans denizlerde bile olur.

Nesneler bir kere aynı ritme girdikten sonra uyumlanırlar ve tek başlarına yapabileceklerinden çok daha güçlü sinyal gönderirler. Hepsi birlikte uyumlanarak çaldıkları zaman sesin artmasında olduğu gibi, bu olay sıklıkla müzik enstrümanlarında görülür. Fundy Körfezi'nde tek bir dalganın körfezin ağzından diğer tarafına gidip dönmesi için gereken zaman her bir dalga için gereken zamanın tıpatıp aynısıydı. Her dalga diğer dalgaların ritmiyle büyüyerek dünyadaki en yüksek dalgalardan bazılarını oluşturmaktadır.

Chiba'daki National Institute of Radiological Sciences ve Tokyo'daki Nippon Medical School'dan Mikio Yamamoto'nun tohate deneylerinden bir kişi zarar vermek için güçlü bir niyet gönderdiği zaman da uyumlanmanın ortaya çıktığı net olarak anlaşılmıştır. Tohate, iki Çigong uygulayıcısının birbirlerine uyguladıkları zihinsel bir karşı koyma tekniğidir; uygulayıcılardan birisi diğerine duyusal bir şok gönderir ve bu onun arada fiziksel hiç bir temas olmadan boyun eğerek bir kaç metre gerilemesine neden olur. Yamamoto'nun zihninde beliren temel soru tohate'nin fiziksel mi yoksa psikolojik mi olduğuydu: rakibin geri adım atmasının nedeni psikolojik gözdağı mıydı yoksa rakibinin çi'si mi onu deviriyordu?

Yamamoto'nun çalışmalarının ilkinde, bir Çigong ustası bir binanın dördüncü katında elektromanyetik olarak perdelenmiş bir oda dururken, öğrencisi birinci katta aynı şekilde izole edilmiş bir odadaydı. Yamamoto ustaya 80 saniye boyunca rastgele aralıklarla "çi emisyonu" yapması için sinyal verdi. Her seferinde farklı hareketlerini; çi'nin gönderilmesi ve öğrencinin geri çekilmesini takip etti. Bu denemelerin 49 tanesinin üçte birinde - son derece yüksek bir oran - usta ne zaman tohate hareketlerine başlasa, diğer odadaki rakibi fiziksel olarak geri gidiyordu. İkinci bir 57'lik deneme dizisinde Yamamoto hem ustayı hem de öğrencisini EEG makinalarına bağladı. Usta her çi yaydığında öğrencisinin sağ frontal lobunda alfa beyin dalgalarında artış meydana geldi; bu bedende niyet "mesajının" ilk olarak algılandığı bölgenin neresi olduğunu gösteriyordu.

Yamamoto'nun son çalışması hem ustanın hem de öğrencisinin EEG kayıtlarının incelenmesiydi. Usta her tohate yaptığında, her iki adamın beyin dalgaları çok daha fazla tutarlılık sergilediler. Tokyo grubu tarafından yürütülen daha önceki bir çalışma, göndericinin ve alıcının beyin dalgalarının tohate'nin ilk saniyesinde senkronize olduğunu göstermişti.

Rezonansın yanısıra DMILS çalışmaları niyet sırasında ortaya çıkan başka bir olaya

kanıt sağladı: alıcı, göndericinin çimdiklendikten sonraki "ahh" hissini o çimdiklenmeden bir kaç saniye önce alıyordu. 1997'de University of Nevada'daki eski laboratuvarında Radin insanların bir olayı önceden fiziksel olarak algılayabileceklerini keşfetmişti. Katılımcıları rahatlatacak, heyecanlandıracak ve üzecek fotoğrafları rastgele seçerek gösterecek bir bilgisayar yapmıştı. Gönüllüler; cilt iletkenliğini, nabız atışı ve kan basıncını kaydeden fizyolojik monitörlere bağlıyken sakinleştirici görüntüleri (manzara), şoke etmeye yönelik görüntüleri (otopsiler) ya da heyecanlandırıcı görüntüleri rastgele gösteren bir bilgisayarın önünde oturuyorlardı.

Radin gönüllülerin resimleri görmeden önce fizyolojik tepkiler ortaya koyduklarını keşfetti. Kendilerini korumak istermişcesine, erotik ya da rahatsız edici bir resmi görmeden önce tepkileri en yüksek noktadaydı. Bu, bedenlerimizin bilinçaltında beklentide olduğunu, gelecekteki duygusal durumları gösterdiğini ve sinir sisteminin sadece kendisini gelecekteki patlamalara karşı koymakla kalmayıp aynı zamanda onun duygusal anlamını da çözdüğünü gösteren ilk laboratuar kanıtıydı.

Boulder Creek, California'daki Institute of HeartMath'in kıdemli başkan yardımcısı ve araştırma direktörü Dr. Rollin McCraty bir olayın fiziksel olarak önceden algılanmasından çok etkilenmişti ancak bu sezgisel bilginin bedenin tam olarak neresinde hissedildiğini merak ediyordu. Radin'in çalışmasının orijinal dizaynını fotonları rastgele tetikleyen bilgisayar sistemi ile kullandı ve katılımcıları daha kapsamlı tıbbi cihazlara bağladı.

McCraty iyi ya da kötü haberlerin önceden sezilmesinin, rahatlatıcı ya da rahatsız edici resmin gösterilmesinden hemen önce elektromanyetik dalgalarının hızlanması ya da yavaşlaması ile hem kalpte hem de beyinde hissedildiğini keşfetti. Daha da ötesi, serebral korteksin tüm dört lobu bu sezgisel farkındalıkta yer alıyor gibi görünüyordu. En çarpıcı olanı ise, kalbin bu bilgiyi beyinden saniyeler önce alıyor olmasıydı. Bu bedenin sürekli geleceği tarayan ve sezgileyen belirli bir algılayıcı mekanizmasının olduğunu ve en büyük antenin de kalpte yer aldığını ortaya koymaktadır. Kalp mesajı aldıktan sonra bu bilgiyi beyine iletmekteydi.

McCraty'nin çalışması cinsiyetler arasında çarpıcı farklılıklar da ortaya koydu. Kadınlarda kalp ve beyin erkeklere oranla hem daha erken hem de daha sık birbiriyl e uyuml andı. McCraty bu bulguların, kadınların erkeklere göre daha sezgisel oldukları ve kalp merkezleriyle daha yakın temasta bulundukları ile ilgili evrensel inanışa bilimsel kanıt sağladığı sonucuna vardı.

McCraty'nin kalbin bedendeki en büyük "beyin" olduğu bulgusu, University of Montreal ve Montreal'deki Hospital du Sacre-Coeur'den Dr. John Andrew Armour'un araştırma sonuçlarıyla inanılırlık kazanmıştır. Armour, kalpte beyindeki daha yüksek düşünce unsurlarına sinyal veren ve etkileyen nörotransmiterler keşfetti. McCraty kalbe dokunmanın, hatta zihinsel olarak kalbe odaklanmanın insanların beyin dalgalarının

uyumlanmasına neden olduğunu buldu. İki insan kalplerine sevgi dolu düşünceler odaklarken birbirlerine dokunduklarında iki kişiden daha "tutarlı" kalp ritmine sahip olan diğerinin beynini uyumlamaya başlar.

Kalp hakkında bu yeni kanıtlara dayanarak Dean Radin ve Marilyn Schlitz uzaktan etkinin bedenin başka bölgelerine de uzanıp uzanmadığını araştırmaya karar verdiler. Keşfetmek istedikleri ilk yer mide ve bağırsakların olduğu bölgeydi. İnsanlar sezgileri bu bölgeye atfederlerdi. Bazı araştırmacılar bu bölgeye "ikinci beyin" olarak değinmekteydiler. Radin, burada hissedildiği düşünülen sezgilerin yanı sıra fiziksel etkinin olup olmadığını merak etti.

Radin ve Schlitz 26 gönüllü bir araya getirdi, onları ikişer ikişer grupladı ve onları bağırsak-mide bölgesinin elektriksel davranışlarını ölçen bir elektrogastrogram'a (EGG) bağladı; cilde takılan monitörlerden elde edilen neticeler genellikle midenin frekans ve kasılmalarına yakın sonuçlar vermektedir. Freiburg çalışması tersini göstermiş olmasına rağmen Radin ve Schlitz aşinalığın uzaktan etkiyi güçlendirdiğini düşünüyorlardı. Bir tür fiziksel bağın önemli olması durumuna karşı Radin, tüm katılımcıların önce anlamlı bir nesne değiş tokuşunda bulunmalarını istedi.

Radin katılımcı eşlerden birini ayırarak bir odaya koydu. Diğeri başka bir odada, karanlıkta EGG'ye bağlı olarak birinci kişinin canlı video görüntülerini izliyordu. Görüntüler periyodik olarak başka bir monitörde belirli duyguları - pozitif, negatif, öfkeli, sakin ya da sadece nötr - uyandırmak üzere dizayn edilmiş müzikle beraber veriliyordu.

Sonuçlar başka bir uyumlanma örneğini, bu defa mide-bağırsak bölgesinde ortaya koydu. Gönderici pozitif ya da negatif güçlü duygular yaşadığında, alıcının EGG okumaları belirgin bir şekilde yüksek ve göndericininkilerle bağlantılıydı. Başkalarının duygusal durumunun alıcının bedeninde - bu durumda bağırsakların derinlerinde - algılandığı ile ilgili daha fazla kanıt ortaya çıkmıştı.

Bu son kanıtlar duygusal tepkilerimizin sürekli algılanarak en yakınlarımızdakilere yansıtıldığının ispatıydı. Bu çalışmaların her birinde, çiftlerin bedenleri uyumlanmış ya da Radin'in ifadesiyle "dolaşık" hale gelmişti; alıcılar, partnerlerinin gördüklerini ya da hissettiklerini "görüyor" ve hissediyorlardı.

Bu deneyin ima ettiği gibi, niyet enerjinin akort edilmesi olabilir. DMILS araştırmaları, belirli şartlar altında birbirinden uzakta iki değişik insandaki kalp atışı, otonom sinir sisteminin uyarılması, beyin dalgaları ve uzantılara giden kan akışının uyumlanabileceğini göstermişti. Ancak, bir çok DMILS çalışmasında bağlantılı tepki, göndericinin uyarılması ve bunun alıcı tarafından bilinçli olmadan algılanmasından kaynaklanmıştı. Bir durum hariç, kimse başka bir insanı etkilemeye çalışmamıştı.

Schlitz ve Radin gönderici şifa niyetinin gönderdiği zaman da aynı sonuçları elde edip edemeyeceklerini merak ettiler. Sevgi Çalışması için Schlitz ve meslektaşları sıradan

insanları bir araya getirip şifa tekniklerini onlara öğretmeye karar vermişlerdi. Uyumlanma elde etmek için bazı şartların diğerlerine göre daha elverişli olup olmadığını anlamak istiyorlardı. Şifa üzerine yapılan bir çok çalışma motivasyon, insanlararası etkileşim ve ortak inanç sisitemine sahip olmanın başarıda hayati önem taşıdığını ortaya koymuştu. Grinberg-Zylberbaum "transfer edilen potansiyelin - bu tür uyumlanmaya verdiği isim - sadece meditasyon yapan kişilerin arasında ve sadece gönderici ve alıcı arasında bir tür psişik bağlantı kurulduktan sonra meydana geldiğine inanıyordu. Ancak Freiberg'in çalışmasında çiftlerin birçoğu birbirini hiç tanımıyordu ve bir bağ oluşturma fırsatları olmamıştı. Alman araştırmacılar "bağlantılı olmanın" ve zihinsel hazırlık yapmanın bir rolü olmakla beraber çok önemli olmadığı sonucuna varmışlardı. Schlitz'e göre motivasyon başarının anahtar unsuruydu. Durum ne kadar acil olursa, bir kanser hastasının durumu gibi, partneri onu iyileştirmeye o kadar motive olacaktı.

Schlitz ve araştırmacı meslektaşları, eşi göğüs kanseri olan çiftler aramaya ve San Francisco Bay Area'da ilan vermeye başladılar. Kısa bir süre içinde ilk düşüncelerini değiştirmeleri gerektiği ortaya çıktı. Bay Area'daki göğüs kanserli hastaların sayısı Amerika ortalamasının üzerindeydi ve son derece iyi incelenmişti. İlanlarına gelen cansız tepki hastaların başka araştırmalarda yer almak istemediklerini göstermekteydi. Bilim adamları araştırmayı eşlerden birinin herhangi türden bir kanser hastası olması durumuna açmaya karar vediler. Sonunda 31 çift gönüllü oldu, buna kontrol grubunu oluşturacak sağlıklı çiftler de dahildi.

Jerome Stone, çok sayıda şifacıyı inceleyip ortak uygulamalarını belirledikten sonra çiftler için bir eğitim el kitabı hazırladı. Bu programın ilk parçası meditasyonda olduğu gibi yüksek derecede dikkati sürekli olarak nasıl tutacağını, göndericiye nasıl odaklanacağını ve konsantre olacağını öğretiyordu. Bilimsel kanıtlar meditasyonun daha tutarlı beyin dalgaları ortaya çıkardığını göstermektedir; en azından yirmi beş çalışma meditasyon sırasında beynin tüm dört lobunun da EEG'de senkronize olduğunu ortaya koymaktadır. Meditasyon üzerine yapılan başka çalışmalar meditasyonun daha tutarlı biyofoton yayılımına yol açtığını ve genel olarak da şifaya destek olduğunu göstermiştir.

Stone, Tonglen Budist görüşünü temel alan "almak ve vermek" anlayışına göre, göndericilerin şefkat ya da partnerlerine karşı empati beslemeyi öğrenmeleri gerektiğini düşünüyordu. Bu alıştırma, partneri diğerinin sıkıntısını üzerine almadan gerçek ıstırabını anlamaya ve şifa gönderme süreciyle bu durumu değiştirmeye yönelikti. Gerçek empatinin geliştirilmesi gönderici ve alıcı arasındaki sınırların ve benlik duygusunun yok edilmesine yardımcı olmaktaydı. Pozitif, sevgi dolu düşüncelerin pozitif fizyolojik etkileri de vardı. Rollin McCraty'nin HeartMath'deki araştırması kalp atışındaki düzenli (ya da onun ifadesiyle "tutarlı") değişiklikler "pozitif" - sevgi dolu ya da fekakarca - düşüncelerle beraberken, yani "tutarlılık" beyin tarafından hızla

algılanıp kısa bir süre sonra senkronize olurken daha gelişmiş bilişsel performansı kanıtlıyordu.

Stone partnerlere meditasyonun basit tekniklerini anlattıktan sonra, niyetlerini şefkatle ifade etmelerini öğretti. Stone'un hazırladığı eğitim programının son kısmı, inanç ve güvenin hem göndericilere hem de alıcılara öğretilmesini içeriyordu. Stone, hem şifa hem de parapsikolojik literatürde inancın, niyet gibi uzak mesafelere bilgi "transferi"ni içeren altıncı his gibi psişik süreçlerde başarıya katkıda bulunduğunu bulmuştu.

Eğitim programı sekiz hafta olarak planlanmış olmasına rağmen kısıtlı bütçe nedeniyle Stone eğitimi bir güne sıkıştırmak ve ardından ev ödevleri ve alıştırmalarla pekiştirmek zorunda kaldı.

Radin çiftleri üç gruba böldü. Birinci grup ("eğitimli grup") Stone'un eğitiminden geçecek, üç ay boyunca her gün şefkatli niyet alıştırmaları yapacak ve sonra testi alacaktı. İkinci grup ("bekleme grubu" adı verilmişti) önce testi alacak sonra eğitimden geçecekti. Üçüncü grubu oluşturan 18 sağlıklı çift (kontrol grubu) hiç eğitim almayacak sadece testi yapacaktı.

Her üç grupta da, bir kişi - kanserli olan çiftin bir üyesi ya da kontrol grubundan belirlenmiş bir partner - bir ton ağırlığında, çelikten yapılmış, çift duvarlı, elektromanyetik perdeli bir odanın içinde siyah bir koltukta oturacaktı. Bu minik Lindgren/ETS odası dış dünyadan tüm sesleri ve elektromanyetik enerjiyi bloke eden çift kat çelik ve masif ahşapla ayrılmıştı. Odanın, elektromanyetik olarak tamemen izole edilebilmesi için herhangi bir elektrik sinyali odadan dışarı fiber optik kabloyla taşınıyordu.

Odada oturacak kişiler beyin dalgalarını, kalp atışını, nefes sıklığını, deri iletkenliğini ve periferal kan akışını ölçecek bir dizi tıbbi cihaza bağlanıyordu. Bir köşede gizlenmiş bir video kamera vardı.Odanın renkleri toprak tonlarındaydı, yumuşak bir ışık kullanılmıştı ve yerden tavana kadar yapay incir ağacıyla kaplıydı. Kullanıldığı zamanlarda odayı dolduran bir müzik vardı. Döşeme, müzik ve hatta duvarda asılı bir şelale posterinin amacı, 180 kg'lık çelik kapı içeride kalan kişinin üzerine mekanik bir ses çıkartarak kapandığı zaman kendisini et paketleme tesisindeki bir buzdolabına kilitlendiği düşüncesine kaptırmamasıydı.

Yirmi metre kadar uzakta, diğer partner aynı cihazlara bağlı, küçük siyah bir televizyon ekranına bakarak karanlık bir odada oturuyordu. Buzdolabı odasındaki partnerinin görüntüsü ekrana her geldiğinde diğer partner eşine on saniye boyunca şefkatli niyetini gönderecekti.

Stone, Radin ve meslektaşları iki farklı sonucu analiz etmeyi planlamışlardı: eğitimin evliliklerini geliştirip geliştirmediğini; alıcı ve gönderici arasında fiziksel hisler anlamında etkileşim olup olmadığını inceleyeceklerdi. Gönderilen niyetin aynı zamanda tıbbi prognozu etkileyip etkilemediğini de incelemek istemelerine rağmen kısıtlı

bütçeleri çalışmanın bu kısmını imkansızlaştırıyordu.

Stone Levine'e çalışmanın sosyal unsurlarını analiz etme görevi verilmişti. Önce, eğitimin çiftlerin evliliklerinin kalitesini etkilemediğini buldular. Üç ay sürecek bir çalışmaya katılmaya hazırlıklı olmaları ilişkilerine son derece bağlı olduklarını gösterdiği için bu bulgu pek de şaşırtıcı değildi. Schlitz zaten çalışmayı dizayn ederken motivasyonu yüksek çiftler aramayı hedeflemişti. Rakamların daha sonraki daha detaylı analizi, niyet eğitiminin ve alıştırmaların çiftlerin evliliklerini geliştirdiğini ortaya koydu, ancak Radin bu etkilerin daha iyiye giden ilişki beklentisinden kaynaklandığı sonucuna vardı.

Sonra Radin, tüm üç gruptan elde edilen fizyolojik bilgileri bir araya getirdi, partnerler ve grupların birleşik ortalamaları arasındaki sonuçları inceledi. Her fizyolojik tepki, niyetin alıcı üzerindeki etkisi hakkında çarpıcı bilgiler ortaya koyuyordu. Örneğin, uzantılara giden kan akışının ölçümleri açısından bakıldığında, her grupta, göndericinin deri iletkenliği partnerinin görüntüsünü gördükten iki saniye sonra yükseliyordu; alıcıda da görüntüyü gördükten yarım saniye sonra benzer bir yükselme ortaya çıkıyordu. Ancak, alıcının deri iletkenlik tepkisinin "sıçrama refleksine" benzediği ve hemen kaybolan diğer DMILS çalışmalarının aksine, bu durumda tepki stimulusdan sonra yedi saniye boyunca devam etmişti. Alıcı açık olarak niyete cevap veriyor gibi görünüyordu -hatta bunu anında yapıyordu. Alıcının tepkisi, göndericinin niyeti bir araya getirip göndermesinden en az bir saniye önce ortaya çıkıyordu. Radin bunun niyetle ilgili bir önsezi olup olmadığından emin değildi. Deri iletkenliği tepkisinin abartılı doğasını yansıtıyor olabilirdi; alıcı muhtemelen, göndericinin merkezi sinir sisteminin gönderdiği bilgiye - monitörde beliren ilk görüntüye parmak uçlarına gönderilen elektrik impulslarına verdiğinden çok daha hızlı tepki verebilirdi - uzantılarında cevap veriyordu. Radin'in görüşüne göre, eşevrelilikten hafifçe sapmış olmalarına rağmen, her iki deri iletkenliği tepkisi bir birini izliyordu.

Benzer bir durum kalp atışlarında ortaya çıktı. Göndericinin kalp atışları, niyeti gönderme dürtüsünü aldıktan beş saniye sonra artıyordu; bu, bir tür zihinsel çaba gösterildiğinde ortaya çıkan fiziksel tepkiyle uyumluydu. Ancak, aynı artış alıcıda da ortaya çıkıyordu ve koltukta dinlenirken bunun normalde olmaması gerekirdi.

Kan akışı da benzer bir yolu takip etti. Bizi tetikleyen bir şey yaşadığımızda, bedene giden kan akışını maksimuma ulaştırmak için uzantılarımızdaki damar sistemi hafifçe kasılır. Sevgi Çalışması'nda bu olay göndericide ortaya çıktıktan hemen sonra alıcının bedeninde taklit ediliyordu.

Solunumda ise, tetikleyici görüntünün her ekrana gelişinde, gönderici derhal derin bir nefes alıyor, 15 saniye sonra da havayı dışarı üflüyordu. Bu solunum tepkisi, bir kişinin bir işe başlamadan önce kendisini hazırlamasına benziyordu. Radin bu vakada alıcıda farklı bir tepki gözlemledi. İlk beş saniye boyunca, alıcının solunumu, neredeyse nefes

almıyormuş kadar azalıyor ve niyetin son beş saniyesinde derin bir nefes alma ile sonuçlanıyordu. Sanki alıcı dikkatle dinliyor, nefesini tutuyor, bir şeyler duymaya çabalıyor ve uyarı geçtikten sonra rahatlayarak derin nefes veriyordu.

En ilginç sonuçlar beyin dalgaları ile ilgili olanlardı. Alıcının görüntüsü her ekrana geldiğinde, göndericinin kayıtları hafifçe yukarı çıkıyor sonra bir saniyenin üçte biri kadar bir süre müthiş bir fırlama yapıyor, daha sonra keskin bir düşüş yaptıktan sonra taban çizgisine gelmesi yaklaşık bir saniye alıyordu. Göndericideki bu küçük yukarı çıkışa P300 adı verilmektedir - bu iyi bilinen olay, beynin bir ışık açıldığı zaman onu işl eme tabi tutması için gereken süredir. Düşüş ise uyarının içsel dikkatle tepkiye çevrilmesi için geçen zamandır.

Bu durumda, alıcıların P300 dalgası yoktu, ancak gene de alıcıların beyin dalgaları, göndericilerin aksine hiç bir uyarıcı olmamasına rağmen, göndericinin neredeyse dikey düşünü taklit ediyordu. Alıcının beyni uyku ve rüyada olduğu gibi davranmaktaydı. Alıcılar, ortada elle tutulur bir dürtü olmadan duygusal tepki gösteriyorlardı.

Radin'in elde ettiği sonuçlar son derece çarpıcıydı, çünkü alıcılara dürtü süresinin ne uzunlukta olduğu söylenmediği gibi, ne göndericilere ne de alıcılara göndericinin ekranında partnerinin görüntüsünün ne zaman belireceği önceden söylenmemişti. Bir bilgisayar programı rastgele, 5 ile 40 saniye arasında değişen zaman çerçevesinde hareket ediyordu. Bunun anlamı, çiftlerdeki her iki partnerin beklentisinin sonuçları açıklayamadığı idi.

Radin bundan sonra grup tepkilerini kıyasladı. Üç grupta da etki görülmüştü. Her birinde, alıcıların fizyolojik tepkileri göndericilerininkileri takip ediyordu. Ancak en uzun süren patern, partnerleri şefkatli niyet eğitimini almış kanser hastalarında ortaya çıkıyordu. Eğitim görmüş alıcılar sadece uyarıcıya cevap vermekle kalmıyor, niyetin 10 saniyesinin 8 saniyesinde cevap vermeye devam ediyorlardı. Kuantum dilinde ifade edildiğinde bu çiftlerin tek hale geldiklerini gösteriyordu.

Sevgi Çalışması, niyetin doğası hakkında bazı önemli önermeler ortaya çıkardı. Yönlendirilmiş düşüncenin gönderilmesi ortaya dokunulabilir enerjinin çıkmasına neden oluyor gibiydi; Radin'in göndericileri ne zaman bir şifa enerjisi gönderse, sanki hafif bir elektrik şoku verilmiş gibi, alıcının bedeninde bazı süptil unsurlar aktive oluyordu. Alıcının bedeni şifa sinyalini hissetmiş ya da duymuş gibi sanki bir tür farkındalık aktive oluyordu.

Hatta, alıcıda bir miktar beklenti de vardı; kaydedilen bazı fizyolojik tepkiler alıcının, partneri daha şifa niyetini göndermeden önce bunu algıladığını ortaya koyuyordu.

İnsanlar, şifacının niyetinin daha tutarlı enerjisine tekrar uyumlanarak şifayı bedenlerinin derinliklerinde algılıyor gibiydiler. Şifa sırasında, sağlıklı kişinin "düzenli" enerjisi, hasta olanın enerjisini uyumlandırarak "tekrar düzenliyor" gibiydi.

En güçlü etkinin elde edilmesi için, şifacı ya da göndericinin atomaltı seviyede

zihinsel ve duygusal olarak “düzenli” hale gelmesi gerekiyordu. Sevgi Çalışması bazı şartlar ve zihinsel durumların niyetimizin özellikle güçlenmesine ve kendimizin de daha düzenli hale gelmemize yol açtığını ve bu şartların eğitimle elde edilebileceğini göstermektedir. Radin, Schlitz ve Stone’un hazırladığı temel eğitim programının başarısı dikkat, inanç, motivasyon ve şefkatin niyetin işleyişinde önemli rol oynadığını ortaya koymakla beraber etkilerini arttıracak başka şartların olabileceğine de işaret etmektedir.

Örneğin, psikolojik sınırlarımızı nasıl yumuşatabileceğimizi öğrenmeye ihtiyaç duyuyordum. Niyet gönderdiğimiz zaman bir şekilde diğer kişi haline geldiğimizi giderek daha iyi anlamaya başlamıştım.

KISIM II - GÜÇLENMEK

Bana ait olan her atom, sana da aittir.

WALT WHITMAN
"Song of Myself"

BÖLÜM 5: HİPER UZAYA GİRİŞ

Kuzey Hindistan'da Himalaya'ların tepelerindeki esintili bir manastırda bir grup Tibetli Budist rahip 1985 yılının kışında derin meditasyona dalmış sessizce oturuyorlardı. Üstlerinde çok az giysi olmasına rağmen içerdeki neredeyse donma derecesine yaklaşan soğuktan habersiz görünüyorlardı. Aralarında dolaşan bir diğer rahip, her birini sırayla soğuk suya batırılmış çarşaflara sarıyordu. Bu aşırı şartlar normal olarak bedeni şok eder ve ısıyı hızla düşürürdü. Beden ısısı sadece 11 derece düşerse, bir kaç dakika içinde insan bilincini ve tüm hayati işaretleri kaybeder.

Bu rahipler titremek yerine terlemeye başladılar. Islak çarşaflardan buhar yükselmeye başladı ve bir saat içinde tamamen kuruydular. Ortada dolaşan rahip çarşafları yenileriyle değiştirdi, bunlar da soğuk suya batırılmışlardı. Bu zamana kadar rahiplerin bedenleri fırına dönmüştü. Bütün çarşaflar, buna üçüncü defa değiştirilenler de dahil olmak üzere kupkuru olmuşlardı.

Harvard Medical School'dan kardiyolog Herbert Benson'un liderlik ettiği bir grup bilim adamı kenarda duruyor, rahiplere taktıkları bir dizi tıbbi cihazı bedenin bu olağanüstü ısıya yükselmesinin hangi fizyolojik mekanizmayla ilgisi olduğunu anlayabilmek için ipuçları bulmak üzere inceliyordu. Benson yıllarca meditasyonun beyin ve beden üzerindeki etkilerini incelemişti. Dünyanın uzak köşelerinde, yaşamlarını yıllarca disiplinle meditasyon yaparak geçiren Budistleri incelemek üzere iddialı bir araştırma programına başlamıştı. Himalayalar'a yaptığı bir yolculuk sırasında bir Şubat gecesi, deniz seviyesinden 4,500 metre yükseklikte bir dağ

platosunda üzerlerinde sadece ince birer kumaşla dondurucu soğukta geceyi dışarda geçirirlerken videoya almıştı. Benson'un çektiği film bütün gece giysi ya da barınma ihtiyacı olmadan rahatça uyuduklarını gösteriyordu.

Seyahatlerinde Benson olağanüstü niyet gösterilerine - ısı konusunda ustalık ve metabolizmanın kış uykusundaki gibi yavaşladığı durumlara şahit olmuştu. Benson'un ekibi tarafından izlenen rahipler kol-bacak gibi uzantılarının ısısını 8 derece yükseltmişler ve metabolizmalarını yüzde altmış düşürmüşlerdi. Benson bunun dinlenen metabolizmada kayda geçmiş en büyük farklılık olduğunun farkındaydı. Bu durumun aksine, uyku esnasında metabolizma sadece yüzde 10 ila 15 düşer; hatta tecrübeli meditasyoncular bile bunu en fazla yüzde 17 oranında sağlayabilirler. Ancak, o gün Himalayalar'da zihinsel etki açısından imkansızı görmüştü. Rahipler sadece düşüncelerinin gücüyle bedenlerini kullanarak buz gibi suyu kaynatmayı başarıyorlardı.

Benson'ın meditasyona duyduğu heyecan Amerika'daki önde gelen kuruluşlarda ilgiyi ateşledi. Yirmi birinci yüzyılın son senelerinde rahipler nöro bilim laboratuvarlarının en gözde denekleri haline gelmişti. Princeton, Harvard, University of Wisconsin ve University of California-Davis'den bilim adamları, rahipleri teknolojik olarak üstün cihazlara bağlayarak yoğun ve ileri düzeyde meditasyonun etkilerini inceleyerek Benson'ın yolunu takip ettiler. Beyin ve meditasyon üzerine konferanslar düzenlediler.

Bilim adamlarını büyüleyen meditasyon uygulaması değil, onun insan bedeni, özellikle de beyin üzerindeki etkileri ve bunun ortaya koyduğu olasılıklardı. Bilim adamları biyolojik etkileri ayrıntılarıyla inceleyerek Himalayalar'daki rahiplerde olduğu gibi, yüksek derecede yönlendirilmiş düşünce sırasında meydana gelen nörolojik süreçleri anlamaya çalışıyorlardı.

Rahipler, aynı zamanda, bilim adamlarına yıllarca uygulanan odaklanmış dikkatin beyni normal sınırlarının ötesinde esnetip esnetmediğini inceleme fırsatı veriyorlardı. Bir rahibin beyni Olimpiyat sporcularının bedenleri gibi disiplinli ve zorlu çalışmalarla daha gelişmiş ve değişime uğramış mıydı? Eğitim ve tecrübe zamanla beynin fizyolojisini değiştiriyor muydu? Çalışma yaparak niyetin daha iyi ve büyük göndericisi haline gelebilir miydik? Bunların cevaplarını bulabilmek için nöro bilimin uzun zamandan beri devam etmekte olan tartışmalarına bakmamız gerekir: nöral yapı gençlikten itibaren sabit midir yoksa plastik - yaşam boyunca insanın düşüncelerine göre değişken midir?

Bana göre, odaklanmış dikkat üzerine bu araştırmadaki en ilginç soru, rahiplerin kendilerini nasıl canlı fırına çevirdikleri ve bunun diğer kadim geleneklerin teknik ve uygulamaları ile kıyaslanabileceği idi. Benson gibi ben de niyet "ustaları" - Budizm, Çigong, şamanizm, geleneksel yerli kabilelerin şifa teknikleri gibi düşünceleriyle olağandışı şeyler yapmak üzere eğitilmiş kadim disiplinlerin uygulayıcılarına ilgi duyuyordum. Hepsindeki ortak alanı bulmak istiyordum. Bir çigong ustasının ki

göndermek üzere attığı adımlar bir Budist rahibin meditasyonda iken yaptıklarına benziyor muydu? Hangi zihinsel disiplin bir şifacının bir başka kişinin bedenini onarmasını sağlıyordu? Niyetin "ustaları" zihinlerini bizlerden daha etkili kullanmalarını sağlayan özel nörolojik yetenek sahibi miydiler yoksa sıradan insanların da öğrenebilecekleri bir beceri mi edinmişlerdi? Belki de en önemlisi, rahiplerin üzerinde yapılan nörolojik çalışmalar odaklanmış niyetin beyine etkisi hakkında neler göstermekteydi? Uygulama yaparak niyetin daha büyük ve etkili göndericileri haline gelebilir miydik?

Çeşitli geleneklerin şifa yöntemleri üzerine yapılan bilimsel araştırmaları incelemeye başladım ve sonra şifacılara ve niyet "usta"larına kendi geliştirdiğim anketi uyguladım ve mülakatlar yaptım. Araştırmalarımda Saybrook Graduate School'dan psikolog Stanley Krippner ve öğrencisi Allan Cooperstein'ın yardımlarından istifade ettim. Klinik ve forensik psikolog olan Cooperstein doktora tezi için şifa üzerine bilimsel kitapların analizi ve şifadaki başarılarının bilimsel kanıtı olan tanınmış uzaktan şifacıların kullandıkları çeşitli teknikler üzerine ayrıntılı çalışma yapmıştı.

Her vakada, konsantre olunmuş odaklama ya da doruğa çıkan dikkat durumunun elde edilmesi için gerekli olan ilk adımı keşfettim.

Şamanizm ve diğer yerel gelenekler üzerine uzman olan Krippner'e göre, tüm kültürler değişmiş bilinç durumu sırasında uzaktan şifa yapmakta ve çeşitli şekillerde konsantre olunmuş odaklama durumunu elde etmişlerdir. Ayahuaska gibi halusinasyon yaratan maddelerin kullanımı yaygınsa da, bir çok kültürlerde bu durumun yaratılması için sürekli tekrarlanan ritim kullanılmaktadır; Amerikan Yerlileri Ojibwa wanbeno, örneğin davul, şarkı, çıplak dans, yanan kömürlerin elde tutulması gibi yöntemler kullanırlar. Davul çalınması yüksek derecede konsantrasyonun sağlanmasında oldukça etkilidir; yapılan çalışmalar davul ritminin beynin yavaşlayarak transa benzer bir duruma gelmesine neden olduğunu göstermiştir, hatta saunada olduğu gibi yoğun ısı kişileri değişmiş zihin durumuna götürebilmektedir.

Kendi yürüttüğüm çalışmada niyet "usta"larından, belki de Batı'daki en büyük Çigong ustası Bruce Frantzis ile konuştum. Japon savaş sanatlarında beş kara kuşak sahibi bir şampiyon olan Frantzis, uzun yıllar boyunca Çinli ustalarla çalışarak Çigong şifasını da öğrenmişti. Frantzis'in niyet gücü dillere destandı; sadece çi'yi yönlendirerek insanları odanın bir ucundan diğerine uçarak gönderdiğini gösteren videolar vardı. Savaştığı dönemlerde bir kaç kişiyi tekerlekli iskemleye mahkum etmişti. Şimdi ise, çi'nin olağanüstü gücünün farkında olarak sadece şifa için kullanıyor. Onunla buluşmamda bana yönlendirilmiş çi'nin gücünü göstermek için kısa bir gösteri yaptı. Bir anlık yoğun konsantrasyondan sonra kafatasının kemikleri başının üzerinde dalgalanmaya başladı.

Frantzis öğrencilerine nefeslerine konsantre olarak nasıl doruktaki dikkati elde edeceklerini öğretmişti. Her ne kadar kısa süreli "uzun yaşam" nefesleri ile başlasalar

da odaklanmalarını uzun süre tutmayı öğrenene kadar bu dönemleri uzatmak üzerine çalışacaklardı. Fiziksel hislerin tamamen farkında olma yöntemlerini de öğreneceklerdi.

Görüştüğüm şifacılar bu odaklanmış duruma çeşitli şekillerde giriyorlardı: meditasyon, dua, şifalanacak kişiye yoğun odaklanma, sembolik ya da efsanelerle ilgili fikirler, durumun istenilen şekilde değiştiği ile ilgili güçlü zihinsel görüntüler, sözlü olumlamalar hatta ısınma alıştırması olarak kendi kendine verilen verilen talimatlar. Bir şifacı odaklanmış dikkati farkındalığını elde etmek istediği hedefle doldurarak sağlıyordu.

Bir şaman şifacı olan Dr. Janet Piedilato, genellikle "hafifçe mırıldanarak" ya da "çıngırak ya da başka bir alet" kullanmaktadır. Reiki uygulayıcısı Dr. Constance Johnson iradesini kullanarak değişmiş zihin durumuna geçmektedir. Başkaları bu değişimi sağlamak için çok çalışmak durumundadırlar. Ruhsal bir lider olan Peder Francis Geddes, çakıl taşı, yaprak ya da kuru bir dal parçası gibi küçük bir nesne ile "on dakika çok konsantre olarak" meditasyon yapmaktadır.

Daha başkaları hastayı aracı olarak kullanmaktadır. Kendi holistik psikoterapi sistemini geliştirmiş zihin/beden şifacısı Dr. Judith Swack "Doğrudan hastaya bakarım, tüm hislerimi ona yönlendiririm ve içerden gelen bilgi ve izlenimleri içsel dikkatimle bir radar gibi algılamaya çalışırım" demektedir. Başka bir çok şifacı değişmiş ruh haline "işiterek ya da başka bir şekilde hastayı dinleyerek" girmektedir. "Birisine yardım etme ihtiyacı bile" diye yazmıştır Dr. Piedilato, "damarlarımda akan kanı yavaşlatıyor."

İlk başta, bir çok şifacı bilişsel süreçlerinde bir yükselme yaşamakta, ancak kısa bir süre sonra tüm hislerin yok olduğu sadece saf görüntünün var olduğu, içsel gevezeliğin yatıştığı bir noktaya ulaşmaktadırlar. Odaklanma, kendi sınırlarının yok olmasına neden oluyor gibidir. Aniden hastanın bedeninin iç çalışmasının farkına varıp şifalanacak kişinin içine çekilmiş gibidirler.

Bu yoğun konsantrasyonun beyin üzerindeki etkisi özellikle ilgimi çekiyordu. Beyin yavaşlıyor mu yoksa hızlanıyor muydu? Bilinen, meditasyon sırasında beynin yavaşladığı idi. Meditasyon sırasında beynin elektriksel faaliyetlerini inceleyen çok sayıda araştırma, ya rüya sırasında ortaya çıkan alfa ritimlerinin (8-13 hertz arasında frekansı olan yüksek şiddette beyin dalgaları) ya da derin uykudaki bilinç durumunu ifade eden daha yavaş teta dalgalarının (4-7 hertz) ortaya çıktığını göstermektedir. Sıradan uyanıklık bilinç durumunda, beyin beta dalgalarını (13-40 hertz) kullanarak çok daha hızlı çalışır. Yıllardan beri, niyetin tezahür ettirilebilmesi için en elverişli durumun "alfa" olduğu kabul edilmiştir.

University of Wisconsin Laboratory for Affective Neuroscience'dan psikolog ve nöro bilimci Richard Davidson, son zamanlarda görüşünü teste tabi tuttu. Davidson "duygusal işlem" - beyin ve bedenin birbiriyle iletişim kurmasıyla sonuçlanan, beyinde duyguların

işlendiği bölge - konusunda uzmandı. Çalışmaları Dalai Lama'nın dikkatini çekmiş, yoğun meditasyonun biyolojik etkilerini daha iyi anlamak isteğiyle 1992'de onu Hindistan'a Dharamsala'ya davet etmişti. Daha sonra, Dalai Lama'nın Nyingmapa ve Kagyupa meditasyonunda en tecrübeli sekiz uygulayıcısı Davidson'ın Wisconsin'deki laboratuvarına gitmişlerdi. Orada Davidson, her rahibin kafatasına beynin çok sayıda değişik bölgesindeki elektriksel faaliyeti kaydetmek üzere 256 adet EEG sensörü bağlamıştı. Sonra rahiplerden şefkat hissiyle meditasyon yapmaları istenmişti. Jerome Stone'un niyet programında olduğu gibi, meditasyonu başkalarına yardım etmeye hazır olma ve her canlının ıstıraptan uzak olması arzusuna odaklanma takip ediyordu. Davidson kontrol grubu olarak hiç meditasyon yapmamış bir grup üniversite öğrencisini bir araya getirmiş, bir haftalık eğitimden geçmelerini sağlamış ve aynı sayıda EEG sensörüne bağlayarak meditasyon sırasında beyin faaliyetlerini ölçmeye karar vermişti.

EEG okumalarına göre, 15 saniye sonra, rahiplerin beyinleri yavaşlamadı; hızlanmaya başladı. Hatta, ne Davidson'ın ne de başka bir bilim adamının görmediği kadar yüksek oranlara ulaştı. Monitörler süreklilik gösteren yüksek derecede gama faaliyeti 25-70 hertz'lik hızlı devirler - kaydediyordu. Rahipler hızla yoğun beta dalgalarından alfa dalgalarına ve tekrar betaya ve sonunda gamaya doğru hareket etmişlerdi. En yüksek beyin dalgası frekansı olan gama bandı, beynin en çok çal ışırken, en keskin bir şekilde odaklandığı zaman kullandığı bandtır. Davidson, beyin bu son derece yüksek frekanslarda çalışırken beyin dalgalarının evrelerinin (iniş ve çıkış zamanları) beynin her tarafında eşzamanlı olarak çalıştığını keşfetti. Bu tür eşzamanlılığın yükselmiş farkındalık için hayati önemde olduğu kabul edilmektedir. Hatta gama durumunun beynin sinapslarında - elektriksel impulsların nöron, kas ya da bezlere mesaj iletmek üzere atladıkları bağlantı noktaları - değişikliğe yol açtığı kabul edilmektedir.

Rahiplerin bu duruma çok hızla gelebilmeleri, yıllar boyunca yapılan yoğun meditasyonun sinirsel işlemlerini kalıcı olarak değiştirdiğine işaret etmekteydi. Rahipler orta yaşta olmalarına rağmen, beyin dalgaları sağlıklı ve genç kontrol grubundan çok daha tutarlı ve düzenliydi. Dinlenme sırasında bile Budistler, acemi meditasyoncularla kıyaslandığında yüksek derecede gama bant faaliyeti göstermişlerdi.

Davidson'ın çalışması, bazı ileri düzeyde ve yüksek derecede odaklanmış meditasyonun beynin zirvede çalışmasına yol açtığı üzerine yapılan diğer öncü araştırmalara destek olmuştur. Yogiler üzerine yapılan çalışmalar meditasyon sırasında beyinlerinin, genellikle yoğun odaklanma ya da coşku anları ile bağdaştırılan yüksek frekansta beta ya da gama dalga patlamaları ürettiğini göstermiştir. Dış uyarılardan kendini sıyırıp dikkatlerini tamamen içe döndürebilen kişilerin gama dalgası hiper uzayına girebilme olasılıklarının daha yüksek olduğu anlaşılmaktadır. Bu tür doruk noktada odaklanma durumlarında kalp atışı da hızlanmaktadır. Altı Protestan'ın dua ettikleri sırada yapılan bir çalışma, beyin dalgalarının en yoğun konsantre oldukları

anlarda yükseldiğini bulmuştur.

Farklı meditasyon türleri çarpıcı derecede değişik beyin dalgaları üretebilir. Örneğin, yogiler anuraga ya da tutarlı algıya ulaşmaya çalışırlar; Zen Budistleri dış dünyaya verdikleri tepkiyi yok etmeyi hedeflerler. Bu ikisini kıyaslayan çalışmalar anuraga'nın yükselmiş algısal farkındalığı - büyümüş dışsal odaklanma - artırırken, Zen'in yükselmiş içsel emilimi - büyümüş içsel farkındalığı - artırdığını ortaya koymuştur. Meditasyon üzerine yapılan bir çok çalışma meditasyon sırasında nefes, ses ya da mantra gibi belirli bir stimulusa odaklanma ile ilgilenmiştir. Davidson'ın çalışmasında rahipler, tüm canlılara duydukları şefkat hissine odaklanmışlardı. Belki de, şefkat niyeti ve başka benzer "engin" kavramlar, beyni yükselmiş algıların süper işleyişine gönderen düşünceler üretmekteydi.

Davidson ve meslektaşı Antoine Lutz çalışmalarını kaleme alırlarken, deli olmayan insanlar arasında o ana kadar kaydedilmiş en yüksek gama faaliyetinin ölçümlerini raporlandırdıklarını farkettiler. Elde ettikleri sonuçlarda, tecrübe ile bu olağanüstü yüksek beyin faaliyetinin korunması yeteneği arasında bağlantı olduğu dikkatlerini çekti; en uzun zamandır meditasyon yapan rahipler, en yüksek seviyede gama faaliyeti göstermişlerdi. Bu yükselmiş ruh hali aynı zamanda beynin sol ön kısmını - genellikle neşe ve keyif ile bağdaştırılan kısım - aktive ederek kalıcı duygusal gelişme meydana getiriyordu. Rahipler beyinlerini mutluluğa uyumlanmaya şartlamışlardı.

Daha sonraki araştırmalarda Davidson, yeni başlayanlarda bile meditasyonun beyin dalgalarının paternlerini değiştirdiğini gösterdi. Sadece altı hafta şefkat meditasyonunu uygulayan acemilerin beyinlerinin "mutlu düşünceler" kısmında faaliyetin arttığı ve bağışıklık sisteminin güçlendiği görüldü.

Geçmişte, nöro bilimciler beyni ergenlik çağında gelişimi tamamlanan karmaşık bir bilgisayara benzetirlerdi. Davidson'ın sonuçları son zamanlarda elde edilen kanıtları destekleyerek bu teorinin modasının geçtiğini gösterdi. Beyin kendisini düşüncelerin yapısına bağlı olarak, yaşam boyunca gözden geçirmeye devam etmekteydi. Bazı sürekli düşünceler ölçülebilir fiziksel değişimler yaratabiliyor ve yapısını değiştirebiliyordu. Form, işlevi takip ediyordu; bilinç beyni şekillendiriyordu.

Meditasyon ve şifa sırasında beyin dalgaları sadece hızlanmakla kalmıyor, aynı zamanda eşzamanlı hale geliyordu. Beş kıtadan yerel halklar ve spiritüel şifacılarla yapılan bir alan çalışmasında Krippner, şifadan önce şifacıların hepsinin beynin iki yarım küresi arasında tutarlılık ve eşzamanlılık yaratan, limbik (alt duygusal merkez) ve kortikal sistemleri (daha yüksek mantık bölgesi) birleştiren "deşarj paternleri" deneyimlediklerini düşünüyordu. Meditasyon üzerine yapılan en az 25 çalışma, meditasyon sırasında beynin dört bölgesindeki EEG faaliyetinin eşzamanlı hale geldiğini göstermektedir. Meditasyon, dua gibi beyni kalıcı olarak tutarlı hale getirmektedir. İtalya'daki University of Pavia ve Oxford'daki John Radcliffe

Hospital'da yapılan bir çalışma, tesbih çekmenin mantra söylemekle beden üzerinde aynı etkiyi yarattığını göstermiştir. Her ikisi de, dakikada altı kere yapıldığı zaman kardiyovasküler ritim üzerinde "çarpıcı, güçlü ve eşzamanlılık" yaratabiliyordu.

Yoğunlaşmış odaklanmanın diğer bir önemli etkisi, beynin sağ ve sol yarımkürelerinin entegre olmasıdır. Son zamanlara kadar bilim adamları beynin iki yarımküresinin birbirinden bağımsız olarak çalıştığına inanırlardı. Sol taraf "muhasebeci" olarak tanımlanıp mantıklı, analitik, yatay düşünce ve konuşmadan sorumlu iken, "sanatçı" sağ taraf oriyantasyon, müzik ve sanatsal yetenek ve sezgilerle bağdaştırılırdı. Ancak, Oxford'daki Radcliffe Infirmary ve Maudsley Hospital Institute of Psychiatry'de konsültan nöropsikiyatrist Peter Fenwick, konuşma ve daha başka fonksiyonların beynin her iki tarafında yaratıldığını ve beynin bütün olarak çalıştığı zaman en verimli durumda olduğunu gösteren kanıtları bir araya getirdi. Meditasyon sırasında her iki taraf da birbiriyle özellikle uyumlu bir şekilde iletişim kurmaktaydı.

Yoğun odaklanma bazı algı mekanizmalarını genişletirken, "gürültüyü" dışarıda bırakıyordu. Emotional Intelligence'ın (Duygusal Zeka) yazarı Daniel Goleman, meditasyon yapan kişilerin kortekslerinin "hızlandığını" ve limbik duygusal merkezden koptuğunu gösteren bir araştırma yapmıştır. Goleman, alıştırma yaparak herkesin, beynin tek modunun yükselmiş algılamayı deneyimlemesini, duygu ya da anlamın örtüşmesi olmadan sağlayan bu "şalteri kapatma" durumunu gerçekleştirebileceğini ifade etmektedir. Bu süreç sırasında beynin tüm gücü tek bir düşünceye - şu anda olanın farkındalığında olarak - odaklanmak üzere serbest kalmaktadır.

Meditasyon aynı zamanda, beynin algısını kalıcı olarak geliştirmektedir. Bazı çalışmalarda meditasyon yapan kişiler ışık yanıp sönmesi ya da klik sesi gibi tekrarlayan uyarıcılara maruz bırakılmıştır. Normal olarak, insanlar klik'lere alışır ve beyin bir anlamda kendisini kapatır ve tepki vermez. Ancak, meditasyon yapanların beyni, yükselmiş algının bir işareti olarak uyarıcıya tepki vermeye devam etmiştir.

Bir çalışmada, düşünce meditasyonu - duyuların algılarını yargısız farkındalığa yükseltme uygulaması - yapan kişilerin günde 16 saat boyunca meditasyon yaptıkları üç aylık inzivadan önce ve hemen sonra görsel duyarlılıkları test edilmişti. Meditasyon yapmayan personel kontrol grubu olarak kullanılmıştı. Araştırmacılar katılımcıların, basit ışık yanıp sönmelerinin süresini ve takip eden yanıp sönmelerle aradaki zaman aralığını doğru olarak belirleyip belirleyemeyeceklerini test ediyorlardı. Düşünce meditasyonu, uygulayıcılarının bilinç dışı süreçlerin farkında olmalarını ve dış uyarıcılara son derece hassas olmalarını sağlar. Bu çalışmalar meditasyon gibi belirli tür yoğun odaklanmanın, bilgi aldığımız ve alışı netleştirdiğimiz mekanizmayı genişlettiğini ortaya koymuştur. Böylece, daha büyük ve hassas bir radyoya dönüşmüş oluyoruz.

Massachusetts General Hospital'da nöro bilimci ve fonksiyonel manyetik resonans

görüntülemesi (fMRI) konusunda uzman olan Sara Lazar, 2000 yılında bu sürecin gerçek fiziksel değişiklikler yarattığını konfirme etti. Geleneksel MRI, beyin dahil olmak üzere bedendeki yumuşak dokuları görebilmek için radyo frekans dalgalarını ve güçlü bir manyetik alanı kullanır. Diğer taraftan, fonksiyonel manyetik resonans görüntülemesi kritik işlevler sırasında beyinde ortaya çıkan çok küçük değişimleri ölçer. Belirli sinir ağları kullanılırken, beynin arter ve damar ağındaki kan akışı artışını ölçerek dürtü ve lisanın nerede ve ne zaman işlendiğini ortaya koyar. Lazar gibi bilim adamları için fMRI gerçek zamanlı olarak beyni inceleyebilmenin en büyük bilimsel desteğidir.

Herbert Benson, basit meditasyon yöntemleri sırasında beynin aktive olan kısımlarının haritasını çıkarması için Lazar'dan yardım istemişti. Kendilerini bu tür bir yaşama adamış meditasyon "sporcuları"nı ya da rahipleri incelemektense Lazar, meditasyonun günde sadece 20-60 dakika meditasyon yapan milyonlarca sıradan insanın üzerindeki etkisini araştırmak istemişti. Benson ve Lazar en az dört yıldır kundalini meditasyonu yapan dört gönüllüyü bir araya getirdiler. Bu meditasyon türü iki değişik ses üzerine odaklanmayı ve zihni sakinleştirmek için nefes alıp verişi takip etmeyi kullanır. Lazar gönüllülere meditasyon ve kontrol durumlarını değişimli yapmalarını ve bu arada zihinlerinden bir dizi hayvan geçirmelerini istedi. Deney boyunca Lazar gönüllülerin kalp atışlarını, nefeslerini, oksijen tüketimlerini, nefesle dışarı verilen CO2 seviyelerini ve EEG seviyelerini takip etti.

Lazar, meditasyon sırasında gönüllülerin beyinlerindeki dikkatle ilgili sinir yapıları - frontal ve parietal korteks ya da yüksek bilişsel işlevlerin gerçekleştiği beynin "yeni" kısmı, heyecan ve otonom kontrolu idare eden "eski" beynin kısımları amigdala ve hipotalamus arasındaki sinyallerin belirgin olarak arttığını keşfetti.

Bu bulgu, meditasyonun her zaman bir sessizlik durumu olduğunu söyleyen geleneksel bilgeliğe bir çelişki daha oluşturmaktaydı. Lazar'ın sonuçları, belirli tür meditasyonlar sırasında beynin son derece keskin bir dikkat içinde olduğu hakkında artan kanıtlar ortaya koymuştur.

Lazar aynı zamanda, meditasyon sırasında beynin belirli bölgelerindeki sinyallerin ve sinir faaliyetinin zamanla geliştiğini ve meditasyon tecrübesiyle arttığını bulmuştur. Çalışmaya katılan gönüllüler de yaptıkları her meditasyonla tecrübe kazandıkça zihin durumlarının değiştiğini düşünüyorlardı.

Bu sonuçlar Lazar'ın yoğun odaklanmanın zamanla beynin belirli bölgelerinin genişlemesine yol açabileceğini düşünmeye yönlendirdi. Bunu test edebilmek için uzun zamandan beri Budist düşünce meditasyonu yapan 20 kişiyi bir araya getirdi; bu kişilerden beşi meditasyon öğretmeniydi ve diğerlerinin ortalama tecrübesi dokuz yıldı. Meditasyon yapmayan 15 kişi kontrol grubunu oluşturuyordu. Katılımcılar sırayla MRI tarayıcısının içinde meditasyon yaparlarken Lazar onların nöral yapılarının ayrıntılı görüntüsünü alıyordu.

Lazar beynin dikkat, hislerin farkındalığı, duyusal uyarı ve işlemle ilgili olan bölümlerinin meditasyon yapanlarda yapmayanlara göre daha kalın olduğunu keşfetti. Meditasyonun etkileri kesinlikle "doza bağımlıydı": kortikal kalınlıktaki artış katılımcının meditasyon yaparak geçirdiği zamanla orantılıydı.

Lazar'ın araştırması, meditasyonun beyin yapısında kalıcı değişikliklere neden olduğunu gösteren ilk kanıtları ortaya koydu. Lazar'ın çalışmasına kadar, kortikal kalınlıktaki bu tür artış bir enstrüman çalmak ya da hokkabazlık gibi, belirli tekrarlara dayanan ve yüksek derecede dikkat gerektiren mekanik uygulamalarla bağlantılandırılırdı. Artık, belirli düşünceleri düşünmenin beynin "dikkat" bölgesini çalıştırdığı ve büyümesine yol açtığının kanıtları ortaya konmuştu. Gerçekten de, bu bölgelerin kortikal kalınlığı eski katılımcılarda daha da belirgindi. Genellikle kortikal kalınlık yaşa bağlı olarak bozulur. Düzenli meditasyon bu süreci azaltmakta ya da tersine çevirmektedir.

Meditasyon bilişsel işlevleri arttırmasının yanısıra, duygusal ve bilişsel süreçleri entegre etmekte gibidir. Lazar, fMRI çalışmasında limbik beynin - beynin ilkel duygularla ilgili ve "içgüdüsel" adı verilen bölümü - aktive olmasıyla ilgili kanıtlar buldu. Meditasyon sadece beynin mantıklı, analitik "üst katı"na değil aynı zamanda bilinçsiz ve sezgisel "alt katı" na da etki ediyordu. Lazar, beynin mide-bağırsak (bu bölgede hissedilen sezgiler) bölgesinden sorumlu bölgesinde artan hareketlilik ile ilgili kanıtlar bulmuştur.

Bu, meditasyonun sadece sezgisel bilgiyi alma yeteneğimizle ilgili değil aynı zamanda bunun bilinçli olarak farkında olduğumuzla ilgili kanıtlar ortaya koymaktadır.

Davidson, insanlığa şefkat üzerine meditasyon yaparak yardımcı olmaya çalışan rahiplerin beyinlerinin "yaklaşım" bölgesinde - yardım etmek isteyen kısım - artış olduğunu göstermişti. Rahipler beyinlerinin "sana yardım edebilir miyim" kısmını geliştirmişlerdi. Ancak Sara'nın meditasyoncuları düşüncelilik, doruktaki dikkat üzerine çalışıyorlardı ve beynin dikkatten sorumlu bu bölgesi büyümüştü. Daha fazla bilgi, hatta sezgisel olarak alınanları bile kabul ederek beynin gözlemleme gücü artmıştı.

Bazı insanlar normalden daha büyük antenlerle doğarlar ve normalden daha çok algılarlar. Ingo Swann'ın durumu da buna benziyordu. Swann'ın psişik yetenekleri uzaktan görüş ile ilgiliydi; normal insanların görüşünün ötesinde uzaktaki nesneleri ya da olayları görebiliyordu. Dünyadaki en iyi uzaktan gören kişilerden biri olarak kabul ediliyordu ve Amerikan hükümeti tarafından kullanılan uzaktan görüş programının geliştirilmesine yardımcı olmuştu. Swann bir zamanlar beyninin tuhaf çalışma şeklinin Kanada'daki Laurentian University'den Dr. Michael Persinger tarafından incelenmesine izin vermişti. Swann EEG makinesine bağlıyken yeteneklerini kullanarak uzak bir odadaki nesneleri tanımlaması istenmişti. Nesneleri uzaktan "görmeye" başladığı anda, Benson'ın Tibet'li rahiplerinde olduğu gibi, beyni beta ve gama aralığında faaliyet

patlamaları göstermeye başladı. Bu patlamalar özellikle beynin görme ile ilgili sağ oksipital bölgesinde ortaya çıkıyordu. Beyin dalgalarının kayıtlarına göre Swann, normal bilinçle algılanması mümkün olmayan süperbilinç durumuna girmişti.

Swann MRI ile incelendiğinde olağanüstü büyük parietooksi-pital sağ yarımküre lobunun - beynin duyusal ve görsel verilerle ilgili kısmı - olduğu anlaşıldı. Persinger benzer bir nöral sapmayı adı Sean Harribance olan başka bir yetenekli psişikte de görmüştü. Harribance psişik faaliyetleri sırasında, EEG ve tek foton emisyonu bilgisayarlı tomografi (SPECT) cihazı ile incelendiğinde, sağ parietal lobunda ateşlemeler görüldü. Hem Swann hem de Harribance zaman, uzay ve beş temel duyunun ötesindekileri "görebilme" yeteneğine sahiptiler.

Bilim, belirli düşünceleri düşünerek beyinlerimizin bazı bölgelerini daha büyük ve güçlü alıcılar haline gelmek üzere büyütebilmemizin mümkün olduğunu göstermiştir. Acaba daha büyük bir verici geliştirmek mümkün müdür? Verici geliştirmenin bazı özelliklerini keşfetmek için verici olmak konusunda özellikle yetenekli niyet "ustalarını" incelememiz gerekir. Bunun için bazı yetenekli şifacılara bakmamız gerekmektedir.

Yetenekli şifacıları iş başında incelemiş olan kanser uzmanı ve psikolog Dr. Lawrance LeShan, değişmiş ruh haline girmenin dışında iki önemli ortak özellikleri olduğunu bulmuştur: kendilerini şifalanacak kişiyle birleşmiş olarak görmektedirler; kendilerini ve şifalanacak kişiyi genellikle mutlak olarak adlandırdıkları ile birleşmiş olarak hayal etmektedirler.

Cooperstein'ın şifacıları aynı zamanda egonun kapatılması; benlik ve ayrılık hissinin devreden çıkarılmasından söz ettiler. Şifalanacak bedeni devraldıklarını düşünüyorlardı. Bir şifacı, patern değişimlerini ve enerji dağılımı ile beraber bedeninin değiştiğini hissetmiştir. Şifacılar hastalık ya da ağrıyı üzerlerine almamalarına rağmen, şifalanacak kişiyle birleştiklerini imgeledikten sonra hastalığı hissediyorlardı. Bu birleşme noktasında, şifacının algısı çarpıcı olarak değişiyor, motor yetenekleri azalıyordu. Şu anda olma hissiyle doluyorlar ve geçen zamanın farkında olmuyorlardı. Kendi bedenlerinin sınırlarının farkına varmıyorlar ve hatta bedenlerini değişmiş olarak algılıyorlardı. Kendilerini daha uzun boylu, daha hafif - neredeyse fiziksel varlıklarının dışında -hissediyorlardı ve koşulsuz sevgi içinde yüzüyorlardı. Bir şifacıya göre, kendilerini "geriye kalan bir öz" olarak görüyorlardı:

Sürecin benim dışımda olduğunun farkındayım ... Niyetim tabii ki o kişiyle beraber - bilinçli kontrolüm tamamen kenara atılmış, sanki kenarda durup seyrediyorum. Sonra başka bir şey devreye giriyor ... Orada oturduğumun farkındalığını sanırım hiç kaybetmiyorum.

Başka şifacılar daha da derin kimlik kaybı yaşarlar; işlerini yapabilmek için şifalandıracakları insanla bir olmak zorundaydılar: o insanın fiziksel ve duygusal tarihçesiyle beraber, o insan olmak durumundaydılar. Kendi kimlik ve hafızaları geri

çekiliyor, kimliksiz bir benliğin şifayı gerçekleştirdiği birleşik bilinç alanına giriyorlardı. Bazı şifacılar koruyucu ruhlar ya da rehberler ile mistik bir kimlik alıyorlar ve spiritüel ego devreye giriyordu.

Krippner'in tecrübelerine göre, bazı kişilikler - psikolojik bir teste göre, "ince sınırları" olan kişiler - kimliklerin birleşmesine diğerlerine göre daha açıktı. Tufts University'de psikiyatrist olan Ernest Hartmann tarafından bir kişinin psikolojik donanımını test etmek için geliştirilen Hartmann Boundary Questionnaire Test'ine göre, kalın sınırları olan kişiler organize, güvenilir, defansif, etraflarına ördükleri demir perdenin içinde sağlam benlik duygusuna sahip, Hartman'nın kendi ifadesine göre "güçlü zırhları" olan kişilerdir. "ince" sınırları olan kişiler açık, savunmasız ve korunmasız olmaya eğilimlilerdir. Duyarlı, yara almaya açık ve yaratıcı olan bu kişiler kolay ilişkiye girmeye, değişmiş ruh hallerine, fantazi ve gerçek arasında gidip gelmeye eğilimlilerdir. Bazen hangi ruh halinde olduklarından emin değillerdir. Rahatsız edici düşünceleri ya da duyguları baskılamazlar. Kalın sınırları olan kişilere göre niyeti kullanmakta ve çevrelerini değiştirmekte daha rahattırlar. Marilyn Schlitz'in müzisyen ve sanatçılarla yaptığı bir çalışmada, ince sınırları olan yaratıcı kişiler aynı zamanda uzaktan etki konusunda da yüksek puan almışlardı.

Krippner, ince sınır ve niyet arasındaki ilişkiyi Washington, Yelm'deki Ramtha School of Enlightenment öğrencileriyle göstermiştir. Bu okulda öğretilen bir çok teknik - örneğin, istenilen sonuca odaklanmak ve dış uyarıcıları dışarıda bırakmak, öğrencilerin gözlerini bağlayarak bir labirentte yollarını bulmalarını istemek gibi - öğrencilere sınırlarını serbest bırakmayı öğretmek üzere dizayn edilmişti. Okul, öğrencileri hayal kurmaya teşvik ediyor ve bunun beynin ulaşılamayan bölgelerini açtığını iddia ediyordu. Krippner ve bir kaç meslektaşı, okula uzun zamandır devam eden ve niyet tezahür ettirme konusunda keskin yetenekler geliştirdiğini söyleyen altı öğrenci üzerinde psikolojik testler uyguladılar.

Yelm araştırmalarının bazılarına katılan psikolog Ian Wickramasekara'nın, Tehdit Algısının Yüksek Risk Modeli üzerine geliştirdiği bir dizi psikolojik testi vardı. Wickramasekara testlerin psişik deneyimler yaşama ya da hipnoza açık olma eğilimi olan kişileri belirlediğini ifade ediyordu. Test başlangıçta yaşamlarında büyük değişiklikler geçirdikleri sırada psikolojik problemler açısından yüksek risk taşıyan kişilerin belirlenmesi geliştirilmiş olmakla beraber Krippner Wickramasekara'nın modelinin medyum ve şifacıları değerlendirmek için de kullanılabileceğini düşünüyordu. Krippner ve meslektaşları gerçekliğe karşı katı tutumları nedeniyle sezgisel bilgiyi almaya ve kabul etmeye kapalı kişileri bu testleri kullanarak belirleyebileceklerine karar verdiler. Wickramasekara'nın modeli kendi benlikleri hakkında ayrımcı görüşlerini terk ettikleri zaman tehdit hissini bloke edebilen kişilerin şifayı en iyi uygulayabilecek kişiler olduklarını ileri sürüyordu.

Puanlarına göre, Ramtha ögrencilerinin olağanüstü ince sınırları vardı. Hartmann'ın 866 kişiye uyguladıktan sonra elde ettiği kendi ortalama puanı 273'dü. Ramtha öğrencileri 343 almışlardı. Hartmann'ın belirlediği bu kadar ince sınırlara sahip başka gruplar müzik öğrencileri ve sık sık kabus gören kişilerdi. Ramtha öğrencileri psikologların bir tür "dağılma" adını verdikleri - dikkatlerinin yüksek derecede bölünmesi yeteneği - ve yüksek derecede emilim - hipnoz ya da gerçekliğin diğer unsurlarını kabul etmeye hazır oluş gibi olagelen olayların içinde kendilerini kaybetme eğilimi - gösteriyorlardı.

Benim kendi incelemelerim sonucunda iki tür şifacıyla karşılaştım. Bazıları kendilerini su (şifa kaynağı) gibi; diğerleri ise hortum (enerjinin içinden geçeceği kanal) gibi görüyorlardı. Birinci grup, gücün kendi yeteneğinden kaynaklandığını düşünüyordu. Kanalcılardan oluşan çok daha büyük grup ise, kendilerinin ötesinde büyük bir güce vasıta olduklarını ifade ediyorlardı.

Elizabeth Targ'ın AIDS projesi her gelenekten 40 şifacıyı bir araya getirmişti. Bu grubun yaklaşık yüzde 15'i, tesbih ya da duayı kullanan geleneksel Hristiyan dindar şifacılardı. Diğerleri, Barbara Brennan School of Healing Light, Joyce Goodrich ya da Lawrence LeShan'ın okulları gibi geleneksel olmayan okulların üyeleriydiler. Bazıları hastanın enerji alanındaki renkleri ya da titreşimleri değiştirerek kompleks enerji alanlarını güçlendirme üzerinde çalışıyordu. Şifacıların yarıdan fazlası hastalarının çakralarını ya da enerji merkezlerini şifalandırmaya odaklanıyor, diğer başkaları ise tonlamalarla, işitilebilir frekanslarla uyumlama üzerine çalışıyordu. Çinli bir Çigong ustası hastalarına uyumlayıcı çi gönderiyordu. New Mexico'da Chaco Canyon'un terkedilmiş sırtlarında, Amerikan Yerlilerinin gelenekleri ile çalışan bir adam geleneksel davul ve şarkılı çubuk içme törenleri sırasında transa giriyor ve hastalarının adına ruhlarla temasa geçtiğini söylüyordu. Şifacıların yaptıklarını anlatırken kullandıkları tasvirlerin çoğu rahatlama, serbest bırakma, ruhun ya da ışığın ya da sevginin gelmesine izin verme idi. Bazı şifacılar için ruh isa idi; başkaları için Yıldız Kadın'dı.

Targ şifacılarla yaptıkları işle ilgili görüşmüştü, ben de o ölmeden önce farklı yaklaşımlar arasındaki ortak alanlarla ilgili neler bulduğu üzerine konuştum. Targ, sevgi dolu şefkat kalitesinin şifa için pozitif niyet göndermede çok önemli olduğunu keşfetmişti. Ancak yaklaşımları ne olursa olsun, çoğu bir noktada anlaşıyordu: aradan çekilme zorunluluğu. Şifalandırıcı güce teslim oluyorlardı. Niyetlerini bir rica olarak çerçevelendirmişlerdi - lütfen bu insan şifalansın - sonra geri çekiliyorlardı. Targ hastalıkları en fazla iyileşmiş olan hastaları inceleyip hangi şifacılarla çalıştıklarını analiz ettiği zaman, en başarılı olanların "kanalcılar" - daha yüksek güce yer vermek üzere geri çekilenler - olduğunu keşfetti. Başarılı olan şifacıların hiçbirisi gücün kendilerinde olduğuna inanmıyordu.

Şifa üzerine yapılmış her çalışmayı dört kitapta toplamanın yanısıra websitesine de koymuş olan psikiyatrist Daniel Benor, en tanınmış şifacıların nasıl çalıştıklarını anlattıkları söz ve yazılarını ayrıntılı olarak incelemiştir. En çarpıcı ve üzerinde en çok çalışılmış şifacılardan biri olan Harry Edwards, şifacının şifa niyetini ve ricasını daha büyük bir güce devrederek çalıştığını yazmıştı:

Bu değişim (uygunsuz olarak) sanki bir körün normal uyanık zihninin çekilip alınması gibi şifacının bir hissin ya da durumun onu içine alması gibi tanımlanabilir. Bulunduğu yerde şifacı onu güven ve güçle dolduran yeni bir kimlik deneyimler.

(Şifasını yaparken) şifacı çevresinde olup biten hareketler, konuşmalar, vs.'nin bulanık bir şekilde farkında olur. Hastasının durumu hakkında bir soru sorulursa kendini olağanüstü rahat, hiç bir zihinsel çaba göstermeden cevap verirken bulur - başka bir ifadeyle Rehber'in çok daha bilgili kişiliği cevabı sağlar. Şifacının "uyumlanması" - bu kendi fiziksel tarafının ruhsal tarafına boyun eğmesiyle ve böylece o zaman diliminde yöneticinin kontrolu altında üstün benliği haline gelmesidir.

Edwards'a göre en önemli şey kenara çekilmek, egoyu geride bırakmak, aradan çekilmek için bilinçli bir hareket yapmaktır.

Cooperstein'ın şifacıları deneyimlediklerini yüksek bir varlığa ve hatta sürece tam teslimiyet olarak tanımlamışlardır. Hepsi daha büyük bir bütünün parçası olduklarına inanıyorlardı. Gerçek bilincin non lokal, kozmik varlığına girebilmek için benlik ve kimliğin kısıtlayıcı sınırlarını bir kenara bırakıp daha yüksek varlıkla birleşmek zorundaydılar. Bu bilinç değişimi ve genişleyen farkındalık ile şifacılar onlara bilgi, sembol ve görüntü parlamaları sağlayan bu geniş bilgi alanına açılmaktadırlar. Nereden geldiği bilinmeyen kelimeler ortaya çıkmakta ve onlara teşhisi vermekteydi. Normal bilinçli düşüncelerinin ötesinde bir şey şifayı onlar adına gerçekleştirmekteydi.

Şifaya giden yol yönlendirilmiş düşünce ile başarılsa bile, şifanın kendisi değildir. Örneğin, iki dakikalık bir seansta, bir buçuk dakika mantıklı düşünce ile geçiyorsa, "beş saniye mantıksız bir şey olabilir, zirve bir alan ve tüm deneyimin anahtarı". Şifacıların süreçlerindeki en önemli unsur hiç şüphesiz teslimiyetleri - süreci mantıksal olarak kontrol etme duygularından vazgeçerek saf enerji haline gelmelerine izin vermeleriydi.

Bu kenara çekilme kapasitesi her tür niyet için önemli bir unsur muydu? University of Toronto'daki Rotman Research Institute ve Behavioral Neurology Program araştırmacıları Princeton PEAR laboratuvarında yapılan deneyi rastgele-olay makinasıyla tekrarlamaya karar verdiler, ancak önemli bir farklılık vardı; frontal lobları hasar görmüş kişileri bir araya getireceklerdi. Sağ frontal loblarında hasar olan kişilerin - hasar muhtemelen odaklanmalarını ve dikkatlerini devam ettirmelerine engel oluyordu - makine üzerinde hiç bir etkileri yoktu. Normalden daha fazla etki etmeyi başarabilen tek kişi sol frontal lobu hasarlı olmasına rağmen sağ lobu çalışan bir gönüllüydü. Araştırmacılar gönüllülerin bu engelinin onlarda benlik duygusunun

azalmasına yol açmakla beraber, normal bir dikkat durumu sağlayacağını düşünüyorlardı. Öz farkındalığın azalması - normal insanlar için sağlanması zor bir durum - makinelerde daha fazla niyet etkisinin ortaya çıkmasına neden olabilirdi.

Krippner bazı değişmiş bilinç durumları sırasında bedenin kendiliğinden oryantasyonu, bedenin nerede bittiğini ve dış dünyanın nerede başladığını sürekli hesap eden beynin arkasına yakın bir bölge de dahil olmak üzere, belirli nöral bağlantıları "kapattığını" düşünüyordu. Aşkın bir deneyim sırasında bu bölge çalışmadığı zaman kendi benliği ve başkaları arasındaki ilişkideki sınır bulanıklaşır; kendisinin nerede bitip başkasının nerede başladığı artık anlaşılamaz olur.

University of Pennsylvania'dan Eugene d'Aquili ve üniversite hastanesinin nükleer tıp programında tıp doktoru olan Andrew Newberg bunu Tibetli rahiplerle yaptıkları bir çalışmada gösterdiler. Meditasyon sırasında beynin frontal loblarında daha fazla faaliyet görülürken, parietal loblarda daha az faaliyet görüldü. Meditasyon ve diğer değişmiş ruh halleri, amigdalanın - "Ben" duygusu ve dünyaya verdiğimiz duygusal tepkilerden sorumlu hücre topluluğu - içinde bulunduğu temporal loblara, algıladıklarımızı beğensek de beğenmesek de etki edebilir. Temporal lobların uyarılması ya da düzensizliği aşinalık ya da yabancılık - aşkın deneyimin sık rastlanan özellikleri - yaratabilir. Başka bir varlığa yoğun odaklanarak niyetlenmek amigdalayı "kapatarak" benlik duygusunu ortadan kaldırmaktadır.

Davidson, Krippner ve Lazar, beyinlerimizin belirli bölümlerini değişik odaklanmalarımıza ve tabii ki düşüncelerimize göre yeniden şekillendirebileceğimizi göstermişlerdir. Belirli tür meditasyonlarla yoğun odaklanmanın, meditasyon yapan kişiyi gerçekliğin başka bir boyutuna taşıyan, hiper uzaya ve farkındalığın zirvesine açılan bir portal olabileceği giderek kafamda netleşmeye başladı. Bu, beyinlerimizi tekrar şekillendirerek niyetin daha güçlü alıcı ve vericileri olmamızı sağlayarak, yatıştırıcı olmaktan çok enerji veren bir deneyim olabilir. Niyetin, isteklerimizin yerine gelmesi için düşüncelerin başka bir insana yansıtılması, güçlü bir zihinsel itme olduğunu varsaymıştım. Ancak şifacılar çok farklı bir süreç tanımladılar: niyet başlangıçta odaklanma gerektirmekle beraber sonra, bir tür teslimiyet, kendini bırakma ve sonuçtan soyutlanmayı zorunlu kılmaktadır.

BÖLÜM 6: RUH HALİ

Mitch Krucoff 1994'de Hindistan'dan evine dönerken tıp hakkındaki tüm fikirleri kafasının içinde dönüyordu. Duke University Medical Center'da kardiyolog olan Krucoff, hemşiresi Suzanne Crater ile beraber davetli oldukları Sri Sathya Sai Institute of Higher Medicine'den - Puttaparthi'de bir hastane - dönüyorlardı. Hastane, fakir ve ihtiyaç sahibi kişilerin tamamen ücretsiz olarak modern ve Batı anlayışında bir hastanede tedavi görmelerini isteyen Hintli guru Sri Sathya Sai Baba'nin en sevdiği projesiydi. Krucoff kardiyoloji uzmanı olarak kardiyak kateterizasyon bölümünün son teknolojiye göre planlanmasında danışmanlık yapacaktı.

Krucoff ve Crater gördüklerinden şaşkına dönmüşlerdi. Tesisin baş döndürücü spiritüel ortamı - hatta özel ışık ve ses - gelişkin teknolojik başarılarını gölgede bırakmıştı. Spiritüellik binanın her dizaynında göze çarpıyordu; duvarların süslenmesinde bile sevgiyle seçilen Hindu imajlar vardı. Sai Baba'nın aşramından beş mil uzaklıktaki bu bina yanlara uzamış Taj Mahal'e benziyordu. Kanatlar, sanki kapısına gelenleri kucaklayarak hoşgeldiniz demek istercesine kıvrımlı olarak yapılmıştı, yuvarlak ve kubbeli giriş ucu cennete dönük kalbi temsil ediyordu.

Turları sırasında, Krucoff ve Crater bunun hastaların - çoğu, akan suyun bile olmadığı Hindistan'ın en ücra köşelerinden geliyorlardı - üzerindeki etkisinden şaşkınlığa düştüler. Ölümcül hastalıkları olmasına ve yirmi birinci yüzyıl dijital laboratuarlarıyla yüz yüze gelmelerine rağmen, en küçük bir korku belirtisi göstermiyorlardı. Korkunun yokluğu Krucoff'un ülkesinde görmeye alıştığı terör ve çaresizliğe tam bir tezat

oluşturuyordu.

Krucoff bu uygulamaların bazılarını Amerika'daki hastanelere sunmaya can atıyordu, ancak kardiyolojideki meslektaşlarını ikna etmek istiyorsa spiritüelizmin kalp ameliyatlarındaki faydalarını, ölçülebilir fizyolojik data ile göstermek zorundaydı. Niyet ya da spiritüel inançlar gibi elle tutulmayan unsurları ve hatta spiritüel, insana iyi gelen bir ortamın bile sonuçlara etki ettiğini göstermesi gerekiyordu.

Krucoff eve döndükten sonra, duanın tıbbi sonuçları geliştirdiğini gösteren bilimsel yayınları araştırmaya başladı. Dua üzerine yapılmış on dört deney olumlu sonuçlar vermişti. Bunların içinde en tanınmışı, 1988'de yayınlanan Randolph Byrd'ün hastane dışından bir grup Hristiyan'ın koroner bakım ünitesinde yatan hastalar için dua etmeleri ile ilgiliydi. Dua edilen hastaların belirgin bir şekilde daha az semptomları olmuş, daha az ilaca ihtiyaç duymuşlar ve daha tıbbi müdahale görmüşlerdi Targ'ın AIDS çalışmasını yayınladığı dönemlerde yayınlanan Bir Mid- America Heart Institute çalışması Targ'ın bulgularını destekler nitelikte bulmuş ve her mezhepten bir araya getirilen Hristiyanlar hastaneye yatırılmış kardiyak hastalarının semptomlarını yüzde on oranında azaltmayı başarmışlardı ve daha az tıbbi müdahale gerekmişti.

Dua bir tür süper niyet, toplu bir çaba gibi görülmektedir, siz niyette bulunursunuz, gerisini Tanrı halleder. Bazı yerlerde dua ile niyet eş anlamlı kabul edildiği gibi, niyetinizi gönderdiğinizde dua ile şifa da eş anlamlı olarak düşünülür. Tanrı niyeti harekete dönüştürür. Gerçekten de birçok bilinç araştırmacısı bu ilk dua çalışmalarını niyet deneyi olarak kabul etmektedirler. Kalp hastalarına dua etmek için bir araya gelen Hristiyanlarla küçük çalışmalar genellikle grup niyeti - bir grup insanın aynı şeyi aynı anda etkileme çabası - olarak düşünülmüştür.

Bu ilk çalışmalar her ne kadar ümit verici görünse de Krucoff, daha geniş çaplı araştırmanın ve daha sıkı protollerin gerekli olduğunun farkındaydı, bu nedenle kendisi küçük bir pilot çalışma yapmaya karar verdi. Yakındaki Durham Veterans Affairs Medical Center'den anjio yapılması ve stent takılması için programlanmış 150 kalp hastasını bir araya getirdi. Krucoff, duanın yanısıra, bir tür uzaktan etkinin ya da zihin beden etkisi gibi "noetik" terapilerin hastaların sonuçlarına tesir edip etmeyeceğini de görmek istiyordu. Hastaları beş gruba böldü. Standart tıbbi tedaviye ilave olarak, beş grubun dördü bir tür noetik terapi - stresi atarak gevşeme, şifa dokunuşu, yönlendirlmiş imgeleme, ya da dua - alacaktı. Beşinci grup ortodoks tıbbi tedavinin dışında hiçbir ilave tedavi almayacaktı. Her hastanın beyin dalgaları, kalp atışı ve kan basıncı, bu gözle görülüp elle tutulmayan şifanın etkilerini ölçebilmek için her an sürekli olarak takip ediliyordu.

Krucoff dua işine tam hız vermeye karar verdi. Dua gruplarını bir araya getirmek için hemşiresi Suzanne Crater dünya çapında bir kampanya başlattı. Nepal ve Fransa'daki Budist manastırlarına ve şehrin (Kudüs) Ağlama Duvarı'nda dua edilmesini düzenleyen

VirtualJerusalem.com'a mektup yazdı. Baltimore'daki Carmelite rahibelerine akşam ilahileri sırasında dua etmeleri için telefon etti. Kampanyasını tamamladığında, Museviler, Budistler, Katolikler, Moravianlar, Baptistler, tutucular ve Unity Kilisesi'nin üyeleri de dahil olmak üzere yedi din ve mezhepten dua gruplarını bir araya getirmişti.

Her dua grubuna, sadece isim, yaş ve hastalığın türü ile tanımlanan bir grup hasta verilecekti. Krucoff ve Crater duaların dizaynını grupların kendilerine bırakmakla beraber, hastalara adlarıyla ve hastaların adına onların şifa ve iyileşmesi için dua edilmesini şart koştular. Çalışmanın dua ilgili kısmı, ne hastaların ne de personelin kime dua edildiğini bilmemeleri için gizli tutulmuştu. Diğer zihin-beden terapileri hastalar anjiyodan çıktıktan bir saat sonra uygulanacaktı.

Sonuçlar son derece etkileyiciydi. Noetik tedavi grubundaki hastalar hastanede kaldıkları sürede yüzde 30-50 iyileşme gösterdiler, kontrol grubuna göre daha az komplikasyon ve daha az arterlerinin daralması durumuyla karşılaşıldı. Ölüm, kalp krizi, kalp yetmezliği, arterlerinin durumunun kötüye gitmesi ya da anjiyonun tekrarlanması gibi istenilmeyen sonuçlarda yüzde 25-30 azalma vardı. Ancak kullanılan tüm alternatif tedavilerin içinde en etkilisi dua olmuştu.

Çalışma kati bir sonuca varılamayacak kadar küçüktü, dua grubunda sadece 30 hasta yer almıştı. Ancak, Krucoff'un elde ettiği sonuçlar son derece ümit vericiydi. Krucoff ve Crater çalışmalarına MANTRA (Monitor and Actualization of Noetic Trainings) (Noetik Eğitimlerin izlenmesi ve Gerçekleştirilmesi) adını vermişlerdi; buluntularını yayınladılar ve American Heart Association'a sundular. En tutucu kardiyaloglar bile uzaktan şifanın işe yarayabileceği mesajını almaya başlıyorlardı, özellikle dua kalbe iyi geliyordu.

Krucoff, sonuçlarının anlamlı olabilmesi için çalışmanın daha geniş ölçekte tekrarlanması gerektiğinin farkındaydı. iddialı bir program başlatmaya karar verdi, adını MANTRAII koydu, Duke Medical Center ve Amerika'nın her tarafındaki dokuz hastaneden 750 hastayı bir araya getirdi, dünyadaki büyük dinlerden on iki dua grubu ile görüşerek daha evrensel bir topluluk oluşturdu. Hıristiyanlar ingiltere'den; Budistler Nepal'den; Müslümanlar Amerika'dan; Musevi'ler israil'den bulundu. Daha önceki başarının verdiği cesaretle Krucoff ve Duke projeyi uzaktan etki üzerine yapılmış en büyük çok merkezli çalışma ve duanın en üst dereceden testi olarak duyurdular.

MANTRA II'de Krucoff hastal arı dört gruba ayırdı. Bir gruba dua edilecekti; diğeri müzik, imgeleme ve dokunmadan oluşan özel olarak dizayn edilmiş bir programı (ya da MIT terapisi) alacaktı; üçüncüsü MIT ve dua grubuydu; dördüncü grup ise standart tıbbi bakım alacaktı. Anjiyodan hemen önce, MIT alması planlanan kişiler en sevdikleri yerin görüntüsünü imgeler ve kendi seçtikleri rahatlatıcı müziği dinlerken daha önce öğretilmiş gevşeme nefeslerini yapacaklardı. Daha sonra eğitimli bir uygulayıcıdan 15 dakika boyunca şifa dokunuşu alacaklardı. Bu hastalar ameliyat esnasında kulaklık da

takabileceklerdi.

Yeni çalışmanın amacı, dua ya da noetik müdahalelerin hastanedeki daha ileri kardiyo vasküler olayları - ölüm, yeni kalp krizleri, tekrar ameliyata gerek duyulması, kalbin hasar gördüğünün işareti olan kreatin fosfokinastas enziminde ani yükselme gibi - engelleyip engellemediğini incelemekti. Bu defa Krucoff, müdahalelerin hasta taburcu edildikten altı ay sonra duygusal sıkıntı, ölüm ya da tekrar hastaneye kaldırılma olayları gibi daha uzun vadeli etkilerini incelemek istiyordu.

Krucoff'un çalışması 9 Eylül terörist saldırılarının tam ortasına denk geldi. Üç ay boyunca kayıtlar o kadar hızlı bir düşüş gösterdi ki dizaynını düzeltmek zorunda kaldı. iki aşamalı bir dua stratejisi belirledi. Çalışmaya yeni hastalar eklendikçe ikinci aşamadaki dua grubu baştan beri hastalara dua etmekte olan birinci grubun hastalarına da dua edecekti. Krucoff bu stratejiyle yeni katılan hastaların daha fazla dua dozu alarak çalışmaya daha önceden katılan hastalarla aynı yere geleceğini umuyordu.

Muazzam bir reklamın arkasından Krucoff'un çalışması hezimetle sonuçlandı. Neticelerin tamamı toplanıp hesaplandıktan sonra grupların hastanede kaldıkları süre içinde aralarındaki sonuçlarda hiç bir farklılık olmadığı inkar edilemeyecek bir şekilde ortaya çıktı. Tek farklılık MIT hastalarının ameliyattan önce sıkıntılarındaki hafif azalmaydı. Bunun dışında geniş çaplı MANTRA başarısızdı. Dua hiç kimseyi iyileştirmiyordu.

Uzun vadeki etkilerin arasında, altı ay sonra duygusal sıkıntının hafiflemesi, tekrar hastaneye kaldırılma olaylarında azalma hatta ölüm oranlarında düşme olmasına rağmen bunlar istatistiksel olarak anlamlı kabul edilmedikleri gibi araştırma konusunun dışında idiler.

Bu muazzam yenilgiden çıkan küçük bir başarı olarak Krucoff bulgularını prestijli tıbbi ingiliz dergisi The Lancet'te yayınlatmayı başardı. Halka karşı sonuçlardan "çok heyecanlandığını" ve bulguların yanlış yorumlandığını ifade etti. Krucoff'un çalışması duaya bilimsel açıdan şüpheyle bakanları haklı çıkarmıştı. Mesaj, birilerinin size dua etmesinin işe yaramadığıydı.

Bu arada, 1997'de Mayo Clinic koroner bakım ünitesinden henüz çıkarılmış kardiyo vasküler hastalar üzerinde iki yıllık bir çalışma başlatmıştı. Yaklaşık 800 hasta iki alt gruba bölünmüştü: yüksek risk taşıyanlar (şeker hastalığı, daha önce kalp krizi geçirmiş olmak ya da mevcut bir kardiyo vasküler hastalığın olması gibi bir ya birden fazla risk faktörü olanlar) ve düşük risk taşıyanlar (mevcut belirtiler dışında başka risk faktörü olmayanlar). Bu gruplar tekrar ikiye bölünüyordu. Her iki katogoriden birer grup standart tıbbi tedaviye ek olarak 26 hafta boyunca haftada bir kere beş kişi tarafından dua edilecekti.

Çalışmanın sonunda araştırmacılar duaların ölüm oranları, gelecekteki kalp krizleri, daha fazla tıbbi müdahale ya da hastaneye kaldırılma oranları üzerinde hiç bir etkisi

olmadığı neticesine vardılar. Özellikle düşük risk taşıyan hastalarda, dua edilen ve edilmeyenler arasında küçük farklılıklar olmakla beraber, bunlar anlamlı olarak kabul edilmediler.

Bu konuya bir nokta koymak açısından Herbert Benson parlak bir fikirle ortaya çıktı. Benson hem ana akım her de tamamlayıcı tıp kampları arasında yaşını almış bir diplomat tavrıyla iki şüpheci tarafı uzlaştıran bir kişiydi ve bundan dolayı saygı görüyordu. Harvard Medical School'dan olmanın itibarını taşımanın yanısıra, zihin/beden şifa teknik ve uygulamaları üzerine çalışan Mind/Body Medical Institute'nin de kurucusuydu. Etkilerini tanımlayabilmek için "gevşeme tepkisi" adını verdiği bir deyimin de isim babasıydı. Bir çalışmaya adını vermesi bunu diğer tutucu gruplar arasında meşrulaştıracaktı. Benson çalışması için, aralarında Mayo Clinic'in de olduğu Amerika'daki beş güçlü tıp kuruluşuyla temasa geçti. STEP (Study of Therapeutic Effects of Intercessory Prayer) (Duanın Tedavi Edici Etkilerinin incelenmesi) adını verdiği çalışması tüm zamanların en büyük ve en bilimsel çalışması olacaktı.

Çalışma için koroner by pass geçirmiş 1,800 hasta seçildi ve üç gruba ayrıldı: ilk iki grup kendilerine dua edilip edilmeyeceğinden emin değildi; birinci gruba dua edildi, ikincisine edilmedi. Kesinlikle dua edilecek üçüncü gruba, dua edilecekleri söylendi. Benson'ın böyle bir dizayn yapmasının sebebi iki potansiyel etkiyi izole etmek içindi: dua edilmenin tek başına yeterli olup olmadığını ve dua edildiğini bilmenin ilave bir etkisinin olup olmadığını inceleyecekti.

Benson dua grubu olarak bir grup Katolik rahibi ve üç farklı mezhebi bir araya getirdi: St. Paul, Missouri'deki St. Paul's Monestry; Worchester, Massachusets'deki Teresian Carmelites topluluğu; Silent Unity; Kansas City'nin dışında Missouri Unity dua grubu.

Dua gruplarına hastaların isimleri ve soyadlarının baş harfi verildi. Dualar bireysel olarak edilecek olmakla beraber, "hiç bir komplikasyonu olmayan, hızlı ve sağlıklı iyileşmenin takip ettiği başarılı bir ameliyat" ifadesini kullanmak zorundaydılar. Sonra gruplar otuz gün boyunca önemli olaylar, ölümler ya da ameliyat sonrası komplikasyonlar açısından takip edildi.

Sonuçlar dünyayı şoke etti, kariyerinin büyük bir kısmını zihnin beden üzerindeki yararlı etkilerini tanıtmakla geçiren başta Benson olmak üzere tüm araştırmacıları şaşırttı. Araştırmacılar en büyük yararı dua edilen ve dua edildiğini bilen grubun sağ-layacağını; ikinci en büyük etkinin dua edilen ve edildiğini bilmeyen grupta olacağını ve en az etkinin dua edilmeyen grupta olacağını tahmin etmişlerdi. Ancak ortaya çıkan sonuçlar hiç bir dua, hiç bir şekilde hastaların ameliyatlarının sonucunu etkilememişti. Hatta sonuçlar araştırmacıların beklentisinin tam tersiydi. Dua edilen ve edildiğini bilen hastalar istatistiksel olarak en kötü durumda olanlardı: dua edilen ve edildiğini bilen grubun yüzde 59'u, dua edilmeyenlerin yüzde 52'si ameliyat sonrası komplikasyonlar

yaşamışlardı. Hatta, dua edilen ve edildiğini bilmeyen grupta, hiç dua edilmeyenlerden biraz daha fazla kalp krizi ve felç ortaya çıkmıştı. Dua edilen ve edildiğini bilmeyen grubun yüzde 10'u, dua edilmeyenlerin yüzde 13'ü ameliyatın ciddi komplikasyonlarını yaşamışlardı.

Benson ve meslektaşları bu sonuçları nasıl değerlendireceklerini bilemediler. Dua edenlerin gereksiz olarak yarattıkları baskı ve beklentinin sonucunda hastaların bir tür "performans heyecanı" yaşadıklarını bile düşündüler.

Bazı eleştirmenler bu çalışmanın duanın hiçbir şeye yaramamasının yanısıra insanlara kötü geldiği sonucunu ortaya koyduğunu - en azından bilimsel olarak test edilemeyeceği neticesine vardılar. Çalışmanın yorumunu yazması istenilen Krucoff, duanın gerçekten de bir etkisi olduğunu, ancak bunun negatif bir etki olduğunu vurguladı. insanlar, evrensel olarak dua edilmenin "muhtemelen" iyi geldiği inancından vazgeçmek zorundaydılar; bu sonuçlar sadece "kara büyülerin" değil, "iyi niyetli, sevgi dolu ve yürekten gelen şifa dualarının bazı durumlarda yara almaya açık hastalara istemeyerek zarar verebilir, hatta öldürebilirdi".

American Heart Journal çalışmayı yayınladı ve yazarları basın toplantıları düzenlediler. Benson, her ne kadar hastalara onlar için edilen dualardan söz edip etmemek konusunda çeşitli sorular ortaya çıktıysa da, STEP'in dua konusunda son söz olmadığını medyanın dikkatine getirdi. Gelecekte dua üzerine yapılacak çalışmalarda en önemli konunun hastanın dua edildiği ile ilgili farkındalığı olduğu kabul edildi. Ancak başkaları duanın ileride incelenip incelenemeyeceğinden hiç de emin değillerdi. The John Templeton Foundation çalışmaya 2.4 milyon$ sarfetmişti ve bu olumsuz sonuçlarla alabilecekleri son bütçe bu olabilirdi.

STEP'in bulguları benim niyet üzerine yapmayı planladığım geniş çaplı deneyimi de baltalıyor gibi görünmekteydi. Olumsuz bulguların üzerinde kafa yorarken çalışmaların dizaynının bundan sorumlu olduğunu düşünmeye başladım. Çalışmalar titizlikle hazırlanmaya çalışılmış olmakla beraber, bir çok durumda bilimsel araştırmanın temel kurallarını ihlal etmişti.

Örneğin, başarısız olan tüm çalışmalar şifa niyetinin içeriğini net olarak belirtmemişler ve dualaların içeriklerini duayı yapan kişilere bırakmışlardı. Her ne kadar Benson "hiç bir komplikasyonu olmayan, hızlı ve sağlıklı iyileşmenin takip ettiği başarılı bir ameliyat" ifadesinin yer almasını istemişse de dua edenlerden spesifik olmalarını istememişti. En başarılı niyet deneyleri, hedeflenen niyeti en açık olarak ifade edenlerdi. Targ'ın çalışmasında şifacılara AIDS hastalarının bağışıklık sistemlerinin T hücre sayımları verilmiş ve şifacılar da özellikle bu sayımları yükseltmek üzere şifa göndermişlerdi. Dua gruplarından hastanın iyileşmesiyle ilgili belirsiz, son derece genel ifadelerin yerine, kardiyak semptomların belirli sonuçlarını elde etmek ya da çalışma sırasında veya başka belirlenen zaman diliminde daha az

kardiyak stent takılmasını istemek üzere dua etmeleri söylenmeliydi.

Çalışmaların hiç biri dua gruplarındaki insan sayısını, duanın sıklığını ya da süresini sıkı kontrol etmemişti; bu da toplu niyeti karıştırmış olabilirdi. Birbirinden farklı dua grupları kullandıklarına göre, belki de dualar birbirine denk değildi. Benson'ın çalışmasında, dua gruplarının haftada 30 saniye ile bir kaç saat arasında dua etmelerine izin verilmişti. Benson'ın araştırmacıları bu kişilerin ne kadar süre dua ettiklerini hiç kaydetmemişlerdi. Targ'ın çalışmasında ise, çeşitli şifacılar kullanılmış olmakla beraber hastalarını rotasyonla her seferinde sadece bir şifa mesajı alacak şekilde hareket ettirmişlerdi.

Office of Prayer Research'ün direktörü Bob Barth'ın ifade ettiği gibi "Dua kadar özlü bir şeyin dozunu nasıl ayarlayabilisiniz ki?" Örneğin, bir Budist'in beş dakikalık duası on tane Katolik rahibenin bir saatlik duasından farklı mıdır? Dua günde bir kere yapılınca mı yoksa yirmi kere yapıldığında mı daha etkilidir?

The Lancet, Krucoff'un bulgularına tedbirle yaklaşmıştır. "Mezheplerin daha sınırlı tutulması acaba sonuçları etkiler miydi?"

Benson'un çalışmasında kullandığı dua yöntemlerini standardize etme çabası ister istemez dua gruplarının genellikle kullandıkları dua yöntemleriyle karışmıştı. Normal şartlar altında dua gruplarından bir kişiye dua etmeleri istendiği zaman hasta hakkında spesifik ayrıntıları, buna adı ve soyadı, yaşı, tıbbi durumu ve sağlık durumunun periyodik raporları da dahil olmak üzere bilmek isterler. Zaman zaman hasta ve ailesiyle de tanışmak isterler. Kişisel bilgileri bir araya getirerek dualarını kişiselleştirebilirler.

Benson'un çalışmasının dizaynı sadece hastanın adının ve soyadının baş harfinin verilmesine izin veriyordu. Verilen kısıtlı bilgi dua gruplarının dua ettikleri kişiyle anlamlı bir ilişki kurmalarını engelliyordu - Radin ve Schlitz uzaktan etkinin verimli olabilmesi için bunun önemli olduğunu düşünüyorlardı. Benson'ın çalışmasında bazı gruplar çalışmanın dizaynına itiraz ettiler. Bir eleştirmen şöyle yazmıştı: "Bu, bir arkadaşınızı cep telefonundan ararken sadece ilk üç numarayı çevirip onun telefona cevap vermesini beklemeye benziyor".

STEP gibi, Krucoff'un çalışmaları da hastalar hakkında dua gruplarının bağlantı kurabileceği bilgiyi vermiyordu. Targ'ın araştırmasında şifacılara hastanın fotoğrafı ve adının yanısıra sağlık durumu hakkında bilgi de verilmişti. Grupların hiç biri hastanın tüm ayrıntılı bilgilerinin verildiği zaman edilen dua ile sadece adı ve soyadının baş harfinin verildiği zaman edilen duanın arasındaki farkı test etmemişti.

Dua gruplarının seçimi eşit derecede bilimselliğin dışındaydı. Dua üzerine yapılan hiç bir temel çalışma, dua gruplarının katılımcılarını seçerken belirli bir kriter kullanmamış, grubun büyüklüğü ya da katılımcıların tecrübe durumlarını takip etmemişti. Targ sadece tecrübeli ve uzun zamandan beri başarılı şifalarıyla tanınan kişileri

seçmişti. Schlitz'in Sevgi Çalışması amatör şifacılarla yürütülmüş olmasına rağmen, homojenliği sağlamak için eğitim verilmişti.

Diğer bir sorun, hiç bir çal ışmada gerçek bir kont rol grubunun olmayışıydı. Gerçekten bilimsel olabilmek için bir çalışmada, uygulamanın yapıldığı gruptaki katılımcıların "rastgele" seçilmesi ve sonuçların uygulamayı almayan grupla kıyaslanması gerekir. Ancak, herhangi bir sağlık krizi olduğunda aile üyeleri hemen duaya sarılırlar. Temel dua çalışmalarında, dua edilmeyen gruba kendi aileleri tarafından dua edildikleri ihtimali akıl karıştırıcıdır. MANTRA II'de hem uygulama hem de kontrol gruplarından hastaların yüzde 89'u aileleri tarafından dua edildiklerini ifade etmişlerdir. Bu hastalar son derece dindar Amerikan incil Kuşağı'nda yaşamaktaydılar.

Saf kontrol grubunun yokluğu çalışmanın sonuçlarını bulandırmaktadır. Bu sorun, hormon replasman tedavilerinin (HRT) kansere yol açması potansiyelini araştıran ilk çalışmalarda da ortaya çıkmıştı. Bu çalışmaların çoğu, yaşamlarının bir döneminde bir tür hormon - doğum kontrol hapı, HRT gibi - almamış kadınların bir araya getirilememesiydi. Sonuç olarak çalışmaların hiç birinde hiç hormon kullanmamış, sonuçların kıyaslanabileceği temiz bir kontrol grubu yoktu. Şu anda hormon alan kadınlar geçmişte hormon kullanmış kadınlarla kıyaslanıyordu. Her iki durum da kanser riski taşıyordu. Aynı "bulanıklık" bu dua çalışmaları için de geçerliydi. Dua edilen uygulama gruplarındaki insanlar, akrabaları tarafından dua edilen hastalarla kıyaslanmaktaydı.

Geniş çaplı dua çalışmalarının başka defoları da vardı. Hem Benson'ın hem de Krucoff'un çalısmalarında dua eden kişiler hastaları tanımadıkları için Sevgi Çalışması'ndaki "göndericiler" kadar güçlü şifalandırma motivasyonları yoktu. Krucoff'un STEP'le ilgili yazdığı kritiğinde işaret ettiği gibi, Benson'ın çalışmasında hiç bir dua olasılığının beklentisinde olmayan gerçek bir plasebo grubu ve böyle bir grup ile üyelerinin her türlü duaya maruz kaldıkları bir süper grubun mukayesesinin olması gerekirdi. Hiç bir analiz hastanın sahip olduğu belirli bir inanç doğrultusunda dua edilmesinin etkilerinin kıyaslamasını içermiyordu, bu, plasebo etkisinin muhtemel rolüne ışık tutabilirdi. Araştırmacılar, hastanın kendisine yüklenen görevi hastane personelinden saklamanın getirdiği bir stresin altında olabileceklerini de hesaba katmamışlardı.

Krucoff'un çalışması, büyük oranda kendi dışındaki olaylar nedeniyle bilimsel dizaynın temel kurallarını ihlal etmişti. On bir Eylül olaylarının içinde, bazı hastalar farklı dua grupları tarafından dua edilmişler, Dünya Ticaret Merkezi felaketinden sonra kaydolan diğerleri ise dua edenlerin dua edildiği iki aşamalı dua türünü almışlardı. En temel bilimsel testlerde olduğu şekliyle, bu çalışmada katılımcılara aynı uygulama yapılmamıştı.

Hatta Targ bile, sıradan Hristiyanların kalp hastalarına dua ettikleri, Randolph Byrd

tarafından dizayn edilen ilk dua çalışmasının dizaynındaki sorunlardan şikayetçiydi. Kimlerin tansiyon ilacı kullandığı hakkında bir bilgi yoktu, bu nedenle şifayı ilacın mı yoksa duanın mı gerçekleştirdiği net olarak anlaşılamıyordu. Çalışmada zihinsel davranış için hiç bir kontrol yoktu. Pozitif bakış açısı olan çok sayıda hasta uygulama grubuna girmiş olabilirdi. Bazen plasebo etkisi - şifalanma beklentisi - sonuçların üzerinde çok etkili olabiliyordu. Klinik depresyon hastaları üzerine yapılan bir çalışmada herkes iyileşmişti; şifa uygulamasına tabi tutulan klinik depresyonlu grubun yanı sıra, bu uygulamada yer almayan kontrol grubu da şifa olasılığının yarattığı psikolojik etkiyle şifalanmıştı.

Benson'ın çalışmasında dua edilecek olma olasılığı tersine bir etki yapmış olabilirdi. Güneyli zarif bir dahiliyeci ve dua üzerine bir çok kitabın yazarı Larry Dorsey'e göre, STEP çalışması duayı ciddi olarak hasta olan kişilerin önünde "havuç" olarak yeterince şanslıysalar alabilecekleri bir şey gibi göstermiştir.

"Dünyanın hiç bir yerinde dua bu şekilde yapılmaz" demektedir Dossey. "Gerçek yaşamda dua ederken sevdiklerimizle alay etmeyiz. Şefkat dolu dualar karşılıksız ve koşulsuz olarak edilir. Duanın ediliş şeklinden bu üç grupta kızgınlık, düşmanlık gibi duyguların yaratıldığını söyleyebilir?"

Kendilerine dua edildiğini bilen kişiler sadece plasebo etkisi göstermemekle kalmamışlar, aynı zamanda diğer gruplara göre daha fazla ameliyat sonrası komplikasyon yaşamışlardı. Dossey, bunu "Harvard dua çalışmasında çok tuhaf iç mekaniklerin işlediği" şeklinde ifade etmişti.

Mid-America Heart Institute çalışması - farklı mezheplerden gelen Hristiyanların kalp hastalığındaki belirtileri %10 oranında azalttıkları çalışma - çok fazla sonuç ortaya koyması nedeniyle pozitif netice vermesi kaçınılmaz olarak görülmüş ve bu nedenle de eleştirilmişti.

Daha büyük dua çalışmalarının negatif sonuçlar vermesinin nedeni başkaları için edilen duanın işe yaramaması, duanın bilimsel olarak incelenemiyor olması ya da sadece bu yeni çalışmaların yanlış soruları soruyor olmasından kaynaklanıyor olabilirdi. Unity Church tarafından duanın bilimsel kanıtlarını araştırmak üzere kurulan Office of Prayer Research'den Bob Barth'a göre bu çalışmalar dua araştırmalarının sadece küçük bir kısmını temsil etmekteydi. Ofisin yaptığı 227 çalışmanın %75'i pozitif etki ortaya koymuştu.

Ancak, uzaktan niyetin etkilerinin incelenebilmesi için çok fazla duygusal yük taşıyan duadan uzaklaşmak daha doğru olabilir. Targ duadan farklı olan basit şifa niyetinin etkilerini izole etmeye çalıştı. Niyette değişimi yaratan insan, duada ise Tanrı'dır. Basit şifa niyeti, gruptaki herkesin tıpatıp aynı mesajı gönderdiğinden emin olunarak bilimsel çalışmalarda daha kolay kontrol edilebilir. Benim düzenlediğim niyet deneylerinde, şifalandırma ya da bir şeyi iyileştirme niyeti, dua çalışmalarının beraberinde getirdiği

sorunları aradan çıkarabilirdi. Duanın aksine şifa, ikna edici bir şekilde kanıtlanmıştır; uzaktan şifanın pozitif etkilerini gösteren çok sayıda - yakl aşık 150 çal ışma - kanıt vardır. Bu bil ims el çalışmalar hem etkilerin hem de sonuçların anlamını gözden geçiren dikkatli incelemelerden geçmiştir. ingiltere'deki Exeter University'de tamamlayıcı tıp bölümünün titiz ve şüpheci başkanı profesör Edzard Ernst, yapılan yirmi üç çalışmanın %57'sinin pozitif etki gösterdiği sonucuna varmıştır. En ciddi bilimsel (çift kör deneyi kullanılan) çalışmalarda ortalama etki ya da üzerinde uygulama yapılan kişilerdeki değişim oranı 0.40, yani kalp krizlerini önlemede başarıyla kullanılan aspirin ya da propanol'un etki oranından 10 kat daha fazlaydı.

Yapılan geniş çaplı dua çalışmalarının başarısızlığında sadece bu tür kitlesel deneylerde hayati önem taşıyan talimatlar değil aynı zamanda, niyetin gücünü arttıran unsurlar da rol oynamaktaydı. Başarılı olmak için niyet; eğitilmiş dikkat, aradan çekilme ve evrenden basit bir istekte bulunmaktan daha başka paramatrelerin kullanılmasını gerektirebilir. Gary Schwartz'ın şifa üzerine yaptığı kendi deneyinden öğrendiği gibi, şifacıların olduğu kadar hastaların davranışları da durumu büyük oranda değiştirebiliyordu.

Schwartz'ın çalışması Reiki uygulayıcıları tarafından yapılan basit bir şifa niyeti çalışmasıyla başladı. Schwartz meslektaşı Philadelphia'daki Temple University'nin Center for Frontier Sciences'ın başkanı Beverly Rubik ile temasa geçti. Rubik bakteriler konusunda uzman olduğu için yoğun olarak stres altında E. Koli basilini kullanmaya karar verdiler. Bakterileri stres altında bırakmanın bir yolu onları ani bir sıcak dalgasına maruz bırakmaktır. Schwartz, Rubik ve meslekdaşları Audrey Brooks dikkatle bakterileri öldürmeden stres altında bırakacak ısı miktarını ayarladılar. Sonra, on dört Reiki uygulayıcısından hayatta kalan bakterilerilere on beş dakika boyunca standart Reiki uygulamasında bulunarak şifalandırmaları istendi. Her bir uygulayıcı üç değişik örneği üç gün boyunca şifalandırmak durumundaydı. Otomatik koloni sayacı olan bir cihaz hayatta kalan bakterileri takip ediyordu.

Önce Schwartz, Rubik ve Brooks Reiki uygulayıcılarının yaşayan bakteri üzerindeki etkilerinin olmamasını şaşkınlıkla karşıladılar. Ancak daha yakından bakıldığında, Reiki uygulayıcılarının bazı günlerde başarılı oldukları ve diğerlerinde başarılı olmadıkları ortaya çıktı. Bu onları şaşırttı. Belki de diye şifacının başarısı denekle olan bir tür bağlantısı ile ilgilidir diye düşündü Schwartz. Normal olarak bağırsaklarda sakin ve rahat yaşayan ancak sindirim sisteminden çıktığı zaman yıkıcı olan bir E. Koli bakterisiyle yakın ve sıcak ilişki kurmak kolay olmayabilirdi. Peki, ya şifacıları şifalandırma ruh haline sokarsa ne olurdu?

Bir sonraki çalışmalarda, Schwartz ve meslektaşları Reiki uygulayıcılarından ağrı çeken bir insan üzerine 30 dakika boyunca çalışmalarını ve sonra bakteri örnekleri üzerine eğilmelerini istedi. Bu defa şifa başarılı olmuştu; bilim adamları kontrol

gruplarına kıyasla çok daha fazla bakterinin varlığını saptadılar. Şifacılar şifa "pompalarını" çalıştırdıklarında daha yüksek bir başarı elde ediyor gibiydiler.

Ancak Schwartz ve diğer araştırmacılar şifacıların bakteriler üzerinde zararlı etkilerinin olduğunu keşfetmeye devam ettiler. Şifacıların kendilerinin sağlıklarının iyi olmasının sonuçları etkileyebileceği akıllarına geldi. Gerçek iyi hali, fiziksel kondisyondan fazlasını ölçmek zorundaydılar. Son 24 saat içindeki ruhsal, sosyal, zihinsel, duygusal ve fiziksel durumu belirleyen basit ancak son derece zekice hazırlanmış Arizona Integrative Outcomes Scale'i (AIOS) kullanmaya karar verdiler. Hastaların fiziksel belirtilerinden daha fazlasını saptayan bu skalayı Schwartz'ın meslektaşlarından biri, University of Arizona'dan doktor ve psikolog Iris Bell geliştirmişti. Hastalardan "24 saat içindeki fiziksel, zihinsel, duygusal, sosyal ve ruhsal durumlarını hesaba katarak" düz bir çizgi üzerinde sol tarafa doğru "en kötü olduğunuz durum" ile sağ tarafa doğru "en iyi olduğunuz durum" arasındaki bir noktayı, kendi görüşlerine göre işaretlemeleri isteniyordu. Çok sayıda çalışma AIOS'un duygusal ve zihinsel durumu belirlemede kullanışlı ve hassas bir araç olduğunu ortaya koymuştu.

Schwartz, Rubik ve Brooks bundan sonraki bir dizi çalışmada, Reiki şifacılarının Reiki uygulamadan önce kendilerini AIOS skalasında değerlendirmelerini istediler. Bilim adamları elde edilen bilgilerle önemli bir eğilimi keşfettiler. Şifacıların kendilerini gerçekten iyi hissettikleri günlerde bakterilerin üzerinde faydalı etkileri oluyordu; terapi uygulanan bakterilerin sayısı, ısı uygulanan kontrol grubuna göre daha yüksekti. Kendilerini pek iyi hissetmedikleri ve skala düşük puan aldıkları günlerde zararlı etkileri oluyordu. Kendilerini pek iyi hissetmeden şifa seansına başlayan şifacılar, kontrol grubunda doğal yollardan ölen bakteriden daha fazla bakteriyi öldürmüşlerdi. Uygulayıcının genel sağlığının şifalandırma yeteneğini etkileyen önemli bir faktör olduğu anlaşılıyordu.

Schwartz ve meslekdaşları AIOS'u Johrei adı verilen farklı bir şifa tekniğine uygulamaya karar verdiler. 236 uygulayıcı ve gönüllüyü bir araya getirdiler, şifa uygulamadan önce AIOS skalasını ve Schwartz'ın kendi geliştirdiği bir anketi doldurmalarını istediler. Schwartz ve Brooks hem şifacıların hem de hastaların şifadan önce ve sonra AIOS testlerini karşılaştırdıklarında başka bir ilginç etki keşfettiler. Hastalar şifa seansından sonra kendilerini daha iyi hissediyorlardı, ancak bu şifacılar için de geçerliydi.

Göndericiler açısından vermek, almak kadar iyiydi. Başka bir araştırma aynı sonucu verdi. Şifa faaliyeti ve belki de şifanın içeriğinin kendisi şifaydı. Birisini şifalandırmak şifacıyı da şifalandırmıştı.

Schwartz ve araştırmacı meslektaşları kalp hastaları ile uzaktan yapılan Johrei şifası üzerine başka bir çalışma - şifanın kime verildiğini istatistikleri yapan kişiden başka kimsenin bilmediği çift kör çalışma - düzenlediler. Öncelikli olarak ağrı, heyecan,

depresyon ve genel sağlık durumu ile ilgili klinik raporların sonuçları inceleniyordu. Üç gün sonra, hastalara Johrei şifası aldıklarına dair bir his, duygu ya da inanca sahip olup olmadıkları soruldu. Hem tedavi hem de kontrol grubundaki bazı hastalar kesinlikle tedaviyi aldıklarını düşünürken diğer bazıları kesinlikle tedavinin dışında tutulduklarına inanıyorlardı.

Schwartz ve Brooks sonuçları çizelge haline getirdiklerinde müthiş bir resim ortaya çıktı. En iyi sonuçlar Johrei şifasını alan ve aldığına inanan kişilerde ortaya çıkmıştı. En kötü sonuçlar ise Johrei almayan ve almadığına inanan kişilerdeydi. Diğer iki grup - Johrei alan ve almadığına inanan; Johrei almayan ve aldığına inanan gruplar - ortalarda yer alıyorlardı.

Bu sonuç, pozitif neticenin tamamen plasebo etkisinden kaynaklandığı görüşü ile çelişkili gibi görünüyordu; Johrei almadığı halde aldığını düşünen kişilerin sonuçları, Johrei alan ve aldığına inanan kişilerinki kadar iyi değildi.

Schwartz'ın çalışması şifa ile ilgili temel bir şeyi ortaya çıkardı: hem enerji ve şifalandırma niyeti hem de hastanın şifayı aldığına dair inancı şifayı güçlendiriyordu. Belirli bir şifa türünün verimliliğine inanmak hiç şüphesiz bir diğer faktördü. Sevgi Çalışmasında Schlitz ve Stone uzaktan etkinin başarısında ortak inanç sisteminin önemini vurgulamışlardı ve Schwartz'ın elde ettiği sonuçlar bunu doğruluyordu.

Büyük dua çalışmalarında, duayı gönderenler ve alanlar Tanrı ile ilgili aynı inanç sistemini paylaşmıyorlardı. Hastaların çoğunluğu farklı dinsel grup ve inanç sistemlerinden gelen kişiler tarafından dua edilmişlerdi. Hatta Benson'un Hristiyanlarla yaptığı çalışma bile birbirleriyle aynı görüşleri paylaşmayan değişik mezheplerden gelen kişilerle yürütülmüştü. Bazı gruplar için ilahi olanla ilgili kendi görüşlerinin paylaşılmadığı kişiler tarafından dua edilmek rahatsız edici olabilir.

Marilyn Schlitz'in işaret ettiği gibi, hiç bir klinik çalışma bilim adamlarının "ekolojik geçerlilik" olarak adlandırdıklarını kullanmamıştı. Bu, çalışmaların gerçek yaşamda olanları modellemek üzere dizayn edilmedikleri anlamındadır. Örneğin Harvard çalışmasında dua gruplarının normalden farklı dua etmeleri istenmişti. Hiç bir büyük dua çalışması dua gruplarının inandıklarının hangisinin daha iyi çalıştığını test etmemişti. Dossey, bu çalışmalarda "test edilen gerçek dua değil onun sulandırılmış bir versiyonudur" demiştir. Duanın içeriği ve durumu, sanki dua yeni bir ilaçtan farksızmışcasına gevşek ele alınmıştır. Benson'ın çalışması niyetini "komplikasyonsuz" hastaların şifalandırılmasını isteyerek "negatif" olarak çerçevelendirmiş ve böylece dua ve olumlamalar - her zaman olumlu cümlelerle ifade edilmesi gerektiği ile ilgili en temel anlayış ile çelişkiye düşmüştür.

Schlitz, insanların normal olarak dua ettikleri kişi ile anlamlı bir ilişki içinde olduklarını söyler. Kaliforniya'daki Institute for Transpersonal Psychology'den psikolog ve zihin-beden araştırmacısı Jeanne Achterberg, özel ilişkileri olan bir kişiyi

“hastaları” olarak seçen son derece tecrübeli uzaktan şifa uygulayıcılarını kullanarak Hawaii’deki bir hastanede bir çalışma yapmıştır. Her şifacı MRI makinesinde olan hastasından izole edilmişti. iki dakikalık rastgele aralıklarla şifacılar hastalarına kendi geleneksel tekniklerini kullanarak şifa niyetlerini gönderdiler. Achtenberg, enerji “gönderilirken” hastaların beyinlerinin aynı kısmında -genellikle frontal lobda - belirgin bir beyin faaliyetinin olduğunu keşfetti. Şifacıların tanımadıkları insanların üzerinde aynı yöntem denendiği zaman, hastaların beyin faaliyetinde hiç bir etki ortaya çıkmadı. Aynı duygusal ya da empatik bağın hem dua hem de şifa niyetinin başarılı olmasında çok önemli olduğu anlaşılmaktadır.

Geniş çaplı dua çalışmalarının başarısız olmalarının nedeni araştırmacıların belirli bir etkiyi yanlış yerlerde arıyor olmalarından kaynaklanabilir. Bu kitabın yazıldığı sırada yayınlanacak olan AIDS üzerine yapılmış bir çalışma da belirli bir etkiyi bulmak konusunda başarısız olmuştu. Ancak, uygulama grubunda yer alan belirgin sayıda kişi, kontrol grubu yanılırken, hangi grupta olduğunu doğru olarak tahmin etmişti. Schlitz “uygulama grubu bir şeyler hissediyor gibiydi; sadece bu bizim ölçtüğümüz klinik sonuçlarla uyuşmuyordu” neticesine varmıştır. Çalışma tamamen yanlış soruları soruyor olabilirdi.

Bir başka önemli değişken, şifa sırasında alıcı tarafından deneyimlenen düşünceler olabilir. Araştırmacılar negatif düşünce ve imgelemenin, sanki olumsuzluk bir şekilde bulaşıcıymış ve fiziksel form alıyormuş gibi, beden üzerinde son derece olumsuz etkiler yaratabildiğini keşfetmişlerdir. Örneğin, Pennsylvania’daki Center for Advanced Wound Care’deki araştırmacılar, yavaş iyileşen yaraları olan hastaların genellikle suçluluk, öfke, değersizlik gibi negatif düşünce paternlerine sahip olduklarını, duygusal ve davranışsal yaraları taşıdıklarını keşfetmiştir.

Aynı etki negatif ilişkilerde de ortaya çıkabilir. Son zamanlarda çiftler arasında yapılan bir çalışma, tartışmanın ardından gelen rahatlamanın yara iyileşmesini en az bir gün ertelediğini ortaya koymuştur. Ohio State University College of Medicine tarafından yapılan bir çalışmada araştırmacılar 42 evli çifti bir araya getirdiler ve her çiftin bir üyesinde minik kesikler oluşturan bir cihazla yara oluşturdular. ilk seans sırasında çiftler çatışmasız, yapıcı konuşmalar yaptılar ve yaranın iyileşmesi dikkatle kaydedildi. Bir kaç ay sonra, araştırmacılar yarayı tekrarladılar ancak bu defa çiftlerin para ya da kayınvalide ve kayınpederleriyle ilgili süregelen bir tartışmaya girmelerine izin verdiler. Bu defa yaranın iyileşmesi bir gün daha uzun sürdü. Daha da ötesi, daha düşman çiftlerde yaralar daha uyumlu çiftlere göre %60 oranında yavaş iyileştiler. Yaralardaki sıvıların incelenmesi sonucunda interleukin-6 (IL-6) adı verilen bir kimyasalın - bağışıklık sisteminde anahtar rolü oynayan bir kimyasal - farklı seviyelerine rastlandı. Geçimsiz çiftlerde interleukin-6 başlangıçta çok düşükken tartışma başladıktan hemen sonra çok yükselerek bağışıklık sistemlerinin bunalmış olduğunu

ortaya koyuyordu.

Niyet gönderen kişinin, iyi niyetler göndermesi gerektiği anlaşılmaktadır. Krucoff'un elde ettiği sonuçlar bir önemli noktayı gözden kaçırıyordu: iki aşamalı dua grupları tarafından dua edilen hastalar ikinci sonuçlara göre çok daha iyi neticeler vermişti; altı aylık zaman diliminde, taburcu edildikten sonra tekrar hastaneye kaldırılma ve ölüm oranları diğerlerine göre yüzde otuz daha düşüktü. En düşük ölüm oranı MIT ile beraber dua edil en hasta grubundaydı. Bu sonuçlar sadece " önerilen eğilim" olarak ortaya konmuş olmasına rağmen hikayenin can alıcı noktası olabilirdi. Dua, dua eden insana dua edildiği zaman işe yarıyordu.

Şifa ve pozitif niyet, canlılar arasında sürekli devam eden iki yönlü iletişimin sadece bir unsurudur. Niyet gönderilen kişiyle şifa türünün gücü ile ilgili ortak inanç sahibi olmak ve pozitif düşünceler taşımak sonuçları güçlendirmektedir. Fritz Popp'un araştırması bir organizmanın ışık emisyonlarının tutarlılığının genel sağlık durumu ile bağlantılı olduğunu göstermiştir. Şifacılar sağlıklı ve pozitif oldukları zaman ışıkları daha parlak olacaktır. En etkili şifacı belki de kendisini şifalandırmış olandır.

BÖLÜM 7: DOĞRU ZAMAN

Kanada'da Laurentian University'nin kampüsünde Michael Persinger'in bodrum katındaki mahzeni Cennet ve Cehennem Odası olarak biliniyordu. Oda COO2B, 1970'lerden kalma, artık kullanılmayan bir ses odasıydı ve orijinal aksamı -dev naylon hoparlörler, turuncu noktalı sert tüylü halı ve tek bir parça mobilya; lekeli, kahverengi polyester koltuk - yerli yerinde duruyordu. 2,000'den fazla kişi bu koltukta, kafalarında sarı bir motosiklet kaskıyla kendilerini camın arkasındaki bilim adamlarına bırakarak yarım saat boyunca mutlak karanlık içinde oturmuştu. Bir nöro bilimci olan Persinger oda COO2B'nin tanrısıydı. Beyin dalgalarını ilahi bir tecrübe yaşayana kadar manipüle etme konusunda ya da kendi ifadesiyle "anın algılanması" nda uzmandı. Bilgisayara girdiği bir kaç basit emirle gönüllülerin kafasındaki kaska, temporal loblara düşük seviyede manyetik alan yaratması talimatını verebiliyordu; manyetik alan beynin iki tarafı arasında aniden gidip gelebiliyor ve bu da deneyimin aşkın ve genellikle de ürkütücü doğasını arttırıyordu.

Kahverengi polyester koltukta İsa'nın yanı sıra Meryem Ana, kafalarında kapşonlarıyla rahipler, parlak zırhlar içinde şövalyeler ve Amerikan yerlisi bir tanrı olan Göklerin Ruhu görülmüştü. Bu koltukta beden dışı deneyimler de yaratılmıştı. Bir gazeteci yaşamının en unutulmaz anına, lisedeki kız arkadaşının göğüslerini ilk kez gördüğü ana - geri gitmişti.

Ziyaretçilerin hepsi Tanrı'yla buluşmuyordu. Uzaylı varlıklar, kaçırılmalar ve hatta satanist ayinler hayal ediliyordu. Bir gönüllü gördüğü muazzam büyüklükte gözler ve

yanan sülfür kokusundan o kadar bunalmıştı ki kafasındaki kaskı, kulak tıkaçlarını, göz bandını fırlatıp atmaya çalışmıştı. 250 kiloluk kapı açıldığı an, korku içinde kendisini odadan dışarı atmıştı.

Persinger ve asistanları yaşanılan tecrübenin içeriğinin fizyolojik bir zar atmaya benzediğini anlattılar: konu, beynin sol amigdalasının hassasiyeti ile sağ taraftaki eşinin hassasiyetinin kıyaslanması idi. Sol daha hassas ise ve onun içinden geçen manyetik dalgalar gönderirseniz, cennettesiniz. Hassas bir sağ amigdala ile doğacak kadar şanssızsanız, cehennemdesiniz.

Persinger'in tek bir tutkusu vardı: jeoloji ve meteorolojinin insan biyolojisi üzerindeki süptil etkilerini, özellikle de beynin elektrik devrelerini merak ediyordu. Amerika'nın güneyinde doğmuş, ancak Vietnam'a gitmemek için - etik olarak karşı olduğu bir savaş olması nedeniyle - 1960'larda kuzeye taşınmış, Laurentian University'den 1971'de profesörlüğünü alana kadar da Kanada'da kalmıştı. Kırk yıl sonra üç parçalı takım elbisesi, altın zincire takılmış saati ve rahat hareketleriyle hiç de asker kaçağına benzemiyordu. Bu tutucu görüntü onu araştırmanın egzotik alanlarına - biyolojik sistemlerin ritimleri, dış uzayın uçucu enerjisi, epilepsinin doğası, mistik vizyonların kaynağına götüren zeki bir şüpheciliği maskeliyordu; bu birbirinden farklı alanlar sounda zihninde olağanüstü bir olayla birbiriyle bağdaştı. Persinger canlı varlıkların sadece birbirleriyle değil Dünya ve onun değişen manyetik enerjilerine de uyumlandığını farketti. Franz Halberg'in keşifleri üzerine inşa edilmiş bu çarpıcı buluşun enerjilerle doğru zamanda bir araya geldiğinde etkili niyet koymakta hayati önem taşıdığına ikna oldum.

1948'de Harvard Medical School'da savaşın perişan ettiği Avusturya'dan geçici vize ile gelmiş genç bir doktorken Franz Halberg tüm hastalıkların çaresini bulmak gibi imkansız bir göreve verilmişti. O zamanlar, iyileşmenin bedenin yaşamın olağan streslerine alışması için adrenal bezlerden salgılanan kortikal hormonlarla ilgili olduğu düşünülüyordu. Araştırmalar bedenin zaten kısıtlı olan streoidlerine mantıklı bir alternatif bulmak üzere yapılıyordu.

Halberg, adrenal bezleri çıkarılmış ve sonra akyuvarların üzerindeki etkilerini gözlemlemek için eosinofil adı verilen adrenalin enjekte edilmiş fareleri incelemek için seçilmişti. Normal şartlar altında adrenalin, bedenin doğal streoidlerinin salgılanmasına yol açarak eosinofil sayısının düşmesine neden olarak tahmin edilebilir bir tahteravalli meydana getirir. Adrenal bezi olmayan hayvan ya da insanlarda sayımın statik olması beklenir. Ancak Halberg'in farelerindeki hücre sayımı adrenal bezi tamamen çıkarılmasına rağmen dalgalanıyordu. Daha sonra University of Minnesota'ya taşındıktan sonra çalışmalarını sonsuz deney faresi desteği ile sürdürdü ve aynı sonuçları elde etti. Fareleri daha az elinde tutarak sevmesine rağmen - minik yaratıklarda daha az strese neden olan bir hareket - hücre sayımında daha fazla değişim

olduğunu gördü.

Halberg tekrarlayan paterni bulana kadar bu dalgalanmadan büyülenmişti: hücre sayımları her zaman sabahları daha yüksek, akşamları daha düşük oluyordu. İniş ve çıkışlar tahmin edilebilir 24 saatlik döngülerde hareket ediyorlardı. Halberg başka biyolojik süreçleri inceledi ve bir çoğunun kendi içlerindeki bir saate göre hareket ettiğini keşfetti. Tüm canlılar Dünya'nın rotasyonuna uygun olarak 24 saatlik ritme göre hareket ediyorlardı. Halberg bu durumu "kronobiyoloji" olarak adlandırdı - belirli periyodik döngülerin ve zamanın biyolojik fonksiyonlar üzerindeki etkisi - ve günlük biyoritmler için "sirkadiyan" (Latince circa=hakkında; ve dies=gün) terimini kullanmaya karar verdi. University of Minnesota'da Chronobiology Laboratories'i kurdu ve kronobiyolojinin babası olarak tanındı. Laboratuarında yaptığı çalışmalarla kronobiyolojinin, sadece öğrenilmiş ya da edinilmiş değil, organizmaların içinde hazır bulunan bir özellik - yaşamın ayrılmaz bir parçası olduğunu keşfetmeye başladı.

Sirkadiyan ritimlerin yanı sıra Halberg canlı varlıkların daha başka bir çok ritimlere göre hareket ettiklerini ve haftalık, aylık, yıllık döngülerin her biyolojik fonksiyonu kontrol ettiğini de buldu. İnsanlardaki nabız atışı, beden ısısı, kanın pıhtılaşması, limfositlerin dolaşımı, hormonal döngüler ve daha bir çok fonksiyon aynı temel ve tekrarlayan düzenin akışına göre hareket ediyorlardı. Bu ritimler sadece insanlara özgü değildi, doğanın her yerinde ve hatta milyonlarca yıl önce var olmuş tek hücreli organizmalarda da vardı.

Önceleri Halberg bu biyolojik ritimlerin ana şalterinin beyin ya da adrenal bezindeki hücrelerde olduğuna inanıyordu. Ancak, Halberg söz konusu beyin hücrelerini - adrenal bezini - ve hatta beynin kendisini çıkartmasına rağmen bazı döngüler hala devam ediyordu. Halberg seksenlerinde iken son büyük keşfini yaptı: her canlıda var olan bu özellik içsel değildi, gezegenlerdeydi - özellikle de güneşteydi.

Güneş çok öfkeli bir yıldızdır. Yüzey ısısı 11,000F derece (yaklaşık 6,000C derece) olan dev bir gaz topudur, dış atmosferi güçlü manyetik alanlarla çevrelenmiştir, biriken gazların güneş yüzeyinde birbirleriyle çakışması sonucunda periyodik patlamalar ortaya çıkar. Bir zamanlar güneş ile Dünya'nın arasındaki uzayın hareketsiz bir vakum olduğuna inanılırken, şimdilerde "uzay hava şartlarının" son derece şiddetli olduğu ve hayal bile edilemeyecek türbülansların yer aldığı anlaşılmıştır; bu türbülanslar Dünya'ya ulaşabilecek olsalardı tüm gezegeni bir anda havaya uçurabilirdi. Solar rüzgarlar - elektrikli gazların sürekli olarak patlamalar yapması - bu gezegenler arası ortamda hüküm sürerler ve Dünya'ya doğru saatte 2 milyon mil hızla eserler. Dünya'nın elektromanyetik alanı genellikle yönünü değiştirmekle beraber bu kasırga yoğun solar faaliyetlerin olduğu sırada elektromanyetik alanımızı delmeyi başarır.

Güneş lekelerini - güneşin yüzeyinde karanlık lekeler olarak görülen yoğun manyetik alan vorteksleri - birikmeye başlar ve sonra oldukça düzenli aralıklarla kaybolur,

böylece bilim adamları güneş patlamalarının ne zaman olacağını tahmin edebilirler. Güneşin büyüyüp küçülme faaliyeti yaklaşık olarak ortalama on bir senede bir ortaya çıkar. Güneş lekeleri biriktikçe güneşin saldırganlığı da artar. Beklenmedik zamanlarda, muhtemelen güçlü manyetik alanların parçalanması ve birleşmesinden kaynaklanan, 40 milyar atom bombasının gücünde gaz patlamaları ortaya çıkar, solar alevler fışkırtır. Elektrikli kurşunlar haline gelen gazların çekirdeğindeki yüksek enerji taşıyan protonlar solar rüzgarlar tarafından toplanır, saatte beş milyon mil süratle Dünya'ya gelir ve atmosferimizi radyasyon ve iyon yağmuruna tutar. Güneş periyodik olarak korona kütle püskürtmesi - bir milyon ton ağırlığında gaz ve manyetik alanl ar topu - yapar ki bu da Dünya'ya saatte bir kaç bin mil süratle gelir ve uzayda muazzam jeomanyetik fırtınalara sebep olur.

Bilimadamları uzun zamandır Dünya'nın aslında iki kutuplu - Kuzey ve Güney - dev bir mıknatıs olduğunu ve her zaman hareket halinde olan bir manyetik alanla çevrelendiğini bilmektedirler. Bu alan ortası del ik bir çörek şekl inde bir alandır, uzayın "magnotesfer" adı verilen bölgesinde yer almaktadır ve yaklaşık 0.5 gauss ya da 50,000 nanotesla - klasik nal şeklindeki mıknatıslardan 1,000 kere daha zayıf - gücünde solar rüzgarlar tarafından yerli yerinde tutulmaktadır.

Jeomanyetik alanlar (GMFs) farklı bölgelerde ve zamanlarda değişiklik gösterirler. Güneş sistemimizdeki her hangi bir değişiklik (güneşin faaliyeti, gezegenlerin hareketi, Dünya'nın kendi yörüngesinde günlük salınımı) ya da Dünya'daki jeolojik değişimler (toprak altı suların varlığı ya da Dünya'nın erimiş durumdaki iç çekirdeğinin hareketi) Dünya'nın jeomanyetik alanını günlük bazda değiştirebilir. Uzaydaki fırtınalar, solar rüzgarların enerjisinin bir kısmını Dünya'nın magnetosferine transfer ederek Dünya'nın manyetik alanındaki parçacıkların yön ve hızında muazzam dalgalanmaların ortaya çıkmasına neden olurlar. Bu çok hızla değişen uzay hava şartlarını takip eden The National Oceanic and Athmospheric Administration (NOAA) güneşin herhangi bir dön-güsünün üçte birinde uzayda jeomanyetik fırtınalar çıkacağını ve bunların yarısının modern teknolojiyi etkileyecek güçte olacağını tahmin etmektedir. Bu şiddetteki fırtınalar (G5, NOAA skalasında en güçlü fırtınalar) Dünya'nın bir kısmındaki elektriği, borulardaki akışı, yüksek teknoloji içeren iletişim sistemlerini etkileyebileceği gibi, uzay araçlarının ve uyduların navigasyon sistemlerini de bozabilirler. Mart 1989'da böyle bir fırtına Montreal'de yaşayan 6 milyon kişiyi dokuz saat boyunca elektriksiz bırakmıştı.

Halberg'in keşiflerini yaptığı dönemde jeomanyetik fırtınaların, Dünya'nın elektromanyetik alanını kullanarak yönlerini bulan güvercin ve yunus gibi hayvanların yön duyguları ve hareketleri üzerinde derin etkisinin olduğu biliniyordu. Biyologlar Dünya'nın zayıf manyetik alanının, özellikle modern teknolojinin yarattığı çok daha güçlü elektromanyetik ve manyetik enerji alanlarına maruz kalan canlı varlıkların

biyolojik süreçleri üzerinde küçük bir etkisi olduğunu varsayıyorlardı. Ancak Sovyet hükümeti uzay yolculuklarının sağlık üzerindeki etkilerini incelerken doğal jeomanyetik alanların, özellikle de düşük frekensta olanların (100 Hertz'den daha az) canlı varlıkl arın tüm kimyasal ve hücresel süreçlerinde önemli etkileri olduğunu buldu.

Space Research Institute of the Russian Academy of Sciences'daki Rus bilimadamları uzaydaki hava şartlarının uzaya gönderilen kozmonotlar üzerindeki etkilerini incelediği zaman bakteri hücrelerindeki protein sentezinin jeomanyetik alanlardaki değişikliklere son derece duyarlı olduklarını, yani, protein sentezindeki huzursuzluğun aynı zamanda insanlardaki mikro organizmaları etkilediğini keşfettiler. Jeomanyetik çalkalanmalar bitkilerdeki mikro gıdaların sentezini de etkilemekte ve hatta tek hücreli algaeler bile güneşin dönemlerine göre hareket etmekteydiler. Bitkiler ve mikro organizmalar bu değişikliklere öylesine uyumlanmışlardı ki Rus araştırmacılar onları jeomanyetik çalkalanmalarda hassas barometre gibi kullanmaya başlamışlardı.

Sovyet bilim adamları kozmonotlar kalp krizi geçirecek olurlarsa, bunun nedeninin genellikle manyetik bir fırtına olduğunu da keşfettiler. Dünya'daki hastalıklar da uzaydaki jeomanyetik faaliyetle paralel gidiyor gibiydi; hem hastalıklar hem da ölümler fırtınalı jeomanyetik günlerde ortaya çıkmaktaydı. Ancak, solar jeomanyetik şartlar bedendeki her organdan çok kalbi etkiliyordu.

The Space Research Institute'daki bilim adamları bir güneş dönemi boyunca sağlıklı gönüllülerin kalp atışlarını takip ettiler, aynı dönemdeki güneş lekeleri ve jeomanyetik faaliyet ile kıyasladılar. En sağlıklı kalp atışı en büyük değişim gösteren atıştır. Rus araştırmasında en değişken kalp atışları güneşin en az faaliyette olduğu dönemde ortaya çıkarken, manyetik fırtınalar sırasında kalp dağişkenliği azalıyordu. Kalp atışı değişkenliği (HRV), en çok bilinçli müdahale olmadan kendiliğinden işleyen otonom sinir sistemini etkiliyordu. Düşük HRV koroner damar hastalıkları ve kalp krizi riskini arttırıyordu. Jeomanyetik faaliyetin arttığı dönemlerde kanın akışkanlığı ya da kalınlığı bazen iki misline çıkarak keskin olarak yükseliyor ve kan akışı yavaşlıyordu.

Ani kalp krizlerinden kaynaklanan ölümler de jeomanyetik faaliyet ile ilişkili görünmektedir. Kalp krizi oranları güneşin dönemlerine göre inip çıkmaktadır: kalp krizinden kaynaklanan ani ölümlerin büyük bir kısmı bir günlük jeomanyetik fırtına sırasında ortaya çıkmıştır. Halberg de solar faaliyetin doruğa çıktığı dönemde Minnesota'da kalp krizlerinde yüzde 5 artış olduğunu bulmuştur.

İnsan gibi biyolojik sistemlerin jeomanyetik faaliyet gibi dış sinyallere açık olması şaşırtıcı değildir. Manyetik alanlar iyon olarak bilinen yüklü atom ve elektronların akışından kaynaklanmaktadır ve manyetik güçler değiştiği zaman onlar da bu atom ve parçacıkların yönünü değiştirmektedirler. Tüm canlı organizmalar parçacık ve elektronlardan oluştuğuna göre, manyetik yöndeki önemli değişim onların biyolojik süreçlerini çarpıcı olarak değiştirecektir.

Halberg Dünya'nın elektromanyetik alanının canlı varlıklar üzerindeki etkisini anladıktan sonra yaşam boyu yaptığı çalışmayı "kronoastrobiyoloji" - astral kütlelerin etkilediği biyolojik ritimler - olarak adlandırdı. Güneş, yaşamın akışını belirleyen dev bir metronomdu.

Persinger'in ilgi alanı jeomanyetik tesirlerin beyin üzerindeki etkisi ile ilgiliydi. Sovyet bloğundaki araştırmacılar uzaydaki hava şartlarının nörolojik süreçleri de etkileyebileceğini de buldular. Bakü'deki Azerbaijan National Academy of Sciences'dan bilim adamları kalbin ve beynin elektriksel faaliyetini sürekli takip eden özel bir cihaz kullanarak sağlıklı küçük bir gönüllü grubunun sonuçlarını Dünya'nın jeomenyetik alanı ile kıyaslayan bir çalışma yürüttüler.

Jeomanyetik faaliyetin beyin fonksiyonları üzerinde güçlü bir etkisi olduğunu keşfettiler. Manyetik fırtınanın olduğu günlerde EEG okumaları dengesizleşiyordu. Jeomanyetik faaliyet aynı zamanda beynin bazı kısımları arasındaki dengeyi bozuyor ve otonom sinir sistemindeki bazı unsurları aşırı çalıştırırken diğerlerini azaltıyordu.

Güneşin faaliyeti zihinsel dengeyi de etkilemektedir. Persinger'in keşfettiği gibi uzaydaki hava şartları ne kadar çalkantılı olursa hastaneye asabi bozukluklar ve intihar girişimleriyle ilgili yatırılan hastaların sayısı o kadar artıyordu. Jeomanyetik faaliyet psikiyatrik bozukluklarla da orantılı gibiydi. Zihinsel hastalıkları olan kişiler manyetik fırtınanın olduğu günlerde daha da heyecanlı oluyorlardı.

Persinger çocukluğunda temporal lob sarası geçiren nöro bilimci meslektaşı Todd Murphy'nin kriz sırasında beden dışı deneyimler yaşadığını ifade etmesinden sonra Dünya'daki jeo-manyetik dalgalanmalarla sara krizlerinin arasındaki muhtemel zamanlama arasındaki ilişkiyi merak etmeye başladı. Bazı bilgiler zaten jeomanyetik faaliyet ile sara nöbetleri arasında ilişkiye işaret etmekteydi. Bir sara nöbeti jeomanyetik faaliyetten kaynaklanıyor olabilir miydi? Persinger bu olasılığı bir hayvanda denemeye karar verdi. Laboratuar farelerine, kemirgenlerde sara benzeri krizlere neden olan lityum pilokarpin enjekte etti ve krizlerin ortaya çıkma zamanlarını laboratuarda oluşturulmuş jeomanyetik faaliyetten bir saat sonra kıyasladı. Buna göre, Persinger belirli jeomanyetik faaliyet eşiğinden sonra sara nöbetlerinin ortaya çıkmasının daha muhtemel olduğu çıkarımında bulundu. Jeomanyetik faaliyet 20 nanoteslayı aştığında nöbetler daha sık ortaya çıkıyordu.

Persinger daha sonra ani ölümlerle - epilepsi ya da SIDS ölümleri - yüksek seviyede jeomanyetik faaliyet arasındaki ilişkiyi keşfetti. Ani, görünüşte açıklanamayan ölümlerin aslında mantıklı bir açıklaması olabilirdi: daha zayıf durumda olan kişiler güneşin merhametine kalmışlardı.

Güçlü jeomanyetik alanlar öğrenimi de önemli ölçüde - genellikle daha iyiye doğru - etkiliyor gibiydiler. Artan jeomanyetik faaliyet hafızayı güçlendiriyordu: jeomanyetik enerjiye maruz bırakılan fareler labirentte yollarını daha kolay buluyordu. Solar

faaliyetteki büyük dalgalanmalar insan davranış ve performansında yetenek gerektiren bir işi yapabilmek gibi daha başka süptil etkilere de yol açabiliyordu. Psikolog Dean Radin bir keresinde GMFs'lerin bowling üzerindeki etkilerini incelemiş ve tecrübeli bowling oyuncularının performanslarını bir dönem izleyerek puanlarını aynı dönemdeki jeomanyetik faaliyetle kıyaslamıştı. Maçtan bir önceki gün ortaya çıkan büyük jeomanyetik dalgalanmalar normalden daha dengesiz sonuçların ortaya çıkmasına neden olmuştu - erkek oyuncuların puanlarında, jeomanyetik istikrarın olduğu günlere göre yüzde kırk bir değişkenlik görülmüştü. Başka bir araştırma, Dünya'nın jeomanyetik alanındaki değişiklik ne kadar fazla olursa, trafik ihlalleri ve iş kazalarının da o kadar arttığını göstermişti. İster sükunetten türbülansa, isterse de türbülansdan sükunete doğru olsun, en önemli belirleyici faktörün jeomanyetik faaliyetteki büyük değişimler olduğu anlaşılıyordu.

Periyodik olarak dengesizlikler görülse de Dünya'nın jeoman-yetik faaliyetindeki günlük gelgitlerine maruz kalınması yaşam için hayati önemdedir. Sofya'daki Bulgarian Academy of Sciences bünyesindeki The Solar Terrestial Influences Laboratory, Sovyet Mir uzay istasyonunda kozmonotlar uzayda Dünya'nın jeoman-yetik alanı ile temas halinde değillerken neler olduğunu incelemek için biyolojik deneyler yürüttüler. Bilim adamları, Dünya'nın doğal jeomanyetik alanını kısmen bloke eden altı metrelik paslanmaz çelik dekompresyon odası - "jeomanyetik vakum" yarattılar. Yedi sağlıklı genç adamı odaya kapattılar ve bedensel süreçlerini takip ettiler. Adamlar dekompresyon odasına girdikten sonra beyin dalgalarında bozulmalar görüldü. Genelde uykuları huzursuzdu ve derin uyku süresi de kısalmıştı.

Jeomanyetik alanlarla temas, sinir sisteminin dengede tutulmasında önemli bir rol oynuyor gibidir. Gerçekten de, Dünya'nın küçük manyetik dalgalanmalarının bedenin iki temel motoru -beyin ve kalp - üzerinde önemli etkisi vardır.

Persinger insanlar üzerinde diğer olağandışı jeofiziksel etkileri keşfetmeye devam etti. Depremler ve olağanüstü yağışlar nedeniyle Dünya'nın yer değiştiren plakaları - hatta elektromanyetik "parlamalar" ya da gökyüzünde görülen ışıklar - beynin halusinasyon yaratan bazı bölgelerini uyarabilir. 1968 ile 1971 yılları arasında 100,000'den fazla kişi Mısır'da Zeitoun kilisesinin üzerinde Meryem Ana'nın görüntüsünü gördüklerini bildirmiştir. Persinger aynı zaman diliminde bu bölgedeki sismik faaliyeti inceledi ve depremlerde görülmemiş bir artış olduğunu keşfetti. Bazen de elektromanyetik etkiler insan yapısı oluyordu. Persinger bir zamanlar, her akşam Kutsal Ruh tarafından ziyaret edildiğini bildiren başlangıç aşamasında beyin travması olan Katolik bir kadını incelemişti. Sonunda bu mucizenin kaynağını buldu; hastalığı, uyurken başucunda duran elektrikli çalar saatten etkilenmesine neden oluyordu.

Persinger bu tür elektromanyetik etkileri laboratuvarda yaratıp yaratamayacağını merak etti. Meslekdaşı Stan Koren bir motorsiklet kaskını çok düşük frekansta kompleks

manyetik alanları - bir telefon ahizesinden yayılan miktar kadar - yayacak şekilde değiştirdi (o zamandan sonra "Koren" kaskı olarak adlandırıldı). Katılımcılara bu kaskı giyiyor ve elektromanyetik gürültüyü kesmek üzere uyarlanan oda COO2B'ye giriyorlardı. Kaskın çalıştırılması, Persinger'in "temporal lob geçici akımı" adını verdiği, nöronların ateşleme paternlerinde değişikliğe yol açan ve muhtemelen minik nöbetlere benzeyen bir durum ortaya çıkarıyordu. Bu, beynin üzerinde yüksek jeomanyetik faaliyete maruz kaldığında görülen etkiyi yaratıyordu.

Persinger zamanla paternleri tanımaya başladı. Kaskı çalıştırdıktan sonra katılımcıların beyin dalgaları kompleks manyetik alanlarla resonansa giriyor ve kaskı kapattıktan sonra 10 saniye boyunca öyle kalıyordu. Deneme yanılma ile beynin elektromanyetik ve jeomanyetik etkilere en duyarlı kısmının sağ temporal loblar olduğunu keşfetti. Sağ serebral yarım küreye düşük seviyede (1 mikrotesla) pulslu manyetik alanların gönderilmesi, beyin dalgalarının yavaşlayarak alfa (8-13 Hertz) ritmine inmesine yol açıyordu.

"Ben" ve "başkası" hissimiz her iki temporal lobda, özellikle de lisan merkezlerinin bulunduğu sol yarım kürede yer alır. Normal fonksiyon görebilmeleri için sağ ve sol temporal lobların uyumlu çalışmaları gerekir. Bir şey bu dengeyi bozarsa, beyin farklı bir "ben" hissedecek ve halusinasyon yaratacaktır. Persinger yaptığı deneylerden beynin sağ temporal lobunun olduğu kısmın uyarılmasının hem iyi hem de kötü spiritüel vizyonları, benlik hissini ve anda olma duygusunu tetiklediğini keşfetti. Beynin amigdalasındaki manyetik alanlarının hedef alınması yaşanan deneyimin tıpkı spiritüel deneyimlerde olduğu gibi yoğun duygularla beslenmesini sağlıyordu. Persinger amigdalanın önce bir tarafını sonra da diğer tarafını uyararak yaşanılan deneyimin duygusal yoğunluğunu arttırabileceğini buldu.

Koren kaskını giyen gönüllüler ilahi görüntüler, ruhlar, beden dışı duygular ve hatta Şeytan'ı sadece temporal lobun uyarılması sonucunda deneyimlemişlerdi. Deneyimin doğası büyük ölçüde katılımcının kişisel yaşantısına bağlıydı: hayatın ilk yıllarında yaşanan negatif tecrübeler sağ temporal lobun hassasiyetini arttırma eğilimindeydi, bu tür deneyimleri olan kişilerin büyük bir kısmı kaskı giydikleri zaman negatif deneyimler geçiriyorlardı. Daha hassas sol temporal lobu olan mutlu kişiler ilahi deneyimler yaşama eğiliminde oluyordu.

Persinger açısından, tüm ruhsal deneyimlerin jeomanyetik olarak yaratılmış halüsinasyonlar söylemek çok çekici olabilirdi, ancak bunun bir tedirgin edici istisnası vardı: altıncı his ve diğer psişik yetenekler belirli tür jeomanyetik faaliyet sırasında daha da keskinleşiyordu. Dünya "sakin" olduğunda ve jeomanyetik akış gerilemede iken telepatik algılar artmaktaydı. Hava şartlarındaki küçük değişimlerden solar paternlere kadar tüm çevresel şartların altıncı his ya da uzaktan görü üzerinde önemli etkisi vardır. Psikokinesisde - fiziksel maddeyi zihinsel olarak değiştirme çabası - ise tam tersi

geçerlidir. Niyetin gücü Dünya'nın enerjisi rahatsız edildiği zaman daha da artmaktadır.

1970'lerde Persinger jeomanyetik faaliyetin uyku sırasındaki etkilerini tanınmış parapsikolog Stanley Krippner ve New York City'deki Mainonides Medical Center'ın başkanı ile bir takım oluşturarak test etmeyi hedefledi. Krippner telepati, uzaktan görü ve rüyalarda önseziyi test eden protokolünü mükemmelleştirmişti. Gönüllller ikili gruplar haline getirilecekti. Partnerlerden biri uyurken diğeri başka bir odada bir görüntüye odaklanıp bu görüntüyü uykuda olan partnerine "göndererek" rüyasında görmesini sağlamaya çalışacaktı. Uyandıkları zaman rüyalarında ne gördüklerini ayrıntılı olarak tanımlayacaklar ve böylece rüyalarının onlara gönderilen görüntüleri içerip içermediğini anlaşılacaktı.

Persinger ve Krippner katılımcıların bazı günlerde daha başarılı olduklarını fark etti. Çalışma süresi boyunca jeomanyetik faaliyeti takip ettiklerinde, uyuyanların jeomanyetik faaliyetin nispeten sakin olduğu gecelerde hedef görüntüleri çok daha isabetli olarak algıladıklarını keşfettiler.

Elektromanyetik faaliyet aynı zamanda sezgisel rüyaları -olayların önceden görülmesini de etkilemekteydi. Dr. Alan Vaughan - geleceği son derece ayrıntılı olarak rüyalarında görebilen tanınmış bir uzaktan görü uzmanı - rüyalarını daha sonra ortaya çıkan olaylarla kıyaslayabilmek için detaylı bir günlük tutuyordu. Vaughan rüyasında başkan adayı Robert Kennedy'nin suikaste kurban giderek öldürüleceğini iki gün önce görmüştü. Yapılan jeomanyetik incelemeler Vaughan'ın altmış bir tane bu tür rüya gördüğü gecelerde, en ayrıntılı ve hatasız olan rüyalarının nispeten sakin gecelerde ortaya çıktığını göstermişti.

Jeomanyetik faaliyetin sakin olduğu günlerde spontan olarak ortaya çıkan telepati ve uzaktan görüş vakaları artıyor, daha ayrıntılı ve hatasız olma olasılığı yükseliyordu. Persinger bir grup çiftle kendi ESP testini yürüttü. Her çiftin bir üyesine manyetik alanların içindeyken bir resim gösteriliyor, sonra görüntünün tetiklediği, partneriyle beraber yaşadıkları bir deneyimlerini tanımlamaları isteniyordu. Aynı anda, başka bir odada partnerlere aynı görüntüler gösteriliyor ve bir hatıralarını anlatmaları isteniyordu. Persinger sonuçları karşılaştırdığında, manyetik faaliyetin en sakin olduğu zamanlarda anlatılan iki hikayenin neredeyse birbirinin aynısı olduğunu keşfetti. Manyetik faaliyet ne kadar yüksek olursa, hatıralar birbirini o kadar az yansıtıyordu.

Ancak Persinger'ın jeomanyetik faaliyet ile paranormal olayları kıyaslayıp bunları cinsiyetlere göre analiz ettiği zaman, kadın ve erkeklerin jeomanyetik faaliyete farklı tepkiler gösterdiklerini buldu. Erkeklerin jeomanyetik faaliyetin yüksek olduğu (20 nano-tesla'dan fazla) günlerde önsezileri daha fazla ortaya çıkarken, kadınlar jeomanyetik faaliyetin az (20 nanotesla'dan az) olduğu günlerde daha önsezili oluyorlardı. Yüksek jeomanyetik faaliyetin olduğu zamanlarda erkekler anılarını daha hatasız olarak aktarırlarken kadınlar, düşük jeomanyetik faaliyetin olduğu zamanlarda

daha iyiydiler. Krippner'in keşfettiği gibi, altıncı his algılarına en yatkın olan kişiler "ince sınırları" olan ve özellikle de daha önce paranormal deneyimler yaşamış kişilerdi.

Persinger zamanla, altıncı his algılarının gücünü Koren kaskının yapay jeomanyetik alanlarını kullanarak arttırabileceğini keşfetti. Öğrencilerinden birisinin uzaktan görüşü zayıf, yatay manyetik alanlara maruz kaldıktan sonra belirgin bir şekilde artmıştı.

1998'de Persinger Koren kaskını en büyük sınavdan geçirmeye karar verdi. Koren kaskı acaba dünyadaki en önemli uzaktan görme yeteneği olan kişilere müdahale edebilir miydi? Ingo Swann'ı laboratuvarına davet etti. O zamanlar altmış sekiz yaşında olan Swann başka bir odada kapalı zarflardan rastgele seçilen fotoğrafları doğru olarak tanımladı, ayrıntılı olarak çizdi ve olağanüstü gücünden hiç bir şey kaybetmediğini kısa sürede ortaya koydu. Ancak Persinger fotoğrafları kompleks manyetik alan paternlerine maruz bıraktığında Swann'ın hatasızlığı baş aşağı gitti. En karıştırıcı alanların değişen fazlarda sinyal dalga formları vardı. Bu, Swann' ın bilgileri dalga formu olarak algıladığını ve bu alanların manyetik alanlar tarafından bozulabileceğini düşündürüyordu. Gary Schwartz insanlar tarafından yayılan ya da algılanan bilgilerin güçlü bir manyetik unsuru olduğunu da keşfetti.

Persinger'in ortaya koyduğu kanıtlar, jeomanyetik faaliyetin kuantum bilgilerin algılanmasını etkilediği konusunda beni ikna etti. Jeomanyetik alanlar acaba yaptığımız yayınları ve onların fiziksel dünya üzerindeki tesirlerini etkiliyor muydu? Stanley Krippner tarafından yapılan bir araştırma bu konuda bir kaç ipucu vermektedir. Krippner, psikokinesisin Dünya'nın daha "gürültülü" olduğu günlerde ortaya çıkmasının daha muhtemel olduğu hipotezini incelemek istedi. Ekibiyle beraber olağanüstü psikokinetik yeteneği ile tanınan Brezilyalı Amyr Amiden'i ziyaret ettiler ve seansların yapıldığı Brezilya bölgesindeki jeomanyetik faaliyetler ile Amiden'in psikokinetik faaliyetlerini kıyaslamaya başladılar. Krippner'in ekibi Amiden'in nabız ve tansiyonunu da takip ediyordu.

Araştırmacı ekip Amiden'in psişik faaliyetleri ile tüm güney yarım kürenin jeomanyetik indeksi arasında belirgin bir bağlantı keşfetti. Örneğin, Amiden'in en başarılı olduğu 10-15 Mart arası günler o ayın jeomanyetik faaliyetin en yüksek olduğu zamandı. Ayın jeomanyetik olarak en sakin günü olan 20 Mart'ta olağanüstü bir şey ortaya koyamamıştı.

Amiden'in psişik yetenekleri hem diastolik tansiyonda (kanın kalbe dönerken olan basıncı) hem de jeomanyetik "gürültüde" artıştan önce ortaya çıkıyordu. Bir insanın fiziksel maddeyi etkileyen bilgileri yaymadan önce jeomanyetik faaliyetin "kalp beyin"de değişiklik yapması muhtemeldi.

İlginçtir ki, Sevgi Çalışmasındaki çiftlerde olduğu gibi Amiden'in en güçlü psikokinetik etkileri - bu durumda jeomanyetik akış - güçlü bir girdi beklentisindeydi.

Bir keresinde, Amiden ve araştırmacıların bulunduğu odada tavandan iniyormuş gibi görünen iki adet dini madalyon birden ortaya çıkmış ve bunu o bölgede aniden yükselen jeomanyetik faaliyet takip etmişti. İnsanlar bu jeomanyetik gürültüyü önceden tahmin edebilirler miydi, eğer edebilirlerse bu onlara normalden daha fazla psikokinetik güç sağlar mıydı?

Psikolog William Braud yüksek seviyede jeomanyetik faaliyetin uzaktan görü ile bağlantısını inceleyerek jeomanyetik alanların niyet üzerindeki etkisi üzerine bir dizi çalışma yaptı. Braud insan kan hücrelerine ve başka bir kişiye niyet göndermenin etkilerini inceledi. Krippner gibi Braud da niyetin başarısının yüksek seviyede jeomanyetik faaliyet yaratan "gürültülü" güneş ile ilgili bağlantılı olduğunu buldu.

Niyet göndermenin en doğru zamanını bulmaya çalışırken güneşin faaliyetinin yanısıra çevresel faktörleri de göz önünde bulundurmak gerekir. Persinger de dahil olmak üzere bir çok bilim adamı belirli günlerin ve saatlerin altıncı his ve psikokinesisin başarısını etkilediğini keşfetmişlerdir. En iyi sonuçlar yerel yıldız zamanına - güneşe değil, yıldızlarla olan ilişkimize bakarak hesaplanan zaman - göre öğleden sonra 13:00 civarında ortaya çıkmaktadır. Psikokinetik etkiler yaklaşık her on üç günde bir, güneş rüzgarları çıktığı zaman yükseliyor gibi görünmektedir.

Havada yüksek oranda elektrik yüklü iyon yaratan düşük görüş mesafesi ve yüksek rüzgarların olduğu zamanlardan kaçınmak da iyi bir fikirdir. Bir molekül bir elektronunu açığa çıkaracak kadar güçlü bir enerjiyle karşılaştığında iyon meydana gelir. İyonlar yağmur, hava basıncı, suların şelaleden dökülmesi sırasında yayılan güçler, El Nino ya da güney Kaliforniya'daki Santa Ana gibi kötü rüzgar adı verilen yüksek hacimdeki havanın kara kütleleri üzerinde hızla hareket etmeleri de iyon meydana getirir. Hem negatif hem de pozitif iyonl ar minik bir statik elektrik pulsuna denktirler ve soluduğumuz hava bunların milyarlarcasından oluşmuştur.

"Temiz" hava santimetre küpte 1,500 - 4,000 iyon içerir ve tercih edilen oran negatif iyonların pozitif iyonlar biraz daha fazla -1.2'ye 1 gibi- olmasıdır. Ancak iyonlar son derece dengesizdir; sanayileşmiş, genellikle kapalı alanlarda geçirdiğimiz yaşamlarımızdaki hava, kirlilik ve yapay kaynaklar nedeniyle elektromanyetik yük ile doludur, ideal oran çarpıcı olarak bozulmuştur ve sağlam yapılı, açık hava tipindeki insanlar dışında kalan hepimiz pozitif iyonların ağırlıkta olduğu, düşük iyonlu sağlıksız havayı soluruz. Bu tür havayı solumak, algılama ve yayma yeteneğimiz için hiç de iyi değildir. Kaliforniya ve İsrail'de yapılan araştırmalar, pozitif ya da negatif iyonların düşük konsantrasyonda olmasının insan beyninde daha az alfa frekansı oluşmasına yol açtığını ve pozitif ya da negatif yükün aniden yükselmesinin beyin dalgalarında hızlı ve farklı değişikliklere neden olduğunu ortaya koymuştur.

Persinger'in araştırması, manyetik frekansların "uyumlanma" ve gönderme yeteneğimizin yanısıra beynimizin bilgi algılayan kısımlarını da etkilediğini gösteren

çok sayıda kanıt sağlamıştır. Dünya'nın jeomanyetik alanlarındaki süptil değişimler, DMILS araştırmalarının ve Schlitz'in Sevgi Çalışmasının ortaya koyduğu gibi bedenin sistemlerini ve en çok da öncelikli transmisyon kaynağı olan kalbi ve beyni etkilemektedir. Persinger'in çalışmasını inceledikten sonra niyeti güneş, atmosfer, dünya ve günlük ritimlerin muazzam bir enerjetik ilişkisi olarak görmeye başladım. Verimli olarak niyet gönderebilmek için bu enerjileri hesaba katmak durumundayız. Persinger niyetin en doğru "kanalı"nı bulmakla kalmamış aynı zamanda ona uyumlanmanın en doğru zamanını da ortaya koymuştur.

BÖLÜM 8: DOĞRU YER

1997'de William Tiller Kaliforniya'daki bir şirketin elektromanyetik kirliliği giderecek bir ürünü geliştirmesine yardımcı oluyordu. Ürün, Tiller'e danışmalarının nedeni olan bir kuartz kristalini içeriyordu. Fizikçi ve Stanford University mühendislik ve madde bilimi profesörü olan Tiller kendisine kristalizasyon biliminde saygın bir yer edinmişti: bu konuda üç kitabı ve 250'den fazla bilimsel makalenin sahibiydi.

Ürün bir uzaktan kumandan yarısı kadar büyüklükte basit, siyah bir kutudan oluşuyordu. İçinde çalıştırıldığı zaman yaklaşık bir microwatt gücünde, 1-10 megahertz'lik üç osilatör vardı. Kutu aynı zamanda, elektriksel olarak silinebilen, programlanabilen, read-only hafıza unsurunu (EEP-ROM) ve gelenek dışı bir devreyi içeriyordu. Gelen elektromanyetik enerjiyi, muhtemelen içindeki kuartz osilatörleriyle perdeliyordu: kuartzın dalgaların yönünü değiştirerek kuantum bilgiyi modüle ettiği düşünülmekteydi.

Tiller cihazı incelerken aklına parlak bir fikir geldi. Uzaktan etkinin işlediğini gösteren kanıtlardan büyülenmişti, kendine ait bazı deneyler yürütüyordu ve yaşayan sistemlerdeki "süptil enerji" hakkında yepyeni bir teori formüle etmişti. Belki de elinde tuttuğu küçük kutu niyeti en zor sınavdan geçirmesine yardımcı olabilirdi. Eğer düşünceler sadece bir enerji formuysa, o zaman bu basit makineyi niyet kullanarak "şarj" edip bir kimyasal süreci etkilemeye çalışabilirdi. Deneyi, düşüncelerin küçük bir elektronik hafızaya hapsedilip sonra fiziksel dünyayı etkilemek üzere "serbest bırakılması" gibi akla gelmeyecek bir varsayıma dayanıyordu. Bu fikir, niyeti

kullanırken sadece doğru zaman değil aynı zamanda doğru yer olduğunu kanıtlayarak tuhaf bir deneysel neticeye varabilecekti.

Tiller Stanford'da inşaat mühendisliğindeki meslektaşlarından Terman Engineering binasından ve biyoloji bölümündeki meslektaşlarından laboratuvar alanı ödünç aldı, ticari cihazda bazı değişiklikler yaptı ve deneylerini dizayn etmeye başladı. "Hapsedilmiş" niyetin canlı denekler üzerindeki etkisini görmek istiyordu. Deneylerini çok fazla rastgele ve kontrol edilemeyen değişkenler olduğu için insanlar üzerinde henüz yürütemeyeceğinin farkındaydı. Ancak, bilim adamlarının insandan sonraki en iyi şey olarak kabul ettikleri meyve sineği üzerinde deney yapabilirdi.

Laboratuvarda, deneysel hayvan nüfusu içinde meyve sineği baş roldedir. Bilim adamları, yaşam süresinin çok kısa olması nedeniyle Drosophila melanogaster'i bir yüzyıldan fazladır model organizma olarak kabul etmişlerdir. Bir meyve sineği altı gün içinde larva durumundan altı bacaklı, kanatlı bir böcek haline gelecek ve sadece iki hafta sonra da ölecektir. Tiller'ın aklında sineğin tüm gelişimini daha da hızlandıracak bir deney vardı. Meyve sinekleri üzerine uzman olan Stanford'dan bir meslektaşı Michael Kohane, nikotinamid adenin dinükleotid (NAD) takviyesinin meyve sineği örneklerindeki etkilerini inceliyordu. Enzimlerin önemli bir kofaktörü olan NAD, hidrojen taşıyarak hücrelerin içindeki enerji metabolizmasına yardımcı olur. Enerjinin varlığı organizmanın sağlığını da etkiler.

NAD, elektronları enerji üretimi ve metabolizmanın maksimuma getirilmesi için yönlendirir: düşük NAD seviyeleri adonesin trifosfat (ATP) üretimini ters yönde etkiler. Her hücre oksijen ve glükozu ADP (adonesin trifosfat) ve fosforik asidi ATP'ye - bir çok hücresel süreci çalıştıran enerjiyi yavaş yavaş sağlayan molekül - dönüşt ürmek için kull anır. ADP ve ATP kimyas al enerj i depoları gibidir. Her molekül fosfor-oksijen bağının derinlerinde küçük bir miktar enerji biriktirir. NAD tedarikinin arttırılması, ATP'nin ADP'ye göre oranını yükselterek hücresel süreçlerin ve larva gelişiminin hızlanmasına neden olur. Meyve sineği yetişirken ATP/ADP oranı, hücrelerin kullanabildiği enerji ne kadar yüksek olursa, meyve sineğinin genel sağlığı da o kadar iyi olacaktır. NAD'ın etkisi meyve sineğinin sağlık seviyesini beşikten mezara kadar artırmaktır.

Elektromanyetik alanlarının hücresel enerji metabolizması üzerinde özellikle de ATP'nin sentezinde önemli etkileri vardır. İnsan düşünceleri de benzer bir enerji formu olarak yorumlanabilir diye düşündü Tiller. Ancak, bir düşüncenin enerjisi elektronların transport zinciri ile etkileşerek metabolizmanın ateşini tutuşturabilecek miydi?

Kafasındaki protokolü yürütebilmek için Tiller'ın ikinci bir laboratuara ihtiyacı vardı. Minnesota'da çalışmalara ödenek sağlayacak olan bağışçının binasının yakınlarında bir laboratuar oluşturdu. Buraya Michael Kohane ve eski mezuniyet sonrası öğrencilerinden biri olan Walt Dibble'ı yerleştirdi.

1997’nin bir Ocak sabahı Till er kendisi, eşi ve iki arkadaşından oluşan ve hepsi tecrübeli meditasyoncu olan katılımcı grubunu bir masanın etrafında topladı. Birinci siyah kutuyu kılıfından çıkarttı, masanın ortasına koydu ve çalıştırdı.

Tiller onlara vereceği işaretle beraber derin bir meditasyon durumuna girmelerini söyledi. Çevreyi ve cihazın kendisini zihinsel olarak “temizledikten” sonra önlerinde uzun boyu, beyaz sakalı ve dimdirek bakan gözleriyle durdu ve daha önceden hazırladığı metni okumaya başladı:

Niyetimiz sinerjik olarak a) oksijenin, protonların ve ADP’nin ulaşılabilirliğini b) mevcut NAD konsantrasyonunun faaliyetin ve c) mitakondriyadaki mevcut enzim, dehidrogenas ve ATP-sentezinin meyve sineği larvalarındaki ATP üretiminin belirgin bir şekilde artması (larvanın hayati fonksiyonlarına zarar vermeden artabileceği kadar) ve larvaların gelişim zamanının kontrol cihazına göre belirgin olarak kısalmasını etkilemektir.

Aslında niyet ATP’nin ADP’ye olan oranını arttırmak olmasına rağmen Tiller kasıtlı olarak herhangi bir karışıklığa meydan vermemek için niyetini son derece ayrıntılı olarak ifade etmişti. Düşünce ne kadar spesifik olursa etkili olmasının daha muhtemel olduğunu düşünüyordu ve bu nedenle yaptığı her deneyde dikkatli davranıyor, hedefini net olarak belirtiyordu. Niyetine “larvanın hayati fonksiyonlarına zarar vermeden” sözlerini eklemişti çünkü, çok ileri gittikleri takdirde minik yaratıkları öldürebileceklerinden endişeleniyordu.

Meditasyoncular niyeti 15 dakika boyunca devam ettirdiler, Tiller’ın işaretinden sonra 5 dakika daha devam ederek cihaza “niyeti mühürleyerek” kapanış niyetine odaklandılar.

Tiller niyet ile “damgalanmamış” birincisiyle aynı bir kontrol kutusu daha hazırlamış ve her büyüklükteki manyetik frekanslardan korumak için kutuyu alüminyum folyoya sarmış ve Faraday kafesine yerleştirmişti.

Damgalanmış ya da kendi ifadesiyle “Niyetle Damgalanmış Elektronik Cihazını” alüminyum folyoya sardıktan sonra başka bir Faraday kafesine yerleştirmişti. Kutuları 1,500 mil uzaklıkta Minnesota’daki laboratuvarına farklı günlerde FedEx’le gönderdi. Tiller ne Dibble ne de Kohane’nin hangi kutunun niyet içerdiğini hangi kutunun kontrol kutusu olduğunu bilmemelerine özen göstermişti. Laboratuvardaki bilim adamları her birinde sekiz meyve sineği larvalarının bulunduğu bir kaç grup kavanoz hazırladılar ve üç grup kavanozu Faraday kafeslerine yerleştirdiler. Sonra her iki siyah kutuyu kafeslere koydular ve çalıştırdılar.

Bunu takip eden sekiz ay boyunca, 10,000 larva ve 8,000 yetişkin meyve sineği üzerinde deneylerine devam ettiler ve her seferinde ATP/ADP oranını takip ettiler. Bilgileri toparlayıp grafik haline getirdikten sonra Tiller ve Kohane ATP ve ADP’nin artmasının yanısıra damgalanmış cihazlara maruz bırakılan larvaların normalden yüzde

15 daha hızlı büyüdüğünü keşfettiler. Dahası, meyve sinekli yetişkin haline geldiklerinde kendileri de torunları da normalden daha sağlıklıydılar. Niyet, sineklerin kendilerinin yanısıra soylarının üzerinde de pozitif bir etki yaratmış gibi görünüyordu.

O zamana kadar Tiller başka siyah kutularla çok sayıda başka deneklerin üzerinde deneysel hedeflerini dikkatle seçerek çalışmalar yürütmüştü. Meyve sineği koenzim oranı gibi hakiki, ölçülebilir değişim gösteren testlere ihtiyacı vardı. İki yeni hedef üzerinde karar kıldı: suyun pH'ı ve alkalin fosfotaz (ALP) adı verilen bir karaciğer enziminin faaliyetindeki artış. pH testini seçmesindeki neden suyun ph'ının - bir çözeltideki asit ya da alkalinin ölçüsü - oldukça stabil kalması ve pH skalasında bir ünitenin yüzde bir ve hatta binde biri oranında küçük değişimlerin ölçülebilmesidir; tüm ünitenin ya da daha fazlasının pH skalasında değişmesi hatalı bir ölçümden kaynaklanamayacak kadar muazzam bir değişime işaret etmektedir. ALP bir diğer ideal hedeftir çünkü, faaliyeti hiç değişmeyen bir oranda devam eder.

Her iki vakada da, meditatörler siyah kutulara suyun pH'ının aşağı ve yukarı tam bir pH ünitesi kadar hareket etmesi ve ALP faaliyetinin belirgin olarak artması niyetini koymuşlardır. Tiller hem damgalanmış kutuyu hem de kontrol kutusunu sinek deneyine benzer bir çalışmanın dizaynında kullanacak olan Dibble'a göndermiştir. Her iki deney de olağanüstü başarılı olmuştur. Su deneylerinde niyetleri pH'ı aşağı ve yukarı bir ünite hareket ettirmeyi başarmış ve ALP faaliyeti belirgin olarak artmıştır.

Tiller siyah kutu deneylerinin ortasındayken garip bir şey dikkatini çekti. Üç ay sonra çalışmalarının sonuçları gelişmeye başladı; deneyleri ne kadar çok tekrarlarsa o kadar hızlı etkiler elde ediyordu.

Tiller değişmiş çevre unsurunu izole etmeye karar verdi. Faraday kafesinin içindeki ve dışındaki hava şartlarını takip etti ve ısının düzenli bir ritim ya da salınıma göre belirli aralıklarla inip çıktığını belirledi. İlk önce dereceyi sıradan cıva termometresiyle ölçmüştü. Bu sonuçların cihazlarla bir ilgisi olabileceğine karşı bir önlem olarak düşük rezolizyonlu, bilgisayarlı dijital termometre kullanmayı denedi. Sonra yüksek rezolüsyonlu termometreyi kullandı. Onu yakaladığında ısı değişikliğinin son derece hassas bir salınımla 45 dakikada bir 7 F derece değiştiğini gördü. Tiller laboratuvardaki suyun pH'ını ve elektrik iletkenliğini ölçü ve ısı ile karşılaştığı aynı olayı gözlemledi: pH skalasında en az bir çeyrek kadar periyodik salınımlar ve suyun iletkenliğinde düzenli iniş çıkışlar. Tiller özellikle pH değişikliklerine şaşırmıştı. Herhangi bir maddedeki asit/baz dengesi değişime son derece hassastır; bir insanın kanındaki pH sadece yarım pH aşağı ya da yukarı hareket ederse bu o kişinin ölmek üzere ya da zaten ölmüş olduğunu gösterir.

Bir patern ortaya çıkmaya başlamıştı: havanın ısısı yükseldikçe pH düşüyor ya da tersi neredeyse mükemmel bir ritimle olmaya devam ediyordu. Suyun elektrik iletkenliği de aynı uyumlu döngünün varlığını gösteriyordu. Laboratuvarı bir şekilde sanki özellikle

şarj edilmiş bir ortammışcasına farklı maddesel özellikler ortaya koymaktaydı.

Elde edilen etkiler sürekli artış gösteriyordu. Hangi deneyi yaparsa yapsın, niyetle damgalı cihaz odada ne kadar uzun süre kalırsa pH'ın ve hava ısısının ritmik dalgalanmaları o kadar fazla oluyordu. Bu dalgalanmalar kapı ve pencerelerin açılıp kapanmasından, klima ve ısıtıcıların çalışmasından ve hatta çevrelerinde insan ve nesnelerin hareket etmesinden etkilenmiyorlardı. Hava ve su ısılarının grafiklerini kıyasladığında mükemmel bir uyum içinde olduklarını gördü. Odanın her köşesini ölçtüler ve her yerde aynı sonuçları elde ettiler. Fiziksel alanın her unsuru bir tür ritmik, enerjetik uyum içerisindeydi.

Bu zamana kadar Tiller ve meslektaşları dört laboratuvar daha kurmuşlardı ve her birisinin arasında 35 - 275 metre mesafe vardı. Bir laboratuvarda yeterli sayıda deney yapıldıktan sonra diğerlerinde de aynı ritmik dalgalanmalar ortaya çıkıyordu.

Tiller Stanford'daki geleneksel bilim laboratuvarlarında bu tür "organize" salınımlarla hiç karşılaşmamıştı. Hatta, böyle bir şey hiç bir yerde görülmemişti. Bu olayın kutuların kendisinden kaynaklanmadığından emin olmak için Tiller meslektaşlarıyla beraber niyetle damgalanmamış cihazları aynı yerlere yerleştirip çalıştırarak üç tane kontrol deneyi yaptılar. Bu deneylerde hava ve su kayıtları son derece normaldi.

Tiller hala bu etkilere anlam veremiyor, fiziksel bir kargaşadan kaynaklanıp kaynaklanmadıklarını merak ediyordu. Odaya iki büyük vantilatör yerleştirerek hava ve suyun dalgalanmalarını ölçmeye karar verdi. Normal olarak, vantilatörden yayılan hava konveksiyonu ısının dalgalanmasına yol açardı. Isı algılayıcılarının yakınındaki stratejik bölgelerde masanın üzerine ve yere birer vantilatör yerleştirdi. Vantilatörler etraftaki kağıtları uçuşturacak kadar hızlı çalıştırılmalarına rağmen orijinal ısı salınımlarında herhangi bir değişiklik olmuyordu.

Neler oluyordu? Tiller bunun manyetik bir etki olabileceğini düşündü. Belki de suyun manyetik alanını kontrol etmeliydi. Sıradan bir çubuk mıknatısı kuzey kutbu yukarı gelecek şekilde bir kavanoz suyun altına üç gün boyunca yerleştirdi ve suyun pH'ını ölçtü. Sonra mıknatısı güney kutbu yukarı gelecek şekilde çevirdi ve aynı süre boyunca kavanozun altında bıraktı. Sıradan su, gücü 500 gauss'dan az olan bu tür zayıf bir mıknatısla etkileştiği zaman, mıknatısın hangi tarafının suya dönük olduğundan bağımsız olarak, pH aynı kalır.

Bildiğimiz dünya manyetik olarak simetriktir. Kuantum fizikçileri kuvvetler ve parçacıklar arasındaki ilişkiyi açıklamak için gauge teorisini ve simetriyi kullanırlar. Elektromanyetik U (1) gauge simetrisi - manyetik kuvvetin, manyetik alanın karesinin eğimiyle orantılı olan oldukça karmaşık bir senaryo - içinde olduğumuza inanılır. Bu aslında herkes tarafından bilinen bir gerçeğe dayanır: belirli bir elektromanyetik alanın neresini ölçerseniz ölçün aynı sonuçları elde edersiniz. Doğanın elektromanyetik

kanunları her yerde aynıdır.

Bir bölgedeki elektromanyetik çekimi arttırırsanız, her yerde elektromanyetik çekimi aynı derecede arttırdığınızı görürsünüz. Heinz Pagels "The Cosmic Code" adlı kitabında evreni gri renge boyanmış sonsuz bir kağıda benzetir. Eğer rengi grinin başka bir tonuna değiştirirseniz, yani "gauge değiştirirseniz" hala gauge simetrisini değiştirmiş olmazsınız çünkü, kağıdın neresinde olduğunuzu belirlemenin imkansız olacağı bir şekilde kağıdın tamamı aynı gri tonuna dönüşecektir. Simetrik manyetizma durumuna manyetik "dipol" (ikiz kutup) adı verilmektedir.

Ancak, Tiller'ın laboratuvarındaki suyun pH'ının kutupluluğu diğer kutbuna göre dev bir fark - 1 - 1.5 pH ünitesi - gösteriyordu. Suyun güney kutbuna doğru tutulması pH'ın hızla yükselmesine yol açarken kuzey kutbuna doğru çevrilmesi pH'ın düşmesine neden oluyordu. Deney alanlarının ikisinde, güney kutbuna doğru tutulmasıyla suyun pH'ı zaman içinde giderek artmış ve altıncı günde doruk noktasına ulaşmıştı. Ancak, su mıknatısın kuzey kutbuna tutulduğunda pH'da daha önce kaydedilmiş ritmik değişimler bozulmuştu.

Ortodoks bilim tek kutupluluğun sadece elektrikte (pozitif ya da negatif yük olarak) var olduğunu, sürekli dönmesi nedeniyle sadece dipol (iki kutup) yaratan manyetizmada tek kutupluluğun olmadığını söyler. Hükümetler Dünya'nın her hangi bir yerinde manyetik tek kutupluluk bulabilmek için milyonlarca dolar harcamış, ancak başarısız olmuşlardır. Tiller laboratuvarında bir şekilde manyetik tek kutupluluk bulmayı başarmıştı. Bu olay sistem çapında bir etki gibi görünüyordu. Niyetle damgalanmış siyah kutularla temas eden her yerde cihazlar manyetik tek kutupluluk türünde davranışlar kaydediyordu.

Tiller birden en çarpıcı sonuca şahit olduğunu kavradı: bu küçük kutulara kapatılmış insan niyeti bir şekilde deneylerin yapıldığı ortamı "şartlandırıyorlardı".

Tiller ortamdaki bir şeyi değiştirdiği taktirde aynı olayın ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etti. Bilgisayar gibi bir elementi çıkarttığı zaman salınımlar on saat kadar yok olduktan sonra geri geldiler. Laboratuarına gelen yeni eşyalar da etkinin bir kaç hafta kaybolduktan sonra yeniden ortaya çıkmasına yol açtı. Sanki ortam büyük bir incelikle uyumlanmış bir konfigürasyondu ve bu yüksek durumu hiç bir müdahale ya da değişim bozamıyordu. Tiller cihazları alüminyum folyoya sarıp Faraday kafesine yerleştirdikten sonra bile, su ve hava ısısındaki tüm titreşimler devam ettiler. Ahırdan bozma bir laboratuarda hava ısısındaki dalgalanmalar, gidip gelmeler yaparak altı ay boyunca devam etti; bir başka ofis laboratuarda salınımlar bir tam yıl sürdü.

Niyetle damgalanmış kutular bir süre açık tutulduklarında ortaya çıkan etki oldukça "kalıcı" oluyordu; hedef ister suyun pH'ı, ALP, isterse de meyve sineği olsun, cihaz laboratuarda değilken bile etkilenmeye devam ediyordu. Tiller deneyin tüm elementlerini kaldırırsa ne olacağını merak etti. Faraday kafesini ve su tanklarını söktü,

laboratuardan çıkardı ve sonra kafeslerin olduğu yerdeki havanın ısısını ölçtü. Kafesler artık orada olmamalarına rağmen termometreler ısıda 3-5 F arasında periyodik salınımlar kaydetmeye devam ettiler. Her ne kadar bu etki zamanla çok yavaş kaybolduysa da Tiller'ın laboratuarları uzun vadeli termodinamik bir değişim geçirmiş gibiydi. Niyetin enerjisi çevreyi "şarj" ediyor ve domino etkisi yaratıyordu.

Çevre üzerinde benzer etkileri olan Tiller'ın düşünebildiği tek olay son derece kompleks kimyasal reaksiyonlardı. Ancak o sadece sıradan hava ve saf su ile çalışıyordu. Geleneksel termodinamik kanunlarına göre, hava ve su dengeye son derece yakın bir durumda var oluyorlardı, yani hemen hemen statiktiler. Bu tür sonuçlar dünyadaki hiç bir laboratuarda elde edilmemişti.

Bir kuantum etkisine şahit olduğundan şüphelendi. Düzenli düşüncenin sürekli tekrarlanması odanın fiziksel gerçekliğini değiştirerek boş uzayın kuantum parçacıklarını daha "düzenli" hale getiriyorlardı. Sonra, tıpkı domino etkisi gibi, uzayın "düzenliliği" deneyin sonuçlarına yardımcı olmuştu. Belirli bir yerde niyet yapılması etkisini zamanla daha da güçlendiriyordu.

Bu şarj edilmiş alanlarda Tiller ve meslektaşları bir şekilde, egzotik fiziğin varsayılan süper simetrik gerçekliğine benzer bir şekilde, elektrik ve manyetik tek kutupluluğun bir arada var olduğu SU(2)-gauge alanı yaratmayı başarmışlardı. Bu şartlanmış alanlarda manyetik gücün orantıları ile ilgili kanun değişmişti. Fiziğin temel özelliği tamamen değişmişti. Böyle bir kutupluluk etkisi elde etmenin tek yolu SU(2)-gauge simetrisinde bir element üretmekti.

Uzayın gauge simetrisindeki bu değişiklik her tarafta bulunan Sıfır Noktası Alanında önemli değişikliklerin meydana geldiğini göstermekteydi. U(1)-gauge simetrisinde, Alanın rastgele dalgalanmalarının fiziksel evren üzerinde hiç bir etkisi yoktur. Ancak, SU(2)-gauge simetri durumlarında, Alan daha düzenli hale gelmiştir ve maddenin en küçük elementlerinde bir takım değişiklikler meydana getirir ve bunlar fiziksel gerçekliğin kumaşında önemli farklılaşmalara yol açarlar.

Tiller bir şekilde yüksek enerjinin alacakaranlık bölgesine girdiğini ve olağanüstü kendini organize etme yeteneğine sahip bir sisteme şahit olduğunu hissediyordu. Gerçekten de ölçtüğü salınımlarda Bose-Einstein kondansatının - tutarlılığın yüksek aşaması - tüm özellikleri vardı. O zamana kadar bilim adamları Bose-Einstein kondansatını sadece son derece kontrollü ortamlarda, mutlak sıfıra yaklaşan derecelerde yaratabilmişlerdi. Ancak Tiller aynı etkileri oda ısısında ve basit bir cihaza düşünce sürecini hapsederek yaratmayı başarmıştı.

Başka bilim adamları niyet alanının benzer "şarj" edilmesine ya da yüklenmesine şahit olmuşlardı. Örneğin, bir dizi dikkatle yürütülen deneyde araştırmacı Graham Watkins ve eşi Anita, çoğu psişik yetenekleriyle tanınan katılımcılara anestezi almış olan farelerin normalden daha hızlı ayılmaları için zihinsel etki etmelerini istemişlerdi. Deney

fareleri, anestezi verildiği zaman aynı uyanma zamanları sergileyen bir grup farenin içinden seçilmişlerdi. Sonra bu grup ikiye bölünmüş, yarısı kontrol grubu olarak kullanılmıştı.

İlk çalışmalarda deney grubu kontrol grubundan yaklaşık dört saniye daha erken uyanmıştı; bu sadece küçük bir farktı. Ancak takip eden çalışmalarda deney farelerinin uyanma süreleri giderek iyileşti ve her çalışmada artarak devam etti.

Watkins'ler deneylerini yedi kere tekrarladılar. Şifanın "oyalanma etkisi" yaptığını keşfettiler: bir fare masada şifacının gönderdiği niyeti alan farenin yanına yerleştirildiğinde o fare de normalden daha erken uyanıyordu. Alan, orada bulunan herşeyi etkileyen bir şifa "şarjı" geliştirmiş gibiydi.

Montreal, Kanada'daki McGill University'den biyolog Bernard Grad Macar şifacı Oscar Estabany ile yaptığı deneyler sırasında benzer bir olay gözlemledi: Macar şifacı bir kumaş parçası kadar basit bir şeye dokunduğu zaman bu malzeme fantom bir yük taşıyormuş gibi oluyordu. Bu malzeme Estaban'ın şifa veren ellerinin yerine başarıyla kullanılabiliyordu.

"Şartlanmış alan" fikri eski PEAR bilim adamı Dr. Roger Nelson tarafından kutsal bölgelerde incelenmişti. Bu kutsal bölgeler Nelson'un ilgisini çekiyordu; özel amaçları, hatta doğalarındaki bazı nitelikler ne olurlarsa olsunlar, bu alanlar REG makinası tarafından kaydedilebilecek enerjetik resonans ile "şarj" edilmişlerdi. Kalabalık bir topluluğun bir araya geldiği zaman olduğu gibi yüksek şarj taşıyan ortamlarda makineleri etkileyen ve onları daha "düzenli" hale getiren "alan bilinci" nin olduğu üzerine bir çok deney yapmıştı. Belirli bölgelerdeki alanın rastgeleliğindeki değişiklikleri kaydedebilmek için yanında portatif bir REG makinası taşıyordu: tüm Sioux kabilesinin katledildiği bölge Wounded Knee (Yaralı Diz), Wyoming'deki Devil's Tower (Şeytan Kulesi) ve Giza'daki Büyük Piramit'teki Kraliçe Odası. Nelson bazı bölgelerde REG'ler üzerinde artan düzenlilikle ilgili belirgin kanıtlar kaydetti, sanki bölgenin kendisi orada yaşamış ve ölmüş insanlardan kalan tutarlı enerji vorteksini barındırıyordu.

Dean Radin REG'leri şifanın yapıldığı yerleri şartlayıp şartlayamayacağını incelemek için kullanmıştı. İnsan beyin hücrelerinin kültürlerinin yanına üç REG makinası yerleştirdi, sonra bir grup şifacıdan kültürlerin daha hızlı büyümesi için niyet göndermelerini ve geleneksel alan şartlandırma meditasyonlarını yapmalarını istedi. REG'lerin rastgele faaliyetlerinde meydana gelecek herhangi bir sapma daha tutarlı bir alanın muhtemel varlığına işaret edebilecekti. Radin aynı zamanda niyet gönderilmeyecek olan bir kontrol grubu da hazırlamıştı.

Üç gün sonra, uygulama yapılan hücreler ile kontrol grubu arasında genel olarak bir farklılık yoktu. Ancak deneyler devam ettikçe uygulama yapılan hücreler daha hızlı büyümeye başladı. Üçüncü günde, üç REG'in üçü de rastgele faaliyetten uzaklaşarak

daha düzenli hale gelmeye başladılar. Şifacıların niyetleri arka plandaki iyon radyasyonu üzerinde de etkili görünüyordu.

Nelson'un kutsal bölgelerdeki kayıtları gibi, Radin'in deneyi niyetin yarattığı "oyalama" etkisinin doğasıyla ilgili heyecan verici ip uçları ortaya koymaktadır. REG'lerin rastgelelikten uzaklaşarak daha büyük bir düzene doğru giden kayıtları, boş uzayın Sıfır Noktası enerjisinin daha tutarlı bir duruma doğru değiştiğini ima etmektedir. Niyetin "şarjı" çevresinde domino etkisine yol açarak hedefinin daha da etkili olmasını sağlayıp boş uzayda daha yüksek bir kuantum düzeni sağlayabilir. Rus bilim adamları, suda elektromanyetik alanları günler hatta haftalarca hafızasında saklayan benzer bir olayı gözlemlemişlerdir. Etki, lazerin etkisine benzemektedir: Alan'ın enerjileri daha düzenli hale geldiklerinde niyet güçlü, hedefine odaklanmış ışık topu gibi onun arasından geçebilir.

Manyetik tek kutuplulukla ilgili olarak Tiller bilinç araştırmaları yapan meslektaşları ile bile bir uç noktasına gelmişlerdi. Çalışmalarının başka, bağımsız laboratuvarlar tarafından tekrarlanmasına ihtiyacı vardı. Ancak, yaptığı çalışmalar zamana karşı durabilirlerse insan düşüncesinin çevresini ne kadar değiştirebileceğini gösterecekti.

Tiller'ın deneylerinde meydana gelen tuhaf ve neredeyse inanılmaz olaylar, niyetlerimizi koyabileceğimiz bir odanın değerlendirilmesi gereken bir faktör olduğunu düşünmeme yol açtı. Belki de hepimizin belirli bir düşünceyi zihnimizin gözünde yönlendirmek için kendimize ait bir "tapınağa" ihtiyacımız vardır.

KISIM III - DÜŞÜNCELERİMİZİN GÜCÜ

Beysbol'un yüzde doksanı zihinseldir.
Geriye kalan kısım ise fizikseldir.

YOGI BERRA

BÖLÜM 9: ZİHİNSEL MAVİ KOPYELER

Muhammed Ali'nin Dünya Ağır Sıklet Şampiyonu George Foreman ile 1974'de için Kinshasa'daki buluşmalarından yedi hafta önce, Muhammed Ali sanki hiç umursamıyormuş gibi antrenman ortağına bir kaç gelişigüzel yumruk atıyordu. Çoğunlukla, iplere yaslanır ve rakibinin kendisine her yönden yumruk atmasına izin verirdi.

Dövüş kariyerinin sonraki yıllarında Ali antrenmanlarında yumrukları nasıl alması gerektiğine vakit harcadı. Başını bir vuruş almadan bir mikro saniye önce çevirmesi gerektiğini ya da canının acımaması için bedeninin neresine gelen yumruğun yönünü zihinsel olarak değiştirebileceğini öğrendi. Kazanmak için bedenini çalıştırmıyordu. On ikinci raundda birçok boksör yorgunluğun derinliklerine çökerken o kaybetmemek için zihnini çalıştırıyordu. En önemli işi ringde değil koltuğunda otururken yapıyordu. Kavgayı kafasında yapıyordu.

Ali bir niyet ustasıydı. Geliştirdiği zihinsel yetenekler sonunda ringdeki performansını da değiştirmişti. Bir maçtan önce Ali bilinen tüm motivasyon tekniklerini kendisine uyguluyordu: olumlamalar, imgeleme, zihinsel prova, kendini teyit etme; ve belki de söylenmiş en kendini önemseyen nükteli cümle, "En büyük benim." Ali niyetlerini halka da ifade ediyordu. Yaylım ateşi gibi sürekli söylediği kafiyeli dörtlükler ilk bakışta masum görünseler de, son derece spesifik, kılık değiştirmiş niyet ifadeleriydi:

Archie Moore
Ne yapsa

Yere yapışacak
Dördün sonunda

Şimdi Clay sağını salladı
Pek de olmadı ama
Koca yumruk savurdu Ayıyı
Doğrudan ringin dışına

Bir maçtan önce Ali bu dörtlükleri basına, rakibine ve hatta ringde kendisi de bunların gerçek olduğuna inanana kadar mantra gibi tekrarlıyordu.

Kinshasa'da buluştuklarında Foreman, Ali'den yedi yaş gençti ve ringdeki en vahşi kavgacılardandı. Sadece iki ay önce Ken Norton'u kafasına attığı beş yumrukla ikinci raundun sonunda öldürmüştü.

Ancak, maçtan haftalar önce, gazeteciler Ali'yi ikide bir aleyhindeki şartlarla ilgili sıkıştırdıklarında o kafasında çoktan maçın tarihini yazmıştı ve onunla mülakat yapan her gazeciye kelime kelime hep aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Kuvvetli bir yumruğu var, ama vuramaz" diyerek gazetecilerin burnunun önündeki havayı yumrukluyordu. "Foreman sadece insanları yere iter. Yumrukları çok yavaş, bir senede ancak yerine gider. Bundan rahatsız olacağımı mı sanıyorsunuz? Bu boks tarihinin en büyük bozgunu olacak."

Ali'nin niyeti gerçeğe döndü. Aynı yılın sonlarına doğru Joe Frazier'ı Filipinler'de tüm zamanların en gaddar ve nefes kesen maçıyla yenerken de niyeti ustaca kullanmıştı.

Bu defa, bir oyuncak yaratmıştı. Ali küçük plastik bir goril e çevirdiği acımasız rakibini üst cebinde taşıyor ve zaman zaman televizyon kameralarının önünde çıkarıp sağ yumruğunu gorile vurarak "Heyecanlı ola, kanınız dona, yeneceğim seni gorila, geldiğimde Manila'ya" diyordu. Frazier ringe çıkana kadar o çoktan kafasında rakibini insan olmayan bir nesneye döndürmüştü.

Bu sözlü niyetlerin yanısıra Ali, kafasında maçın her anının provasını yaparak zihinsel niyetler de yapıyordu: bacaklarındaki yorgunluğu, bedeninden akan teri, böbreklerindeki ağrıyı, yüzündeki çürükleri, fotoğrafçıların flaşlarını, kalabalığın çığlıklarını ve hatta Frazier'a karşı zafer kazandığı ve hakemin kolunu kaldırdığı anı zihninden dafalarca geçiriyordu. Bedenine maçı kazanması için niyet gönderiyor ve bedeni de emirleri uyguluyordu.

Niyeti laboratuardan çıkarmak için gerçek yaşamda niyeti başarı ile uygulayan insanlar ve gruplarla ilgili bilgileri taradım. Tekniklerini, niyet gönderirken yaşadıkları düşünce süreçlerini incelemek ve onların tecrübelerinden çıkarımlar yaparak hepimizin kullanabileceği araçlar elde etmek istedim. Aynı zamanda zihinsel sınırlarını, insanların niyeti nereye kadar zorlayabileceğini merak ediyordum.

En öğretici örnekler spordan geldi; bunlar sadece tüm zamanların en büyük sporcuları değil, elit kadın ve erkek sporculardı. Her tür sporcu geçmişte "zihinsel prova" ya da "saklı prova" adı verilen çalışmayı şimdilerde rutin olarak uyguluyordu. Odaklanmış niyet artık performansı değiştirmek ve geliştirmek için son derece gerekli görülmektedir. Yüzücüler, patenciler, halterciler ve futbolcular performanslarını artırmak ve bunu tutarlılıkla sürdürebilmek için niyeti kullanmaktadırlar. Niyet golf ve tırmanış gibi keyif sporlarında da işe yaramaktadır.

Rekabetçi sporlarda herhangi bir modern düşünceli koç, elit sporcuları ikinci sınıf oyunculardan ayıran zihinsel provanın bir türünü kullanarak rutin olarak eğitim verir. Milli futbolcular örneğin, ikinci lig futbolcularından daha fazla zihinsel imgeleme kullanma eğilimindedirler. Kanadalı Olimpiyat sporcularının tümü zihinsel imgeleme kullanırlar.

University of Western Ontario'dan profesör Allen Paivio, beynin sözlü ve sözsüz bilgileri aynı anda değerlendirebilmek için "çift kodlama" kullandığını söyleyen ilk kişidir. Zihinsel alıştırmaların patern ve zamanlamada fiziksel alıştırmalar kadar iyi çalıştığı anlaşılmıştır. Pavio'nun modeli belirli bir yeteneği geliştirmek ya da motivasyonlarını arttırmak isteyen sporcular tarafından yaygın olarak kullanılmıştır. Zihinsel prova teknikleri derinlemesine incelenmiş, hem bilimsel literatürde hem de popüler yayınlarda sıkl ıkl a yer almış ve 1990'da Nat ional Academy of Sciences bu metodlar üzerine o zamana kadar yayınlanmış tüm bilimsel çalışmaları inceledikten sonra bunların etkili olduğunu beyan etmiştir.

Sporcuların yaptığı zihinsel prova hayalinde canlandırma ile hatalı olarak eş anlamlı görülmüştür. "Hayalinde canlandırma" kendisini zihinsel bir videoda seyreder gibi o durumda görme ya da kendini başka bir çift gözle dışarıdan izleme anlamına gelmektedir. Bu metod yaşamın diğer alanlarında kullanışlı olmasına karşın sporda kişinin kendisini dış perspektiften görmesi performansı engelleyebilir. Zihinsel prova pozitif düşünceden de farklıdır; mutlu düşünceler rekabetçi sporlarda işe yaramaz.

En etkili içsel prova, sporcunun tüm olayı kendi perspektifinden gerçekten müsabakada yarışıyormuş gibi görmesidir. Bu, zihinsel bir deneme maçıdır - Ali sağ yumruğunun Frazier'in sol gözüne indirdiği anın etkisini hayal etmektedir. Sporcu geleceği en ince ayrıntısına kadar olayların birer birer oluşumunu görür. Şampiyon sporcular olayın her unsurunu tahmin eder, olası engelleri nasıl aşacağının adımlarını belirler ve provasını yapar.

Tracy Caulkin 1984 Olimpiyatlarında üç altın madalya almak için niyet i kull andı. Caulkin zat en beş dünya ve altmış üç Amerikan rekorunu kırmıştı ve yirmi üç yaşında şu ana kadar gelmiş en büyük yüzücü olarak kabul ediliyordu. Madalya ve kupalarını koyduğu rafa bir kaç altın Olimpiyat madalyası eklemek istiyordu.

O zamanlar, el temasına duyarlı tabletler henüz kronometrelerin yerini almıştı.

Kronometre saniyenin yüzde birini ayırt edebilirken tabletler saniyenin binde birini ayırt edebiliyordu - bu, göz kırpmasından dört yüz kere daha hızlıydı. Olimpiyatlarda bayrak yarışlı yüzme karşılaşmalarında yüzücülere bayraklarını bırakıp kendisinden önceki takım arkadaşının tablete dokunması için saniyenin ikiyüzde biri avans verilir. Bu tür hassas zamanlama kritiktir: havuzun kenarındaki bir kat boya bile yüzücünün kulvarını saniyenin binde biri kadar uzatabilir ve diğer yüzücüye avantaj sağlayabilir.

400 metre 4'lü kadınlar bayrak yarışında Tracy geri dönen takım arkadaşı tablete dokunmadan önce suya saniyenin yüzde biri kadar evvel atlayarak liderliği elde etmişti.

Rakiplerinin hepsi aynı kondisyonda olmalarına rağmen Caulkin'in dev bir avantajı vardı. Suya dalmasından, serin suyun başının üzerinden geçmesi ve en önde yerini almasına kadar yüzmesinin her anını biliyordu. Tracy saç teli inceliğinde öne geçişinin alıştırmasını yapmıştı, bayrağı rakiplerinden saniyenin yüzde biri daha erken bırakacağı anı her akşam kafasından geçirmişti. Olimpiyat bayrak yarışının sonucu tamamen niyetinin spesifik olmasına bağlıydı.

En başarılı sporcular performanslarını en küçük bileşenlerine kadar ayırır ve belirli unsurları geliştirmek için çalışırlar. Yaptıkları sporda ustalaşmak için hatasız performansı hayal ederler. Kas kasılması ya da hakemin ters bir kararı gibi en zor anl ara konsantre olurlar ve bunlarla en iyi şekilde başetmek için stratejiler oluştururlar. Yeni öğrenmeye başladıkları bir beceri ya da geliştirmek istedikleri bir yeteneğe bağlı olarak farklı niyetler kullanılır. Muhammed Ali gibi elit sporcular şüpheyi temsil eden imajları dışarıda tutmayı öğrenirler. Kafalarına herhangi bir zorluğun görüntüsü gelirse, içsel filmi değiştirmekte son derece ustalaştıkları için derhal başarı görüntüsüne geri dönerler.

Başarı zihinsel provayı ne kadar spesifik yapabildiğinize bağlıdır. Yıllanmış sporcular canlı, son derece ayrıntılı içsel görüntüler kullanırlar ve tüm performansı sürekli gözden geçirirler. Niyetin en önemli unsuru zaferin provasının yapılmasıdır; prova sanki başarıyı garanti altına almaktadır. Başarılı rakipler hislerini, özellikle de sevinç ve kazanmaya verdikleri tepkiyi prova ederler: anne babalarının tepkileri, ödül ya da madalyalar, karşılaşmadan sonraki parti ve burs gibi başka ödüller. İzleyici kalabalığının sadece onlara tezahürat yaptığını hayal ederler.

Tecrübeli sporcular tüm duyularını zihinsel provalarında kullanırlar. Gelecekteki olayın içsel görüntüsünü tutmakla kalmaz onu işitir, koklar, hisseder ve tadarlar - ambiansı, rakipleri, bedenlerindeki teri ve alkışları yaşarlar. Tüm duyguların içinde sporcular için en hayati önemde olanı "hisleri" ya da "kinestetik duyguları" zihinsel olarak prova etmeleridir. Sporcular ne kadar tecrübeli olurlarsa, spor yaparlarken bedenlerinin duyduğu hisleri hayal etmekte o kadar başarılı olurlar. Şampiyon kürekçiler, küreğin çekilmesinden kaslarındaki ağrıya kadar yarışın her aşamasındaki "hisleri" tahmin edebildiklerinde başarılı olurlar.

Bazı sporcular spor olayının yapılacağı yere önceden gidip sonra kendilerini orada hayal etmeyi yararlı bulurlar. Sporun yapılacağı yerin bilgisi ile zihinsel provanın birleştirilmesi, sadece zihinsel prova yapanlara göre daha başarılı olma eğilimindedir.

Pittsburgh Steelers'ın eski geri koşucusu Steelers'ın Super Bowl kupasını kazanmalarına niyet kullanarak yardımcı olmuştur. Onun tekniği zihnini belirli oyunların tüm ayrıntıları ile doldurmaktı. Maçtan iki hafta önce sabahları, takımla birlikte yediği yemekte ve akşam uykuya dalmadan önce zihinsel provasını yapıyordu. Oyundan önce tüm hareketleri son bir kere daha tekrar gözden geçirmeyi güven verici buluyordu. Sırada otururken bile otuz koşu ve pası prova ediyordu. Sahada ne olursa olsun herşeye hazırlıklı olmaya kararlıydı.

Farklı sporlarda farklı teknikler kullanılır. Aerobik beceri, hızlı ve koordineli hareketler gerektiren sporlarda en işe yarayan zihinsel provalar güç gerektiren eğitimlerde başarısız olma eğilimindeydi. Halterciler inanılmaz ağırlıktaki nesneleri kaldırmadan önce onları kışkırtan zihinsel prova yaptıklarında başarılı oluyorlardı.

Geleneksel bilgelik en iyi performansın gevşek durumdayken ortaya çıktığını söyler, ancak niyet ustalarından öğrendiğime göre rahatlama durumu her zaman en optimum değildi. Bir karate çalışmasında niyetten önce gevşeme alıştırmalarının yapılması performansı geliştirmemişti. Sadece katılımcı heyecanlı ise ve yatışmaya ihtiyacı varsa yararlıydı. Gevşeme ve hipnoz niyetle beraber kullanıldığında daha başarılı oluyordu. Ancak Davidson'ın Budistlerinde olduğu gibi en başarılı sporcular kendilerini doruk yoğunluğa - sakin hiper farkındalık durumuna getirebilenlerdi.

Gelecekteki bir performansı sadece düşünmek olayın olduğu günkü performansı nasıl etkileyebilirdi? Elektromiyografi (EMG) ile yapılan beyin araştırmaları bazı ilginç ipuçları vermektedir. EMG, motor nöronların belirli kasların kasılması için gönderdiği her elektriksel impulsu kaydederek beynin bedene verdiği talimatları gerçek zamanlı olarak görme fırsatını verir. Normal olarak EMG doktorların nöromüskülar hastalıkları teşhis etme ve kasların uyarılara doğru cevap verip vermediğini anlamasını sağlar.

Ancak EMG ilginç bir bilimsel bilmecenin çözülmesinde -beynin düşünce ve hareket arasındaki farkı ayırıp ayırmadığını anlamak için de kullanılmıştır. Bir hareketin düşüncesi, hareketin kendisinde ortaya çıkan nörotransmisyon paterninin aynısını yaratıyor muydu? Bu soru, bir grup kayakçının zihinsel prova yaparlarken EMG cihazına bağlanmaları ile test edildi. Kayakçılar zihinsel olarak bayır aşağı iniş alıştırmaları yaparlarken, kaslarına giden elektriksel impulslar kayarken yaptıkları dönüş ve atlamalardakilerin aynısıydı. Kayakçılar ister belirli bir hareketi düşünüyor olsunlar isterse de gerçekten yapıyor olsunlar beyin bedene aynı talimatları gönderiyordu. Düşünce, hareket ile aynı zihinsel talimatları yaratıyordu.

EEG'lerle yapılan araştırmalar, beynin ürettiği elektriksel faaliyetin belirli bir hareketin düşünülmesi ile gerçekten yapılmasının aynı olduğunu göstermiştir. Örneğin

haltercilerde, motor becerileri harekete geçiren beyindeki EEG paternleri, bu beceriler sadece zihinsel olarak taklit edildiğinde de harekete geçiyorlardı. Fiziksel hareketin yapılması için üretilen nöral talimatlar sadece düşünce ile harekete geçiyordu.

Bilim adamları bu araştırmalara dayanarak zihinsel provanın nasıl çalıştığı üzerine bazı ilginç teoriler geliştirmişlerdir. Bir düşünce okulu, zihinsel provanın gerçek hareketi yapmak için gerekli olan nöral paternleri yarattığını ileri sürmektedir. Her ne kadar beyin bir kas olsa da, bu alıştırmalar beyni gerçek performansı daha kolay yapması için eğitmektedir.

Bir sporcu spor yaparken, belirli bir hat boyunca kaslara sinyal gönderen sinirler harekete geçer ve üretilmiş olan kimyasalların kısa bir süre orada kalmalarına yol açar. Daha önce yapılmış bağlantının kalıntıları, gelecekte aynı hat boyunca yapılacak simülasyonları kolaylaştırır. Fiziksel görevleri daha iyi yaparız çünkü niyetten harekete giden sinyal artık yerleşmiştir. Bu durum zor arazi şartlarına döşenen tren raylarından pek de farklı değildir. Gelecekteki performanslar gelişir çünkü beyin artık yolu bilir ve döşenmiş rayların üzerinde hareket eder. Beyin bir hareketin yapılması ve üzerine düşünülmesinin arasındaki farkı ayırt edemediği için zihinsel prova, fiziksel alıştırmadaki gibi rayların döşenmesine sebep olur. Sinirler ve kaslar, tekrarlanan fiziksel alıştırmalarla elde edilen kadar güçlü bir yol yaratırlar.

Ancak, zihinsel ve fiziksel alıştırma arasında bir kaç önemli fark vardır. Fiziksel alıştırmada, çok fazla egzersiz yaptığınızda yorulursunuz ve yorgunluk hatlarda elektriksel tıkanmaya neden olur. Zihinsel alıştırmada, ne kadar fazla egzersiz yaparsanız yapın hiç bir engel oluşmaz.

Diğer farklılık etkinin büyüklüğüyle ilgilidir; zihinsel egzersizle oluşan nöromüskülar patern, fiziksel egzersize göre biraz daha az olabilir. Her iki alıştırma da aynı kas paternlerini oluşturuyorsa da, zihinsel performansınki biraz daha küçük olmaktadır.

Fayda elde edilebilmesi için, zihinsel prova gerçeği normal hızda taklit etmelidir. Zihinsel provanın daha yavaş yapılması mantıklı görünmekle beraber, bilimin ortaya koyduğu bu değildir. EMG cihazlarına bağlı kayakçılar hareketlerini yavaşlatarak yaptıklarında performanslarını normal hızda yaptıklarından farklı kas paternleri oluşturdular. Hatta, yavaş hareketlerle yapılan zihinsel provadaki beyin-kas faaliyeti, yavaş hareketle yapılan kayaktaki beyin-kas paterninin aynısıydı. Bu, bilim adamlarının yavaş yapılan hareketlerdeki nöral paternlerin normal hızda yapılanlardan farklı olduğu anlayışıyla uyumludur. Aynı işin yavaş yapılması, normal hızda yapılmasından tamamen farklı nöromüsküler paternler yaratmaktadır.

Zihinsel provada çapraz eğitim diye bir şey yoktur: niyet sportif faaliyette yapılan hareketlerin aynısı zihinsel olarak prova edildiğinde işe yarar, aynı kas gruplarını çalıştıran spor dallarına bile uygulanamaz. Kısa mesafe koşucuları üzerine yapılan bir çalışma bunu açık olarak ortaya koymuştur. Araştırmacılar bir grup koşucuyu dört gruba

ayırmış ve dört tip hazırlıktan birini: kendilerini 40 metrelik koşuda farzetmelerini, sabit bisiklet üzerinde ağır egzersiz yapmalarını, zihinsel ve ağır egzersizi birleştirmelerini, kontrol grubunun da hiç bir tür egzersiz yapmamasını istemişlerdi. Altı haftalık antrenmandan sonra sporcuların iki tür test yapması istendi: performansları bir ergometre tarafından kaydedilirken en hızlı şekilde pedal çevirmeleri ve 40 metre koşmaları. Bu iki faaliyet hemen hemen aynı motor beceri ve kas gücü gerektirmekteydi.

Pedal çevirme testinde, sadece ağır antrenman yapmış grup gelişme gösterdi. Ancak koşuya gelindiğinde, sadece koşu üzerine zihinsel egzersiz yapmış olan gruplar belirgin olarak gelişmiş oldukları görüldü. Belirli bir şeyin hayal edilmesi, sadece hayal edilen faaliyeti geliştiriyordu. Genel olarak kasları geliştirmiyordu. Motor nöron antrenmanı son derece spesifikti ve sadece zihinde canlandırılan gerçek performansı etkiliyordu.

Performansı arttırmasının yanısıra, zihinsel niyet gerçek fizyolojik değişimlere yol açıyordu ve sadece sporcularla sınırlı değildi. Ohio'da Cleveland Clinic Foundation'da egzersiz psikoloğu olan Guang Yue, yaptığı araştırmada spor salonlarına giden katılımcılarla bunu kafalarında sanal olarak yapan katılımcıları kıyasladı. Düzenli olarak spor salonuna gidenler kas güçlerini yüzde otuz arttırdılar. Koltuklarında oturarak zihinlerinde ağır antrenman yapan katılımcıların bile kas gücü diğer grubun hemen hemen yarısı kadar artmıştı.

20 ila 35 yaş arasındaki gönüllüler, haftada beş gün bisepslerinden birini esnetebildikleri kadar esnetmek üzere zihinsel çalışma yaptılar. Katılımcıların kaslarını germek de dahil olmak üzere hiç bir fiziksel çalışma yapmadıklarından emin olduktan sonra, araştırmacılar sadece bir kaç hafta içinde kas hacim ve gücünde yüzde 13.5 artış olduğunu ve bu avantajın zihinsel egzersizler bittikten sonra bile üç ay devam ettiğini keşfettiler.

1997'de Chester College'dan David Smith benzer sonuçlar elde etti: antrenman yapan katılımcılar güçlerini yüzde 30 arttırırlarken kendilerinin antrenman yaptığını hayal eden katılımcılarınki yüzde 16 artmıştı. Saf yönlendirilmiş düşünce neredeyse antrenman kadar işe yarıyordu.

Bedenin bir unsurunu değiştirmek üzerine düşünmek başka türlü şekillerde işe yarayabilir ve bu bedeninden ya da görüntüsünden memnun olmayan kişilere rahatlatıcı gelebilir. Bir çalışma, hipnoz altındaki kadınların göğüs ölçülerini, kendilerini plajda yatarken göğüslerini güneş ışınlarının ısıttığını hayal ederek büyüttüklerini göstermiştir.

Sporcuların kullandıkları teknikler hastalıkların tedavisinde de verimli bir şekilde kullanılmaktadır. Akut ve kronik hastalıklar, koroner arter hastalıklarından yüksek tansiyona, sırt ağrısından muskoskeletal hastalıklara ve fibromiyaljiye kadar tüm hastalıkları yaşayan kişiler, zihinsel görüntüler ya da bedenlerinin hastalıkla savaştığını gösteren temsili imajlardan fayda görmüşlerdir. Gözde canlandırma, ameliyat sonrası sorunlarda, ağrı yönetiminde yararlı olmuş ve kemoterapinin yan tesirlerini azaltmıştır.

Hastalıkla savaşmak için kullanılan gözde canlandırma tekniklerinin incelenmesiyle kişilerin hastalıklarının sonucu tahmin etmek mümkün olmuştur. Nadir görülen bir göz kanseri türünden kendisini şifalandırmayı başaran psikolog Jeanne Achterberg, hastalıklarıyla imgeleme (gözde canlandırma) kullanarak savaşan bir grup kanser hastasını incelemiştir. Sadece imgelemelerini inceleyip derecelendirme yaparak hangi hastaların tamamen iyileşeceğini, hangilerinin kötüye gideceğini ya da öleceğini yüzde 93 başarı ile tahmin etmiştir. Başarılı olanların, güçlü sembol ve görüntüleri kullanarak daha canlı olarak imgeleme becerileri vardı ve kanseri yendikleri, tıbbi tedavinin başarılı olduğu niyetleri ile ilgili görüntüleri netti. Başarılı hastalar aynı zamanda imgelemelerini düzenli olarak tekrarlıyorlardı.

Beyin düşünce ile hareketi ayıramıyorsa, beden herhangi bir tür zihinsel talimata uyar mıydı? Bedenime sakinleşmesi ya da hızlanması için bir talimat göndersem, beni dinler miydi? Biyo geri besleme (feedback) ve zihin-beden tıbbı üzerine olan literatür dinleyeceğini göstermektedir. Yale University'den davranışçı nöro bilimadamı Neal Miller 1961'de, insanların otonom sinir sistemlerini zihinsel olarak etkilemeyi, tansiyon ve bağırsak hareketleri gibi mekanizmaları bir çocuğun bisiklete binmesi gibi öğrenebileceklerini ilk söyleyen kişi olmuştur. Fareler üzerinde bir dizi şartlandırma-ödüllendirme deneyi düzenlemiştir. Miller, beyindeki keyif merkezini uyardığı zaman farelerin kendi iradeleriyle kalp atışlarını azalttıklarını, idrarın böbreklerini dolduracağı hızı kontrol edebildiklerini ve hatta kulaklarındaki damarlarda farklı genleşmeler yaratabildiklerini keşfetti. Miller, fareler kadar basit hayvanlar bu çarpıcı kontrol seviyesine gelebiliyorlarsa, çok daha zeki varlıklar olan insanlar daha fazla sayıda beden sürecini kontrol edemez miydi?

Bu erken keşiflerden sonra bir çok bilim adamı otonom sinir sistemi hakkındaki bilgilerin o kişiye, bedenininin neresine niyet göndereceğini belirlemesi için "biyo geri besleme" olarak verilebileceğini buldular. Ontario'daki McMaster University'de tıp profesörü ve rehabilitasyon uzmanı olan John Basmajian 1960'larda omurilik hasarı olan kişileri EMG ile geri besleme yaparak omuriliklerindeki hücreler üzerinde kontrol sağlamaları için eğitmeye başladı. Hemen hemen aynı zamanlarda Menninger Institute'dan psikolog Elmer Green, bir migren hastasının ağrısını geçirmek için bir tür gevşeme tekniğini kullandığını keşfettikten sonra migreni tedavi etmek için biyo geri beslemenin bir türünün kullanılmasına öncülük etti. Green, bugün artık kabul edilmiş bir tedavi olan biyo geri beslemeyi kullanarak hastaların kendi migrenlerini geçirmelerine yardımcı olmaya başladı. Biyo geri besleme, soğukta damarların kasılarak kol ve bacakların soğumasına, soluklaşmasına ve hatta morarmasına yol açan Raynaud hastalığının tedavisinde özellikle yararlı olmaktadır.

Biyo geri besleme tedavisinde hasta bir bilgisayara bağlanır. Bedenin çeşitli bölgelerine takılan ileticiler gelen bilgilerin görsel hale gelmesini sağlar ve beyin

dalgaları, tansiyon, nabız ya da adele kasılmaları gibi otonom sinir sisteminin faaliyetlerini kaydeder. Hastaya geri beslenen görsel ya da işitsel bilgi duruma bağlıdır; Raynaud hastalığı durumunda ellerdeki damarlar kasıldığında makina cilt ısısında düşüş kaydeder, küçük bir lamba yanar ya da düdük öter. Geri besleme, hastayı bahsedilen süreci düzenlemesi için uyarır - Raynaud hastalığı durumunda hasta ellerinin ısınması için niyet gönderir.

O zamanlardan beri biyo geri besleme tüm kronik hastalıklar için - dikkat eksikliği hiper aktivite bozukluğundan (ADHD) menapoz dönemindeki sıcak basmalarına kadar - kabul edilmiş bir tedavi şekli haline gelmiştir. Felçli ve omurilik hasarına uğramış hastalar artık rehabilitasyon ya da kaslarını tekrar çalıştırabilmek için biyo geri beslemeyi kullanmaktadırlar. Kesilmiş kol ya da bacaklardaki fantom ağrıların giderilmesinde son derece değerli olduğu belirlenmiştir. Astronotlar biyo geri beslemeyi dış uzaya gittikleri zaman hareketsizlik hastalığına karşı kullanmaktadırlar.

Biyo geri besleme ile ilgili daha geleneksel görüşler, bunun gevşeme - otonom sinir sisteminin savaş ya da kaç tepkisinin sakinleştirilmesinin öğrenilmesi ile ilgisi olduğunu ileri sürmektedirler. Ancak, daha farklı bir bakış açısı bu mekanizmanın niyetin gücü ile ilgili olduğunu söylemektedir. Makinada ölçülebilen her bedensel süreç - bir kas lifini kontrol eden tek bir sinir hücresi bile - insanın kendi kontrolündedir. Çalışmalara katılan gönüllüler beden ısıları üzerinde ve hatta beyine giden kan akışının yönü üzerinde tam bir ustalık sağlamışlardır.

Alman psikiyatrist Johannes Schultz'un bedeni rahatlatmak, solunum ve nabzı yavaşlatmak üzere geliştirdiği Autogenic Training tekniği, biyo geri besleme gibi, bedenin çeşitli fonksiyonlarının bilinçli zihnimizin kontrolünde olduğunu göstermektedir. Bu tekniği uygulayanlar tansinyonlarını düşürmeyi, kol ve bacaklarındaki ısıyı yükseltmeyi, nabzı ve solunumu yavaşlatmayı başarmaktadır. Autogenic Training stresten başka ülser, yüksek tansiyon ve tiroid problemleri gibi birçok kronik hastalığı tedavi etmek için kullanılmaktadır. Autogenic Training'in gruplarda bile başarıyla çalıştığını gösteren kanıtlar vardır.

Bir kedi için nirvana köşedeki yemek tasıdır. Bowling Green University'den psikoloji profesörü Dr. Jaak Panksepp, keyif beklentisinin beynin "arama" moduyla - insanların hayvan krallığıyla paylaştıkları ilkel duygulardan biri - ilgisi vardır. Arama sistemi hayvanların çevrelerini araştırma ve anlam vermelerine yarar. Hayvan yüksek beklenti, yoğun ilgi ya da doymaz bir merak içinde olduğu zaman arama modu tam kapasite ile çalışır. Panksepp, hayvanın en tutkuyla yaptığı şeyin yakalamak değil avlanmak olduğunu bulduğunda zaman çok şaşırmıştı.

Hayvanlar meraklandıklarında hipotalamus harekete geçer ve "iyi hissetme" nörotransmiteri dopamin salgılanır. Bilim adamları, dopaminin gerçek amacının belirli bir nöral yol oluşturmak olduğunu keşfedene kadar, kimyasalın kendisinin keyif

yarattığını düşünürlerdi. Aslında gerçekten iyi hissettiren şey, beynin arama bölgesinin faaliyete geçmesiydi.

Kırk yıl önce, UCLA'daki Neurobiology and Behavioral Psychiatry Bölümü'den profesör Barry Sterman arama duygusunun kedileri meditatif duruma soktuğunu yanlışlıkla keşfetti; beyinleri EEG ölçümlerinde, ödüllerini almalarından bir kaç saniye önce, insanlardaki alfa beyin frekanslarına denk gelen 8-13 hertz'lik ritme düştü. Sonunda kedileri bu durumu kendi istekleriyle tekrar yaratacak hale getirdi ve bu sadece yemek bekledikleri zamanlar için geçerli değildi. Hayvan kendi beyin dalgalarını kontrol edebiliyordu.

İnsan da aynısını yapabilir miydi? Bunu test etmek için Sterman'ın herhangi bir değişikliği derhal algılayabilecek kadar olağandışı beyin dalgaları olan bir kişiye ihtiyacı vardı. Periyodik olarak sara nöbetleri - beynin beklenmeyen zamanlarda teta beyin dalgaları ateşlemesinden kaynaklanan durum - geçiren bir kadın buldu. Sterman, teta dalgalarının varlığında kırmızı, beta dalgaları süresince de yeşil ışık yakan bir biyo geri besleme makinası inşa etti. Bir süre sonra hastası durumunu iradi olarak değiştirmeye ve sara nöbetlerinin yoğunluğunu azaltmaya başladı. Sterman yaşamının sonraki on yılını saralıları inceleyerek ve nöbetlerini azaltmaya çalışarak geçirdi.

1980'lerde, iki Amerikalı psikolog Eugene Peniston ve Paul Kulsky, Sterman'ın bulgularını alkolikleri tedavi etmek için kullandılar. Onların beyin dalgası biyo geri beslemeleri ile alkolik hastalar, bağımlılık ve kıvranma anlarında ön plana çıkan beta beyin dalgalarını düşürmeye; gevşemeye ve daha tutarlı beyin dalgaları oluşturmaya yardımcı olan alfa ve teta dalga frekanslarını yükseltmeye odaklandılar. Alkoliklerin yüzde sekseni kıvranmalarını kontrol ederek alkolden uzak durmayı başardılar. Eğitimler, betaendorfin seviyelerini ve "iyi hissetme" beyin kimyasalını yükselterek kan kimyalarını da etkiliyordu. Biyo geri besleme, kendilerini algılama üzerine yapılan çalışma ile birleştirildiğinde uygunsuz davranışlarının çoğunu yok ederek onları daha iyi insanlar haline getiriyordu.

University of Chicago'da psikolog olan Joe Kamiya, beyin dalgası biyo geri beslemesinin şaşırtıcı belirliğini olağanüstü beyin çalışmasıyla göstermiştir. Bir kaç gönüllünün alfa dalgalarının egemen olduğu beyin bölgesinin üzerine, kafataslarının arka taraflarına EEG elektrodları yerleştirdi. Bir uyarı sesiyle beraber katılımcılar beyin dalgalarının ağırlıklı olarak alfa olup olmadığını tahmin edeceklerdi. Verdikleri cevapları EEG makinalarının kayıtlarıyla kıyasladıktan sonra Kamiya tahminlerinin doğru olup olmadığını onlara söylüyordu. İkinci günün sonunda, katılımcılardan birini üçte iki oranında doğru tahmin edebiliyor, ondan iki gün sonra hepsini doğru olarak bilebiliyordu. İkinci bir katılımcı verilen işaretle kendisini belirli bir beyin dalgası durumuna sokmayı başarıyordu.

EEG biyo geri besleme artık beyin tarafından yayılan frekansları kontrol etmenin

gelişmiş bir aracı haline gelmiştir. Bu sistem özellikle depresyon sorunu olan travmatik hastalarda, öğrencilerin konsantre olmalarında iyi neticeler vermekte, yaratıcılığı ve odaklanmayı arttırmaktadır. Niyetin her bir beyin dalgasını etkileyerek beyini kontrol etmek için kullanılabileceği anlaşılmaktadır.

Hipnoz da bir tür niyettir, değişmiş ruh halinde beyine verilen talimatları içerir. Hipnozcular sürekli olarak beyin ya da bedenin yönlendirilmiş düşüncenin gücüne açık olduğunu sergilemektedirler.

Zihinsel telkinin gücünün çarpıcı bir örneği ichthyosiform erythroderma adı verilen esrarengiz konjenital bir hastalıkla ilgiliydi; bu hastalığın balık sırtı olarak da bilinmesinin nedeni bedenin büyük bir kısmını kaplayan balık pullarına benzeyen deriydi.

Bir çalışmada, beş hasta hipnotize edilmiş, bedenlerinin o bölgesine odaklanmaları istenmiş ve tamamen normal hale geldiğini gözlerinde canlandırmaları istenmişti. Sadece bir kaç hafta içinde, hastaların yüzde sekseninin bedenleri tamamen iyileşmişti. Derileri yumuşak ve temizdi.

Omurga ameliyatı geçirmek üzere olan hastalarda hipnotik niyetin kullanılarak sadece kanın ameliyat bölgesinden uzaklaştırılması kan kaybını yarı yarıya azaltmıştır. Hamile kadınlar popodan gelen bebeklerini döndürmeyi başarmış, yanıkları olan hastalar iyileşmeyi hızlandırmış, gastrointestinal kanamalı hastalar niyet ederek kanamalarını durdurmuşlardır. Yoğun meditasyonun hiper uyanık haline denk gelen değişmiş ruh halinde iken, bilinçli düşünce bedeni ağrıya dayanmaya, bir çok ciddi hastalığın iyileşmesine ve her durumu değiştirmeye ikna edebilmektedir

İspanyol cerrah Dr. Angel Escudero anestezi kullanmadan 900'den fazla kompleks ameliyat yapmıştır. BBC kameraları ameliyathaneye davet edilmiş ve anestezi almadan ameliyat olan bir kadını filme çekmişlerdir. Yapması gereken tek şey ağzını tükürükle dolu tutmak ve kendi kendine sürekli "bacağım anestezi altında" diye tekrarlamasıydı. Bu tür bir olumlama da niyetin bir şeklidir. Kuru ağız zihnin ilk tehlike işaretlerinden biridir. Ağız ıslak tutulduğunda beyin gevşer, iyi olduğunu varsayar ve anestezinin verildiğinden emin olarak ağrı reseptörlerini kapatır.

Stanford University'de psikiyatri ve davranış bilimleri profesörü olan David Spiegel tarafından yapılan olağanüstü bir çalışma hipnoz altındayken beyinde neler olduğu ile ilgili küçük bir fikir vermektedir. Katılımcılara renkli bir ızgara gösterilerek resimden sadece siyah ve beyaz kalana kadar renkleri boşaltmaları istendi. Beynin fiziksel faaliyetini kaydeden pozitron emisyon tomografi (PET) tarayıcısı kullanarak Spiegel beynin renk algısıyla ilgili bölümünündeki kan akışının belirgin olarak azalırken, siyah,beyaz ve gri ile ilgili bölümünde görüntüler elde ediliyordu.

Deney tersine çevrildiğinde, katılımcılardan görüntülerin renklenmesi istendi ve beyin algı paternlerinde tersine değişiklikler ortaya çıktı.

Bu çalışma beynin, düşüncelerin aracısı olduğunun bir başka örneğidir. Beynin görüntüleri işlemekten sorumlu olan görsel korteksi gerçek görüntüyle hayal edileni ayırt edemiyordu. Zihinsel talimatlar gerçek görüntüden daha önemliydi.

Plasebo etkisi, inanç yanlış bile olsa düşüncelerin güçlü olduğunu göstermiştir. Plasebo bir tür niyettir - bir niyet hilesidir. Doktor hastaya plasebo ya da şekerli bir hap verdiği zaman hastanın bu ilacın işe yarayacağı inancına güvenmektedir. İşe yarayacağına inanıldığı takdirde plasebonun aktif ajanın yarattığı fizyolojik etkilerin aynısını yarattığı yaygın olarak belgelenmiştir - bu durum, ilaç denemeleri dizayn etmekte ilaç endüstrisine büyük zorluklar çıkarmaktadır. Çok sayıda insan ilacın kendisi kadar plasebodan rahatladığı ve hatta ilacın yan etkilerini bile hissettiği için plasebo doğru bir kontrol değildir. Bedenlerimiz kimyasal süreç ile kimyasal sürecin düşünülmesi arasında ayrım yapamaz. Son zamanlarda yarısı plasebo kullanan 46,000 kalp hastası üzerine yapılan bir analiz, ilaç kullanan hastaların plasebo alan hastalar kadar iyileştiğini ortaya koymuştur. Yaşamda kalmayı belirleyen tek faktörün tedavinin işe yarayacağına inanmak ve ciddiyetle takip etmek olduğu anlaşılmaktadır. Doktorun ilacın günde üç kere alınması talimatını inançla uygulayan hastalar ister ilaç isterse de şekerli hap alsın, iyileşiyorlardı. Hayatta kalmama eğilimi olan hastalar, ilaç ya da plasebo, tedavileri konusunda gevşek davranan kişilerdi.

Plasebonun gücü Parkinson hastalığı - bir beyin kimyasalı olan dopamin salgısının yanlış olduğu bir motor sistem bozukluğu - nedeniyle tedavi gören bir grup hastada açık olarak görülmektedir. Parkinson hastalığının standart tedavisi dopaminin sentetik formunun verilmesidir. University of British Colombia'da yapılan bir çalışmada bir grup doktor PET tarayıcısını kullanarak hastalara dopamin olduğunu söyleyerek plasebo verdiklerinde beyinleri kendi deposundaki kimyasalın salgılanmasını arttırıyordu. Bir başka vakada, Houston'daki Methodist Hospital'dan ortopedi uzmanı Dr. Bruce Moseley, dizlerinde ağır osteoartrit olan 150 hastayı bir araya getirdi ve onları üç gruba ayırdı. Hastaların üçte ikisine ya artroskopik lavaj (küçük bir görüntüleme tübü kullanarak dejeneratif ve enfekte dokuların yıkanması) ya da debrimanın (küçük bir emici vasıtasıyla dokuların emilmesi) başka bir türünü uyguluyordu. Üçüncü gruba hileli ameliyat yapılıyordu: anestezi veriliyor, amaliyathaneye götürülüyor, dizlerinde kesikler yapılıyor ancak başka da bir şey yapılmıyordu.

Sonraki iki sene boyunca, hastaların hiç biri kime gerçekten ameliyat kimeyse plasebo tedavi yapıldığını bilmemesine rağmen, her üç grup da ağrı ve fonksiyonda hafif iyileşmeler gösterdi. Hatta, plasebo grubu, ameliyat olan bazı kişilere göre daha iyi sonuçlar gösterdi. Şifalanma beklentisi bedenin şifalandırma mekanizmalarını harekete geçirmek için yeterliydi. Başarılı ameliyat beklentisiyle ortaya çıkan niyet, fiziksel değişime yol açmıştı.

Niyet ve beklentinin ekstrem örnekleri fiziksel olarak da ortaya çıkabilir. Dinsel

şevkin ortaya çıkardığı, insanların el ve ayaklarında kanamaya, morarmaya ve yaralara yol açan stigmata olarak bilinen olay, İsa'nın çarmıha gerildiği sıradaki acılarını yansıtmaktadır ve bir tür niyettir. The Association for the Scientific Study of Anomalous Phenomena, kendilerini İsa ile özdeşleştirmesinden kaynaklanan en az 350 stigmata vakası kaydetmiştir. Saybrook University psikologlarından Stanley Krippner ve meslektaşları bu olayı Brezilyalı medyum Amyr Amiden ile bire bir yaşamışlardır. Konuşmalar İsa Mesih'e döndüğü andan itibaren Amiden'in ellerinde ve alnında kırmızı noktalar ve kan damlaları belirmişti. Benzer bir durum Paskalya'dan üç hafta önce İsa'nın çarmıha gerilmesi ile ilgili bir filmden fazlasıyla etkilenen Afrika kökenli Amerikalı Baptist bir kızda ortaya çıkmıştı. Sol elinin avuçları günde iki ila altı kere kanıyordu. Krippner düzenli olarak stigmata yaşayan üç Anglikan tanıyordu.

Spontan şifalar ekstrem niyete örnektir ve neredeyse ölüme yakın kişileri geri döndürebilir. Hastalığının son aşamasında olduğu kabul edilen kişiler, kitapta yazan ve doktorlarının hastalığın ilerlemesiyle ilgili söylediklerinin aksine bir gecede, modern tıbbın yardımı olmadan şifalanabilmektedirler.

The Institute of Noetic Sciences bilimsel olarak mucizevi şifa olarak adlandırılan vakaları toplamıştır. Her ne kadar bu vakalar nadir iseler de tıbbi literatürün taranması yararlıdır. Her sekiz cilt kanserinden biri, üretim ve idrar yollarına ait kanserlerden beşte biri spontan olarak şifalanmaktadır. Şeker hastalığı, Addison hastalığı, atreosiklosis dahil geri döndürülemez bir şekilde tahrip olduğu düşünülen organlar spontan olarak şifalanmışlardır. Son aşamadaki kanser hastalarının hiç ya da çok az tıbbi yardımla hastalığı yendikleri ile ilgili az sayıda araştırma vardır.

Her ne kadar bu vakalara hastalık sanki bir yerlere saklanmış ve her an ortaya çıkacakmış gibi "spontan gerileme" adı verilse de, çoğu kez bunlar niyetin gücüyle bedenin kendini düzeltme yeteneğine bir başka örnek oluşturmaktadırlar. Spontan gerileme yaşamlarında temel bir engelle yüzyüze gelmiş kişileri tanımlamaktadır: aralıksız devam eden stres, çözümlenmemiş travma, uzun süreli düşmanlık, belirgin içe kapanış, derin tatminsizlik ya da sessiz çaresizlik. Çoğunlukla bu vakalar yaşamlarının dramında oynadıkları başrolü kaybetmiş insanları gösterir.

Bir çok spontan gerileme vakası, insanın dev bir psikolojik değişim geçirerek tutkulu ve anlamlı bir yaşam yaratmasıyla ortaya çıkıyor gibidir. Bu durumlarda hasta psikolojik sıkıntısının kaynağından kurtulur, hastalığının ve tedavinin tüm sorumluluğunu üzerine alır. Bu, bazı insanların, tamamen yanlış düşünmeleri nedeniyle yaşamın iyi olacağı ile ilgili tüm ümitlerini kaybetmeleri hasta olduklarını ortaya koymaktadır. Bu vakalar, her gün aklımızdan geçen basit düşüncelerin bir araya gelerek yaşamımızın niyetini oluşturduğunu düşünmeme neden oldu.

Niyeti, tüm bedensel süreçleri, hatta yaşamı tehdit eden hastalıkları kontrol etmek için kullanabiliriz. Ancak, başkalarıyla ilgili düşüncelerimiz acaba kendimiz hakkındaki

düşünceler kadar güçlü müydü?

Psikolog William Braud bu soru üzerine çalışma yapan az sayıdaki bilim adamından birisidir. Bir grup gönüllüyü bir araya getirerek kendilerine biyo geri besleme uygulamalarını istedi. Katılımcıları ikili gruplara ayırdıktan sonra her grubun bir üyesine biyo geri besleme cihazına bağladı, diğer partnerden de okumaları takip etmesini ve buna göre zihinsel talimatlar vermesini istedi. Braud'un elde ettiği sonuçlar, hastalar biyo geri beslemeyi kendilerine uyguladıkları zaman ortaya çıkan sonuçların aynısıydı. Başka birisinin size karşı duyduğu iyi niyet kendinize olan niyetle aynı güçteydi.

Braud'un diğer çalışmaları, kendimiz "düzenli" olduğumuzda başkalarını da daha düzenli hale gelmek üzere etkileyebileceğimizi ortaya koydu. Örneğin, Braud'un yaptığı çalışmalarda sakin insanlar sinirli insanları sakinleştirmek için niyet göndermekte en başarılı olanlardı, odaklanabilen insanlar dağınık zihinli insanlara daha kolay yardımcı olabiliyorlardı. Braud'un çalışması en büyük etkinin insanın en çok yardıma ihtiyacı olduğu zaman ortaya çıktığını da göstermiştir.

Bilimsel kanıtlar diğer tüm canlıları da etkileyebildiğimizi göstermiştir. Dr. Daniel Benor tarafından bir araya getirilen şifa üzerine muazzam sayıdaki araştırmalar düşüncenin çeşitli bitkiler, tohumlar, bakteri gibi tek hücreli canlılar, böcekler ve diğer küçük hayvanlar üzerinde güçlü etkileri olabildiğini göstermektedir. Yakın zamanda Dr. Serena Roney-Dougal tarafından yapılan ve iki sene süren bir dizi çift kör deneyde, marul tohumlarına niyet gönderildiğinde geleneksel olarak yetiştirilen marullara göre yüzde on daha fazla ürün alındığını ve daha az mantar hastalıklarına yakalandıklarını göstermiştir.

Ortaya konan kanıtlar, bilinçli niyeti kullanarak sağlığımızı geliştirebileceğimiz, yaşamımızın her alanında performansımızı yükseltebileceğimiz hatta geleceği etkileyebileceğimiz konusunda beni ikna etti. Niyet, yoğun odaklanma ya da hiper farkındalık durumundayken son derece spesifik bir amaç ya da hedefi zihninizde zaten olmuş gibi canlandırmayı gerektirmektedir. Gelecekteki bu olayı hayal ederken, şu anda onu yaşıyormuş gibi bir zihinsel resim geliştirin. Ayrıntılı olarak canlandırabilmek için tüm beş duyunuzu da kullanın. Bu zihinsel resmin merkezi, hedefinize ulaştığınız an olmalıdır.

Bir doktor, hiç bir zaman olumsuz teşhis koymayarak hastalarının yaşam oranlarını yükseltebilir. Bir cerrah, ameliyathaneye girmeden önce ameliyatın zihinsel provasını yaparak hastasının iyileşmesine katkıda bulunabilir. Hatta, sadece iyi niyetler yaparak artık ilaçlara ihtiyaç duymayabiliriz. Niyetin, bedenlerimizin kimyasını etkilediği ortaya konduğuna göre, herhangi bir fizyolojik süreci hızlandırabilir, yavaşlatabilir ya da geliştirebiliriz. Zihinsel olarak odaklanarak çok etkili ilaçlar yaratabilir ve yan etkilerini azaltabiliriz.

Sadece ayrıntılı zihinsel prova yaparak günlük çabalarımızın kalitesini yükseltebiliriz. Çocuklarımıza iyi niyetler göndererek okulda daha başarılı olmalarını ya da arkadaşlarına daha sevgi dolu olmalarını sağlayabiliriz. Niyet, yaşamlarımızın her unsurunu etkileyecek kadar güçlü olabilir.

Bütün bu olasılıklar, düşüncelerimizi oluştururken çok fazla sorumluluk taşımamız gerektiğini ortaya koymaktadır. Her birimiz, çevremizdeki canlı dünyayı etkileyen muazzam güce sahip potansiyel Frankenstein'larız. Aslında kaçımız pozitif düşünceler yayıyoruz?

BÖLÜM 10: BÜYÜ ETKİSİ

Dick Blasband'ın kafası, güneş ışınlarını odaklamak için büyüteç kullanmak gibi, yaşam enerjisini büyütmenin ve yönlendirmenin bir yolu olması gerektiğine takılmıştı. Blasband psikologdu ve Avusturyalı psikiyatrist ve Sigmund Freud'un eski öğrencisi Wilhelm Reich'ın "orgon"u - her yerde bulunduğunu düşündüğü kozmik enerjiye verdiği isim - bir orgon enerji "akümülatörüne" hapsetmenin mümkün olduğunu ileri süren teorisi ilgisini çekiyordu. Akümülatör, herhangi bir metal ve pamuklu kumaş ya da keçe gibi metal olmayan malzemelerin değişimli olarak tabakalar halinde yayılmasıyla yapılan bir kutudur. Reich atmosferik enerjinin metal tarafından önce çekilip sonra hemen itileceğine ve sonunda metal olmayan malzeme tarafından emileceğine inanıyordu. Kutu katmanlardan oluştuğu için orgon enerjisi atmosfer ve kutu arasında bir hava akımı gibi sürekli dolaşacak ve böylece "akümüle" edecekti (birikecekti). Reich kutuya yerleştirdiği bitkiler ve hayvanlarla yaptığı deneylerinden cesaret verici sonuçlar aldı ve bu daha sonra, biriktirilmiş enerjinin muazzam bir şifa kapasitesinin olduğu iddiasının zeminini oluşturdu.

Blasband, Reich'ın enerji alanları ile ilgili fikirlerinin meslektaşı Fritz-Albert Popp'un biyo foton çalışmalarından pek de farklı olmadığını farketti. Belki de bir akümülatörü test etmenin en iyi yolu, bir canlıdan yayılan minik ışık parçacıklarının emisyonu üzerindeki etkisini ölçmekti.

1993'ün Ağustos ayında Blasband Popp'un bulunduğu Almanya'da, Kaiserslautern'deki International Institute'a gitti. Popp'la beraber çeşitli orgon

akümülatörleri yaptılar ve sonra Popp'un laboratuarından deneyde kullanacakları bitkileri seçtiler - tere tohumları, tere fideleri ve bir tür ilkel deniz yosunu olan Acetabularia crenulata. Popp'un cihazları, orgon kutularının içindeki ve dışındaki bitkilerin foton emisyonunu ölçecek ve aralarındaki farkı kaydedecekti.

Blasband deniz yosunlarını akümülatörde önce bir saat, sonra iki haft a boyunca tut arak dört deney yapt ı ve hiç bir sonuç elde edemedi. Popp'un cihazları ışık emisyonunda en küçük bir değişiklik bile kaydetmemişti. Blasband bunun bitkiler zaten çok sağlıklı oldukları için kutuların onlara katkıda bulunmalarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Belki yardıma ya da gelişime daha çok ihtiyacı olan deneklerde değişim kaydedebilirdi. Popp'la beraber Acetabularia'yı uygulamadan 24 saat önce vitamin takviyelerini vermeyerek "hasta" etmeye karar verdiler. Bu da durumu değiştirmedi. Bitkinin biyo fotonları değişmedi. Her hangi bir akümülatörde ne kadar uzun zaman kalırlarsa kalsınlar bitkilerin sağlığı hiç bir şekilde etkilenmedi.

Blasband ve Popp bu kez zihinsel niyetin akümülatörlerin faaliyetini güçlendirip güçlendirmeyeceğini test etmeye karar verdiler. Bu deneylerde Blasband, akümülatörün içindeki enerjinin bazı bitkilere faydalı olurken diğerlerine zarar vermesi için niyet gönderdi. Bu sonuçlar da moral bozucuydu. Bitkilerin uygulamadan önce ve sonra alınan biyo foton ölçümlerinde sadece tek bir belirgin fark vardı; etkili olan niyet bitkilerin gelişimini engellemek üzere göndermiş olduğuydu. Her iki deneyde de, negatif niyet pozitif niyetten daha etkili olmuştu. Zarar verme düşüncesi en etkilisiydi.

Blasband'ın küçük çalışması niyet hakkında belki de en rahatsız edici düşünceyi göz önüne getirmektedir: kötü düşüncelerin, tıpkı iyi düşünceler gibi dünyayı etkileme güçleri vardı ve belki de en güçlüsüydü. Bir çok yerli medeniyette dua ve niyetin, negatif niyetin son derece etkili şekilleri olan uğursuzluk, büyü ve lanet gibi gölge bir unsuru vardır.

Bir çok şifacı olumlu sonuç elde etmek için olumsuzluğu kullanır. Be Careful What You Pray For (Ne İçin Dua Ettiğinize Dikkat Edin) adlı kitabın yazarı Dr. Larry Dossey, olumsuz düşüncenin bir çok şifanın temelini oluşturduğuna dikkat çekmiştir. Bir enfeksiyon taşıyıcısı ya da kanser gibi asi bir hücre zarar verme niyeti gerektirir. Bu sistem, bakteriyel enzimleri dizginlemek, hücre zarı geçirgenliğini değiştirmek, hücreye giden gıdaya ya da DNA'nın sentezine müdahale etmek gibi bir şeyi öldürme arzusu ile çalışır. Hastanın iyileşmesi için rahatsızlık veren aracının ölmesi gerekmektedir.

Dr. Bernie Siegel, Dr. Carl Simonton ve Avustralyalı psikiyatrist Ainslie Meares gibi zihin-beden tıbbının bir çok öncüsü hastalarına şifalarını hızlandırmak için zihinsel canlandırma - hastalıklarının mecazi temsili - uygulatır. İlk defa imgeleme (gözde canlandırma) yapan hastaların çoğu iyinin (hastanın kendisi) kötüyü (kanser) daha güçlü bir silah kullanarak yendiği bir savaş alanı hayal eder. Bazı hastalar akyuvarlarının ordu halinde kanser hücrelerini öldürdüğünü ya da kanser hücrelerini besleyen kanın aktığı ve

istedikleri zaman kapatabilecekleri bir “musluk”hayal ederler. Diğer başka hastalar kendilerini şiddetli bir video oyununda görürler. Simonton bu tekniği 1970’lerde hastalarına ilk defa sunduğunda, PacMan o zamanların en popüler video oyunuydu. Hastalarınından kafalarında önüne çıkan kanser hücrelerini yiyen küçük bir Pac-Man canlandırmalarını istedi. İmgelemenin ayrıntıları ne olursa olsun niyetin öldürücü olması gerekiyordu; hasta karşısındaki düşman ordusunu yok etmek istemeliydi.

Negatif zihinsel etki üzerine yapılan araştırmalar bilim adamlarına bazı engeller çıkartmaktadır. Cleve Backster’ın araştırmalarında bulduğu bir temel sorun, öldürülecek canlı bir deneğin bulunamamasıydı. Bir çokları paramecia ya da mantar gibi temel canlı formlarıyla çalışıyor ya da bitkiler üzerinde deneyler yapıyorlardı.

Bir diğer sorun istenmeyen “sprey” etkisinin devreden çıkarılmasıydı; bir gün şifacının negatif niyeti biraz kaysa ve hasta kendisine zarar verse ne olacaktı? Kanadalı şifacı Olga Worrell bu nedenden ötürü enfeksiyonlu hastalıklara negatif niyet göndermeyi reddediyordu. Negatif niyetinin bakterilerin ötesine yanlışlıkla geçerek şifalandırmak istediği insana yönelmesinden endişe ediyordu.

Negatif niyetin kullanılması üzerine yapılan ilk deneylerden bir tanesi bakteri ve mantarları inceleyen Institut Metapsychique International’ın başkanı Jean Barry tarafından dizayn edilmişti. Bu basit organizmalar her ne kadar önemsiz gibi görünseler de Barry onların hastalık ve sağlık üzerinde oynadığı rolü anlamıştı. Niyetin bu küçuk organizmaları yok etme gücünün olduğu gösterilebilirse, insanlar sağlıkları üzerine daha fazla gayret sarfedebilirlerdi.

Barry negatif niyetin etkilerini Rhizoctonia solani - 500’den fazla ürünün düşmanı olan, bilinen mantarın uzaktan akrabası ipliksi bir flaman - adı verilen bir mantar üzerinde denemeye karar verdi. Çiftçilerin kök çürüğü adını verdikleri bu canlı, tohum ve köklere saldırarak büyümeleri durdurup sonra da ölmelerine neden oluyordu. Hiç kimsenin bu tarla canavarının kontrol edilmesine bir itirazı olamazdı.

Barry bir dizi petri kabı hazırladı ve aynı mantar türünden olan ve aynı şartlarda büyüyen kontrollerle eşleştirdi. On gönüllüyü bir araya getirdi, her kişiye beşer petri kabı ve kontrol verdi. Belirlenen zamanda, her gönüllü petri kaplarındaki mantarın büyümesini yavaşlatmak için niyet göndereceklerdi. Deneyden sonra, bir laboratuar asistanı her örneğin büyümesini kopya kağıdına işaretleyerek ölçüyordu. 195 petri kabından 151’i (%77) kontrollerin ortalama boyutlarına göre daha küçüktü.

Barry’nin çalışması, her ne kadar onların çalışmalarında gönüllüler 15 mil uzaktan mantar örneklerine niyet göndererek uzaktan etkiyi test ediyor olsalar da, University of Tennessee araştırmacıları tarafından başarı ile tekrarlanmıştı.

Benzer bir araştırma, Philadelphia’daki St. Joseph’s University’nin parapsikoloji bölümü başkanı Carroll Nash tarafından, insanlara doğrudan etki eden mikroplar olan Escherichia Coli üzerinde yürütülmüştür. Gıdaların sindirilmesine ve düşman bak-

terilerin uzak tutulmasına yardımcı olan bu bakterilerin milyonlarcası bağırsaklarda yaşar. E. Coli, aynı zamanda laktozu - sütteki şekeri metabolize eder. Bir çok mikropta olduğu gibi E. Coli sindirim sisteminden çıkabilir ya da hastalık yaratan tehlikeli bir şekle aniden dönüşebilir. Gıdalarda da bir çok toksik unsur vardır. E. Coli Nash için ilginç bir seçimdi. İnsanlar gelişmesini kontrol edebilirlerse, E . Coli'nin yol açacağı ciddi enfeksiyonları engelleyerek sindirim sistemlerinin sağlığını geliştirebilirlerdi.

Nash, zihinsel etkinin E. Coli'nin mutasyon oranlarına tesir edip etmeyeceğini test etmek istedi. Genellikle Coli nüfusu yaşamlarına laktozu fermente edemeyerek (böylece "laktoz-negatiftirler) başlarlar ancak, bir çok kuşak sonra mutasyona uğradıktan sonra, yeni nüfus (bu noktada laktoz-pozitif hale gelmişlerdir) bunu yapabilir. Bu süreç genellikle tahmin edilebilir bir oranda ilerler. Nash gönüllülerin bu süreci hızlandırabilecekleri ya da yavaşlatabileceklerini görmek istedi. Nash, bu minik organizmaların büyüme oranlarını belirleyebilmek için, içinde bulundukları ortamın yoğunluğundaki en küçük değişimleri ölçerek mikropları sayan bir elektrofotometre kullandı.

Altmış katılımcının her birine E. Coli'nin hem laktoz-pozitif hem de laktoz-negatif liflerini içeren test tüpü verildi. Katılımcılardan zihinsel olarak ilk üç tüpteki mutasyona uğramamış bakteriyi laktoz-negatiften laktoz-pozitife çevirmeleri istedi. Sonra, diğer üç tüpteki bakterilerin mutasyonunu durdurmaya çalışacaklardı. Son üç tüpteki bakteriler kontrollerdi ve hiç bir etkiye maruz kalmayacaklardı. Nash sonuçları bir araya getirdiğinde, mutasyona uğramak üzere pozitif niyet almış olan tüpler normalden daha fazla mutasyona uğramışlardı, gelişmelerini durdurmak için niyet gönderilen tüplerde normalden daha az bakteri olmasına rağmen en büyük etki negatif niyette ortaya çıkmıştı.

Nash'in çalışması enteresan bir sonuca bağlanıyordu: zihinsel etkinin nereden geleceği ile ilgili bir yer belirlememişti ve gönüllüler istedikleri yerden, laboratuar ya da başka bir yerden düşüncelerini gönderebiliyorlard. Nash, düşüncelerin gönderildiği yerlere göre farklılıkları incelediğinde bir patern ortaya çıktı. Pozitif niyet göndermesi istenen katılımcılar laboratuardayken niyetlerini gönderdilerse en yüksek başarıyı elde etmişlerdi; negatif niyet gönderenler ise herkes gittikten sonra niyetlerini gönderdikleri zaman en iyi sonucu elde etmişlerdi. Barry'nin çalışmasını tekrarlayan Tennessee araştırmacıları negatif niyetin daha uzak bir yerden gönderildiğinde daha etkili olduğunu da bulmuşlardı. Pozitif niyet kendi nesnesinin yakınındayken daha iyi çalışırken negatif niyet, niyet gönderilecek nesne görünürlerde yokken çok daha iyi çalışıyordu.

Bu ilk çalışmalar niyetin bazı önemli unsurlarını ortaya çıkardı. Düşüncelerin canlı varlıklar üzerindeki etkileri niyetin pozitif ya da negatif olmasına bağlı olarak değişkenlik gösterse de, hatasız olarak hedefleniyordu. Bir düşünce gönderirken nerede olduğumuz da başarımızı etkiliyordu. Pozitif niyet gönderirken hedefin yakınında olmak ya da negatif niyet gönderirken hedeften uzakta olmak etkileri arttırabiliyordu.

Canlı bir insandan sonra en iyi denek insan hücreleridir. Canlı bir şeyin temel bileşenlerinde bir etkiyi kanıtlayabilirseniz, muhtemelen tüm organizmada da aynı etki ortaya çıkacaktır. Dr. John Kmetz'in San Antonio Texas'dan bir meslektaşı Dr. John Kmeta, negatif niyetin kanser üzerindeki etkisini test etmeye karar verdi. Teorisini insanlar üzerinde deneyemeyeceği için rahim boynu kanser hücresi örneklerinde karar kıldı ve yetenekli İngiliz şifacı Matthew Manning'i davet etti.

Manning elektromanyetik korumalı bir odada, hücrelerin olduğu kaba dokunarak ya da uzaktan negatif niyet gönderdi. Sonra, özel bir cihaz kullanarak kültürdeki kanser hücrelerini saydı. Normal olarak pozitif yük taşıyan kanser hücresi, plastik kabın elektromanyetik yüküne doğru çekilerek kenarlarından birine yapışır. Hücrenin yaralanması kenardan koparak kültürün içine düşmesine neden olur. Kmertz'in ölçüm cihazı Manning'in hücreleri ölümcül bir şekilde yaraladığını gösteriyordu. Manning'in olağandışı şifa yeteneği çalışmış, bu çalışmada bir ölüm makinesi haline gelmişti.

Çigong uygulayan kişiler niyetin hem geliştiren hem de yok eden gücünü kabul ederl er; gerçekten de pozitif çi ya da yaşam enerjisi göndermenin Çince ifadesi "huzurlu zihin", negatif çi'ninki ise "yok edici zihin"dir. Çin'de yapıl an bir dizi çalışma "yok edici zihnin" farelerde kanser hücrelerini ya da tümörleri öldürdüğünü, E. Coli'nin gelişimini azalttığını, karbonhidratların sindirilmesinde kullanılan bir enzim olan amilazın faaliyetini durdurduğunu iddia eden kanıtlar ortaya koymuştur. Ancak Batılı bilim adamları bu bilgileri tedbirle karşılamış ve bu çalışmaların çok azı Batı'da tekrarlanmıştır.

1988'de Pekin'de First World Conference of Academic Exchange of Medical Qigong'da bitkiler üzerine yapılan bir çalışma örümcek otuna, çoğalma sürecine odaklanarak ki gönderilmesinin bitkinin gelişimini etkileyip etkilemediğini inceledi. Bir çi ustasından bitkinin kendisini yok etme mekanizmasını tahrip etmesi istendi; bu hasar bitkinin normalden uzun yaşamasına neden olacaktı. Usta, bitkinin sadece bir unsuruna zarar verip diğer kısımlarını sağlıklı bırakacağı için, negatif niyetini çok dikkatle yönlendirmek durumundaydı. Deney boyunca bitki örneklerinin sağlığında ortaya çıkabilecek değişiklikleri ve çoğalmadan sonra bazı hücrelerdeki artma ya da azalmanın kaydedilmesi için araştırmacılar Western Illinois State University tarafından geliştirilen mikronükleer bir yöntem kullandılar. Çigong ustası, bitkinin belirli kısımlarına bazıları zararlı, bazıları da yararlı talimatlar gönderme konusunda olağanüstü bir yetenek sergiledi.

Benzer bir çalışma, Taipei Taiwan'da National Yang Ming Medical College and National Research Institute of Chinese Medicine araştırmacıları tarafından yapıldı. Bu deneyde, bir Çigong ustası değişimli olarak yaban domuzu sperm hücrelerine ve insan fibroblast hücrelerine negatif ve pozitif niyet gönderdi. İki dakikalık negatif niyetten sonra hücrelerin büyüme oranları ve protein sentezi çarpıcı olarak yüzde 22-53 düştü.

Çigong ustası niyetini değiştirip on dakika boyunca pozitif niyet gönderdiği zaman hücrenin tüm faaliyetleri yüzde 5-28 arttı. Mount Sinai School of Medicine tarafından yapılan iyi kontrol edilmiş bir deneyde iki Çigong ustası adelelerin kasılması ile ilgili süreci yüzde 23 frenlemişlerdi.

Bütün bu çalışmalar aşikar bir soruyu gündeme getirir: hangisi daha güçlü, pozitif düşünce mi, negatif düşünce mi? Blasband'ın çalışması gibi bazı çalışmalar, zarar verme isteğinin daha güçlü olduğunu, sağlıklı bir sisteme zarar vermenin zaten sağlıklı olan sistemi daha da sağlıklı yapmaktan ve bozulmuş bir sistemi düzeltmek ya da düzensiz bir sistemi düzenli hale getirmekten çok daha zor olduğunu ortaya koydu. Ancak, herhangi bir niyetin etkili olabilmesi için düzen, amaçlı ve odaklanmış düşünce gerekmektedir. Bir Çigong ustası kadar düzenli negatif niyeti kaç kişi gönderebilir?

Negatif niyet dikkatle yönlendirildiğinde bir çok temel biyolojik süreci bozma gücüne sahip olsa da, yapılan bir çalışma şifanın nagatif niyet gerektirmeyebileceğini göstermiştir. Amerikalı biyolog Glen Rein, kanser hücrelerinin büyümesini durduracak en etkili şifa stratejisini test etmesi için Amerikalı jinekolog ve şifacı Leonard Laskow ile temasa geçti. Laskow, şifa göndermeden önce hastalarıyla duygusal bağlantı kurmaya - bunlar kanser hücresi bile olsalar - inanıyordu. Rein aynı sayıda kanser hücresi içeren beş petri kabı hazırladı ve Laskow onları sırayla elinde tutarken hepsine farklı niyetler göndermesini istedi. Laskow'un ilk niyeti doğal düzenin yeniden kurulması ve hücrelerin büyüme oranının normale dönmesi idi.

Bir sonraki petri kabında sadece üç tane kanser hücresi kaldığını gözünde canlandırarak Taoist imgeleme biçimini benimsedi. Üçüncü kap için herhangi bir niyet yapmayacak, sadece Tanrı'nın isteğinin Laskow'un ellerinden akmasını isteyecekti. Dördüncü kaptaki kanser hücrelerine koşulsuz sevgi gönderdi; bu niyet, Davidson'ın Budistlerinin yaptığı gibi sevgi ve şefkat meditasyonu içeriyordu. Sonuncu kanser hücresi kabına Laskow, hücrelerin parçalandığı, ya ışığa ya da "boşluğa" gittiklerini gözünde canlandırarak tek gerçekten negatif niyetini yaptı. Rein istediği imgelemeyi kullanması seçimini Laskow'a bırakmıştı çünkü bir şeyi yok etmek için hangi imgelemenin daha etkili olduğundan emin değildi. Bir varlığa bir sonuç (ışık) önermek mi yoksa tüm potansiyeli (boşluk) vermek mi daha etkiliydi? Rein, Laskow'un başarısını belirlemek için kanser hücrelerinin emdiği radyoaktif thymidine'i - habis hücrelerin büyüme oranının bir göstergesi - ölçecekti.

Laskow'un değişik niyetlerinin oldukça farklı etkileri vardı. En güçlüsü hücrelerden doğal düzenlerine dönmelerini isteyen niyetti; kanser hücrelerinin büyümesini yüzde 39 durdurmuştu. Belirli bir niyet yapmadan Tanrı'nın isteğine bırakılan kaptaki durum, Taoist imgeleme ile aynıydı; hücreleri yüzde 21 durdurmuşlardı. Her olanı koşulsuz kabul etme niyeti ile hücrelerin parçalanması niyeti kanser hücrelerinin büyümesini yüzde 20 durdurmuştu. En güçlü etki iki yaklaşım; doğal düzene döndürme niyeti ile

sadece üç tane hücre kaldığının imgelenmesi birleştirildiğinde, büyümesi durdurulan hücreler iki misline çıkarak yüzde 40 oluyordu. Evrenden düzeni sağlamasını istemek ve belirli bir hedef göstermek güçlü bir etki ortaya çıkarıyordu. Rein Laskow'dan birleştirilmiş yaklaşımı tekrar etmesini istedi, ancak bu defa kanser hücrelerinin kendisini değil yaşadıkları ortamı hedef alacaklardı. Laskow hücrelerin kendisine odaklandığı uygulama ile aynı sonucu elde etti.

Son olarak Rein Laskow'dan beş zihinsel durumu sırayla eline alacağı beş su şişesine aktarmasını istedi, bu sular daha sonra kanser hücrelerinin yaşayacağı kültürleri hazırlamak için kullanılacaktı. "Doğal düzen" niyeti uygulanan su gene en yüksek oranda, yüzde 28, kanser hücrelerini durdurmuştu. Bu vakada suyun niyetleri "depolayıp" kültürlere oradan da kanser hücrelerine transfer ettiği anlaşılıyordu.

Laskow'un yaklaşımı eğiticiydi. En etkili şifa niyeti, sonucun son derece spesifik bir şekilde imgelenmesi ile birleştirilerek rica olarak çerçevelendirilmişti ve yıkıcı değildi. Şifada en etkili yol hastalığın kaynağının yok edilmesi değil, diğer niyet formlarında olduğu gibi, kenara çekilip yüksek zekanın düzeni yeniden kurmasına izin vermek olmalıdır.

Negatif niyet üzerine yapılan araştırmaların çoğu bilinçli olarak bir şeye zarar vermekle ilgilidir. Negatif niyetin bilinçsiz olduğu o anlar aklıma geldi. Birisini sevmediğinizi ve o kişiye karşı bilinçli olmadan kötü hisler beslediğinizi farzedin. istemeyerek negatif niyet mi gönderiyoruz? Ya da, öfkeden çıldırdığınız anlar? Anlık öfkenizin istenmeyen zarara yol açması mümkün mü?

Bir keresinde işgüzar bir temizlikçi banyomuzdaki tüm kromajı yanlışlıkla kazımıştı. Ben verdiği hasarı fark ettiğimde o evden bir kaç saat önce gitmişti; o kadar öfkelendim ki bir süre yatmak zorunda kaldım. Yeni aldığımız evimizde beş aydır süren zor kazanılmış paralarla ve severek yaptığımız dekorasyon çalışmalarını henüz tamamlamıştık. Daha sonra, ben öfke patlaması yaşarken onun otobüsten düştüğünü ve bacağını kırdığını dehşet içinde öğrendim. Başka bir sefer, banka müdiremize karşı inanılmaz bir öfke duymuştum; artık bilgisayarlarla çalışan banka yatırdığımız parayı hesaba yatırmadığı için bir kaç çekimiz dönmüştü. Sonra, ben avaz avaz bağırırken onun kaldırıma takılıp ön dişlerinin çoğunu kırdığını büyük bir üzüntüyle öğrendim.

Bu olaylardan hem üzüntü duymuş hem de meraklanmıştım. Onların başına gelenlere ben mi sebep olmuştum? Düşüncelerinizle insanları lanetlemek mümkün müdür? Herkesin kafasından her gün geçen negatif düşüncelerin etkilerini inceledim. Kendiniz hakkında negatif düşünce ("Yeteneksiz ve tembelim") ya da çocuklarınız ile ilgili negatif düşünceler ("inanılmaz pasaklı; matematiği berbat") kendilerini fiziksel enerji olarak ortaya koyabilir ve kendini doğrulayan kehanete dönüşebilirler. Gerçekten de, birisine ya da birşeye karşı mantıksal olarak açıklayamadığınız bir rahatsızlık duyduğunuz zaman, size yönelik negatif niyeti algılıyor olabilirsiniz. Hatta, depresif olduğunuz

zamanlarda çevrenizdeki insanlar ve diğer canlılara fiziksel olarak etki edebilirsiniz.

Kanadalı biyolog Bernard Grad bu konuların bir çoğuna, negatif düşüncenin bitkilerin büyümesi üzerindeki gücünü test eden çalışmasında değinmiştir. Her birinde 20 arpa tohumu olan 18 saksı hazırladı ve dört gruba ayırdı. Her saksı yüzde 1'lik tuzlu suyla sulanıyordu; bu hastanelerin hastalara damardan vermek için kullandığından biraz daha kuvvetliydi ve bir bitkinin gelişimini durdurabilirdi. Diğer üçlü bitki grubu tuzlu su ile sulanacaktı, ancak önce üç kişiden biri yarım saat boyunca suyu elinde tutacaktı. Kont rol grubu da tuzl u su ile sul anacak ancak hiç kimse elinde tutmayacaktı.

İlk şişe bitkileri tutkuyla seven bir şifacı tarafından tutuldu. Diğer iki şişe Grad'ın çalıştığı Canadian hastanesinden seçtikleri depresif iki hasta tarafından tutuldu - birisi psikozlu depresyon teşhisi konmuş bir adamdı, diğeri ise nevrotik depresyonlu bir kadındı. Adam o kadar depresifti ki şişenin içinde ne olduğunu bile sormamış, sadece Grad beyaz önlük giydiği için onu periyodik olarak aldığı elektro şok tedavisine hazırlayan herhangi bir doktor olduğunu varsaymıştı. Şişeyi tutarken sürekli olarak elektro şok tedavisine ihtiyacı olmadığını tekrarlayıp durmuştu. Diğer taraftan kadın, Grad ona bir deneyin parçası olduğunu söyleyince sevinmişti. Yarım saat sonra Grad şişeyi almak için geri geldiğinde kadını kucağına aldığı şişeyi bebek gibi sallarken buldu.

Bu beklenmeyen olaylar Grad'i endişelendirdi, çünkü kadını negatif zihin yapısında olduğu için seçmişlerdi. Sadece deneye katıldığı için birden yaşam sevincini geri kazanmış görünüyordu. Kimsenin ne bildiği ve ne yaptığından etkilenmeyecek çoklu kör sistemi yarattıktan sonra Grad suyu tohumlara döktü.

Bir kaç hafta sonra, sonuçların aşağı yukarı beklentisi doğrultusunda çıktığını görmek onu mutlu etti. Psikozlu adamın tuttuğu suyla sulanan bitkiler en yavaş büyüyenlerdi ve hemen arkasından kontrol grubu geliyordu. En hızlı büyüyen bitkiler bitki tutkusu olan şifacının tuttuğu suyla sulanan bitkilerdi; onun arkasından da sürpriz yaparak depresif kadın geliyordu. Deneye duyduğu heyecen nedeniyle onun bitkileri hızlı büyümüş gibi görünüyordu.

Carroll Nash benzer bir çalışmada, bir grup psikozludan içinde dekstroz ve sodyum klorür solüsyonu olan her biri mühürlü şişeleri yarım saat boyunca tutmalarını istedi. Sonra, her şişeden 6 mililitre solüsyon aldı ve fermentasyon tüplerine koydu. Psikozlular tarafından "şarj" edilmemiş benzer solüsyonlar kontrol test tüplerine döküldü. 24 test tübüne maya ilave edildi. iki saat sonra Nash test tüplerinde oluşan karbondioksiti ölçtü ve iki hafta boyunca periyodik ölçümler almaya devam etti. "Elde tutulmuş" solüsyonu kontrol tüpleriyle kıyasladığında, psikozlular tarafindan tutulmuş olan solüsyonun mayanın büyümesine açık farkla engel olduğunu keşfetti.

Derinden yaralanmış duyguların sevdiğimizi sandığımız kişiler üzerinde etkisi olabilir. 1966'da University of New Mexico School of Medicine'den Dr. Scott Walker rehabilitasyondaki alkoliklerle bir çalışma yaptı. Grubu rastgele oluşturdu ve

Albaquerque Faith Initiative üyelerinin altı ay boyunca her gün alkoliklere dua etmesini istedi. Katılımcıların yarısı (bazıları uygulama grubundan, bazıları kontrol grubundan) aile üyeleri tarafından dua edildiklerini biliyordu.

Altı ay sonra, her iki grupta da aile ve arkadaşları tarafından dua edilen kişiler diğerlerinden daha fazla içiyorlardı. Hastanın güya iyiliğini isteyen kişilerden gelen dualar ters etki yapıyordu.

Scott enteresan bir yorum getirdi. Akrabalardan gelen dualaın negatif etkisi alkoliklere karşı besledikleri karmaşık farkında olmadıkları hislerini yansıtıyor olabilirdi. Bilinçli olarak sevdikleri kişilerin iyileşmesini istemekle beraber, dua eden kişi de içiyorsa içki arkadaşını kaybetmek istemediği için onların içmeye devam etmelerini isteyebilir. Ya da belki de alkoliğin bencil ve hoyrat davranışları akrabalarının canını o kadar yakmıştır ki içlarinden onun ölmesini istiyorlardır.

Bu çalışmalar küçük olmakla beraber dev çağrışımlar taşımaktadırlar: şu andaki zihinsel durumunuz çevrenizdeki yaşama etki eden bir niyet taşımaktadır. Zihin, bilinçli olarak niyet göndermesek de çevresini etkilemeye devam eder. Düşünmek etkilemek demektir. Birisini bilinçli olarak düşüncelerimizle etkilemek istiyorsak, kalplerimizin derinliklerine lekeli bir sevgi taşıyıp taşımadığımıza bakmamız gerekir.

Bu çalışmalar, bizlerden her dakika saçılmakta olan düşüncelerin yakınımızdaki cansız nesneleri de etkilemekte olduğunu göstermektedir. Bazı insanların elektronik cihazları negatif ya da pozitif etkilemek konusunda şöhretleri vardır - ya melek ya da şeytandırlar.

Ben birinci dereceden bir şeytanım. Kötü bir ruh halinde olduğum nadir zamanlarda ofisimizdeki bilgisayarlar koro halinde bozulmaya başlar. Çok sıkıntılı olduğum bir gün evdeki bilgisayarımı ve yazıcımı bozduktan sonra ofisime gittim ve oradaki bilgisayarları kullanmaya çalıştım. Teker teker hepsi ellerimde öldü. Bir sayfayı kopyalamaya çalıştığım anda lazer yazıcılarımızdan biri donunca ofisteki ekibim nezaketle ancak kararlı bir şekilde beni ofisten çıkardılar.

Jacques Benveniste hücreler arasındaki elektromanyetik sinyaller üzerine deney yaparken şeytan etkisini birinci elden keşfetti. 1991'de ünlü 'suyun hafızası" deneylerinden sonra Benveniste moleküllerin arasındaki temel sinyallerin kimyasal degil elektromanyetik olduğunu anlamıştı. Canlı bir hücrede moleküller kimyasallarla değil düşük frekanstaki elektromanyetik sinyallerle iletişim kurarlar ve her molekülün kendisine ait imzalı bir frekansı vardır. Benveniste 2005'de yaşamını tamamlayana kadar bu moleküler sinyallerin sadece bir yükseltici ve elektromanyetik kablolar kullanılarak transfer edilmesi olasılığı üzerine çalıştı. Benveniste, sadece molekülün kendisine ait "ses"ini çalarak ortada molekülün kendisi yokken moleküler bir reksiyona etki etmenin mümkün olduğunu göstermiştir.

Benveniste'nin hücresel sinyalleşme üzerine çok sayıdaki deneylerinden bir tanesi plazmanın pıhtılaşması hakkındaydı. Normal olarak sıvıdaki kalsiyumun varlığının

neden olduğu plazmanın pıhtılaşma kapasitesi, önce plazmadaki tüm kalsiyumun çıkartılarak sonra bu mineralin tekrar belirli miktarlarda eklenmesi ile hassas olarak kontrol edilebiliyordu. Pıhtılaşmaya engel olan heparin ekleyerek kalsiyumun varlığında bile pıhtılaşmaya engel olunabiliyordu.

Benveniste çalışmasında kalsiyumu plazmadan çıkarıyor ve suya kalsiyum ekliyordu ancak kalsiyumlu suya heparin eklemek yerine sadece kalsiyum içeren suyu heparinin "sesinin" elektromanyetik frekansını transfer ediyordu. Diğer tüm deneylerde olduğu gibi, heparinin imza frekansı, sanki heparin moleküllerinin kendisi oradaymış gibi çalıştı, kan daha az pıhtılaştı.

Benveniste, eleştirmenlerin insan müdahalesinin olduğu ile ilgili potansiyel önyargısına karşı, bu deneyde kullanmak için bir robot yapmıştı. Robot, üç yöne hareket edebilen kollu bir kutuydu ve mekanik olarak bir kaç basit adımda kalsiyumlu suyu heparine maruz bırakıyordu.

Yüzlerce deneyden sonra Benveniste, prosedür genellikle iyi yürümekle beraber bazı günlerde belirli bir kadın - tecrübeli bir bilim adamı - oradayken düzenin değiştiğini fark etti. Benveniste kadının sinyallerleri bloke eden bir tür dalga yaydığından şüphelendi. Bunu test etmenin bir yolunu buldu, kadının güçlü ve son derece tutarlı elektromanyetik alanlar yaydığını ve bunun deneyin iletişim sinyallerine müdahale ettiğini keşfetti. Kadın bir şekilde frekans karıştırıcısı gibi çalışıyordu. Bunu daha derinlemesine test etmek için homeopatik granüllerin olduğu bir tübü beş dakika boyunca elinde tutmasını istedi. Daha sonra tüpü cihazlarıyla test ettiğinde tüm moleküler sinyallerin silindiğini gördü.

Sorun büyük bir ihtimalle elektromanyetik olduğu için, bundan sonraki adım makineyi elektromanyetik alanlardan bir kalkan yaparak korumak olacaktı. Ancak kalkan yerleştirildikten sonra makine iyi neticeler vermemeye başladı. Benveniste bu durum üzerine birkaç gün düşündü. Belki de negatif etkilerin yokluğunun değil, çevrenin pozitif etkilerinin bununla ilgisi vardı. Kalkanı kaldırdı ve senelerdir laboratuardan sorumlu olan adamdan robotun önünde durmasını istedi. Robot hemen mükemmel sonuçlar çıkarmaya başladı. Adam oradan ayrıldıktan ve kalkan kaldırıldıktan sonra robot doğru dürüst data üretemez hale geldi. Bu, bazı insanlar nasıl cihazları baskılayabiliyorlarsa, diğer başka insanların da güçlendirebileceğini ortaya koyuyordu. Negatif etkileri uzak tutmak için yerleştirilen kalkan, pozitif etkileri de dışarıda bırakıyordu.

Benveniste, pozitif ya da negatif faaliyeti robotun yanında algılayacak olan tek maddenin su olduğuna karar verdi ve laboratuvar asistanından iki saat boyunca tüpü cebinde tutmasını istedi. Sonra tübü makineye koydu, adamı odadan çıkarttı ve kalkanı kaldırdı. Bundan sonra robotla yapılan deneylerin tamamı mükemmel olarak çalıştı.

Şeytan etkisi ile ilgili hikayeler, PEAR laboratuarları tarafından geliştirilen ve insan niyetinin bilgisayarların rastgele çıktılarını bilinçli niyet bile kullanılmadan daha

düzenli hale getirme yeteneği ile ilgili dağ gibi data göz önünde bulundurulduğunda hiç de uçuk değildir. Yaşayan bilincin şimdilerde çok hassas olan mikroproses teknolojisi üzerindeki güçlü etkisi, kuantum süreçlerdeki en küçük rahatsızlığın bile son derece müdahale edici olabilmesine yol açmaktadır. Benim kendi şeytan etkim, ekstrem stres ve heyecanla bağlantılı idi; başka insanların düşünce sistemlerinin doğası için bu geçerli olmayabilir.

Cansız bir nesneyi düşüncelerimizle "şarj" edebileceğimiz fikri, bir çok yerli halkın karanlık büyü sanatının temelini oluşturmuştur; hazırladıkları küçük bebek ve heykellere negatif niyet yükledikten sonra bunları düşman hedefe yönlendirirler. Bu bebek ve heykellerle ilgili zengin bir gelenek olmakla beraber üzerlerine çok fazla bilimsel araştırma yapılmamıştır. Dean Radin, pozitif niyete araç olarak büyü bebek ve heykell erini test etmek için bir deney dizayn etmişti. Katılımcıların tanıdığı bir kişinin minik heykelini yapmış sonra da ona dua etmelerini istemişti. Olumlu büyünün örneği olarak, dualar gösterilebilir etkiler ortaya koymuşlardı.

Farkında olmadan negatif niyeti alabiliyorsak, bunu engellemek için tedbir mi almalıyız yoksa geri mi yansıtmalıyız? Bir çok psişik, dev bir balon gibi, zihinsel koruma görüntüsü yaratmamızı tavsiye etmektedir. Marilyn Schlitz ve William Braud, 300 katılımcının ikili gruplara ayrılarak farklı odalara yerleştirildiği bir çalışma yaptılar. Her ikilinin bir üyesinin (gönderici) Autogenic Training ya da başka gevşeme egzersizleri yaparak rahatlamasını, bunu yaparken imgeleme ve kendini düzenleme tekniklerini kullanmasını istediler. Sonra göndericilerden kendilerinde hissettiklerinin aynısını partnerlerinde (alıcı) yaratmak üzere niyet göndermelerini istediler. Poligrafın kaydettiği hem göndericilerin hem de alıcıların EDA okumalarının kıyaslaması göndericilerin etkili olduğunu gösteriyordu; gevşek ya da hareketli oldukları zaman alıcılar da öyleydiler.

Sonra alıcılardan, göndericilerin etkilerini bloke ederek "kalkan" görevi yapacak çeşitli görüntüler hayal etmelerini istediler; kendilerini korunmuş hissettirecek herhangi bir şey - bir kalkan, dev bir çel ik kapı, dikenli tel ya da beyaz ışık - uygundu. Bu stratejilerin istenmeyen etkileri bloke etmekte son derece başarılı olduğu ortaya çıktı.

University of Edinburg'dan bilim adamları EDA çalışmalarını daha sıkı şartlar altında tekrarlamaya karar verdiler. Göndericiler değişimli olarak alıcıları sakinleştirmeye ya da hareketlendirmeye çalıştılar; alıcılar sürenin yarısında etkilere açık, diğer kısmında ise kendilerini "koruyucu koza" içinde hayal ederek ya da inatçı ve işbirliğine kapalı bir zihinsel çerçeve benimseyerek gelen etkiyi bloke etmeye çalıştılar. Ancak, niyet gönderme sırasında, alıcılar "izin verseler" de bloke etseler de, EDA okumaları aynı şeyi kaydettiler. Sadece, bloke etme seanslarında biraz daha büyük bir etki ortaya çıkmıştı. Bu çalışma kendimizi korumak için kullanılan sıradan zihinsel stratejilerin istenmeyen etkileri dışarıda tutmaya yetmediğini göstermektedir.

Çigong uygulayan kişiler, istenmeyen etkileri dışarıda tutmak için enerji alanlarını geçici olarak "görünmez" yapmayı öğrenmek üzere uzun süreli eğitimden geçerler. Negatif etkilerden - patronunuz, iyi niyetli olmakla beraber karıştırıcı bir meslekdaşınız, sevimsiz bir komşu hatta süper markette kasa kuyruğunda size dik dik bakan yabancı - korunmak için psişik kalkan yaratılmasının, direnç göstermekten ya da biraz zihinsel imgeleme yapmaktan daha fazlasını gerektirdiği anlaşılmaktadır.

Larry Dossey, negatif niyetin en güçlü antidotunun Lord's Prayer'deki "bizi kötülerden uzak tut" ifadesi olduğunu söyler. İstenmeyen etkilere karşı kendinizi korumak için basit bir yöntem geliştiren Dr. John Diamond'ın çalışmasında bir miktar daha dinsel örneklerle karşılaştım. Psikiyatrist ve holistik şifacı olan Diamond, George Goodheart'tan etkilenmişti. Goodheart, çeşitli maddelerin bedendeki etkisini test eden uygulamalı kineziyolojinin yaratıcısıydı ve "adele testi" tekniğini geliştirmişti. Hastanın kendisine dönük olarak karşısında sol kolu yana doğru açılmış, yere paralel olarak durmasını istiyor, sonra sol kolunu hastanın omuzuna koyuyor ve kolu aşağı bastırmaya çalışırken kendisine bütün gücüyle direnmesini söylüyordu. Çoğu kez kol geri yaylanarak Goodheart'ın gücüne direniyordu. Ancak, Goodheart o kişiyi alerjenler ya da gıda katkıları gibi zehirli maddelerle temas ettirdiği zaman, kişinin sol kolu Goodheart'ın bastırmasına direnemiyordu.

Diamond bu tekniği zehirli düşüncelere uyguladı. Bir kişi tatsız bir konuyla karşılaştığı zaman "kas göstergesi" zayıf çıkıyordu. Diamond buna "davranış kineziyolojisi" adını verdi ve uzun yıllar boyunca binlerce hastada düşüncelerini ve en gizli arzularını hızlıca belirlemek için kullandı.

Diamond her türlü negatif etki, güçsüz bırakan düşünce ve durumun üstesinden gelebilen bir düşünce keşfetti. Buna "eve dönüş düşüncesi" adını verdi, çünkü ona Sydney, Avustralya'da geçen çocukluk yıllarında dalgalarda yüzmesini hatırlatıyordu. Büyük ve tehdit edici bir dalga geldiğinde arkadaşlarıyla beraber suyun dibine dalar ve parmak uçlarıyla kuma tutunurlardı. "Stresli bir durumla karşılaştığımızda, dibe dalar, el ele tutuşur ve stres geçene kadar kayamıza sarılırdık" diye yazmaktadır.

Diamond, eve dönüş düşüncesinin, hepimizin tutunabileceği en büyük emelimiz, hayattaki amacımız olduğunu fark etti. Bunu, bize keyif ve aynı zamanda Mutlak olanla birleşme hissi veren her insanın kendisine özgü yeteneği olarak tanımlamaktadır. Eve dönüş düşüncesi Diamond'a aynı zamanda yollarını kaybeden pilotların kullandığı yön bulucuyu hatırlatmaktadır. Eve dönüş düşüncesi, en zor zamanlarda yolumuzu bulmamıza yardım eden fener gibidir.

Diamond'un fikirleri bilimsel incelemeden geçmemiştir, ancak davranış kineziyolojisini binlerce hasta üzerinde kullanmış olması ona özel bir anlam kazandırmaktadır. Karanlık niyetlerle kuşatıldığımızda, ne yapmak için yaratıldığımız düşüncesine sarılarak kendimizi en iyi şekilde koruyabiliriz.

BÖLÜM 11: DÜN İÇİN DUA ETMEK

Yüzyılın arifesinde, İsrailli dahiliye profesörü ve hastane enfeksiyonları uzmanı Leonard Leibovici, şifa duasının etkilerini incelemek için hastanede kaldıkları süre içinde sepsis geçirmiş yaklaşık 4,000 yetişkin üzerinde bir çalışma yaptı. Rastgele numara jenaratörünü kullanarak katılımcıları rastgele iki gruba ayırdı; bu gruplardan birine dua edilecekti, çalışma boyunca kusursuz bir kör sistemi uygulayacak, ne hastalar ne da personel kimlere uygulama yapıldığını ve hatta çalışma yürütüldüğünü bile bilmeyecekti. Uygulama grubundaki hastaların isimleri bir kişiye verilecek ve grubun tamamının sağlığı ve tam iyileşmeleri için kısa bir dua okuyacaktı. Leibovici dua edilen ve edilmeyen grupların arasında üç sonucu kıyaslayacaktı: hastanedeki ölüm sayısı; toplam hastanede kalış süresi; ateşin süresi. Sonuçları hesaplarken oluşabilecek en küçük değişimi görebilmek için, bir kaç istatistiksel ölçüm kullanmaya dikkat etti. Her ne kadar istatistiksel olarak belirgin değilse de, dua edilen grupta kontrol grubuna göre daha az ölüm oldu (28.1'e karşı 30.2). Ancak, bilimsel olarak belirgin olan, dua edilen grupla edilmeyen arasındaki hastalığın ciddiyeti ve iyileşme sürelerindeki farktı. Dua edilenlerin, ateşleri daha kısa zamanda düşmüştü, hastanede kalış süreleri çok daha kısaydı ve genel olarak da kontrol grubuna göre daha çabuk iyileşmişlerdi.

Leibovici'nin araştırma konusu, duanın etkileri, pek de yeni sayılmazdı. Ancak, araştırmasının getirdiği bir yenilik vardı. Hastalar hastanede 1990-1996 yılları arasında bulunmuşlardı. Dua 2000'de, dört ila on yıl sonra yapılmıştı.

Çalışmanın amacı kanıt sağlamaktı. The British Medical Journal(BMJ), genellikle

daha hafif yorumların yer aldığı 2001 yılının Noel sayısında, ren geyiği şeklinde asi hücrelerin yanında bu çalışmaya yer vermişti. Ancak Leibovici şaka yapmıyordu. Elinden gelen en istatistiksel şekilde ciddi bir noktaya işaret ediyordu. Leibovici'nin matematik ve istatistiğe özel bir yatkınlığı vardı ve bunu belirli prosedürleri değerlendirirken inceleme ve analizlerinde kullanıyordu. Hatta, hastalıklar ve tedavilerin başarısının matematiksel modellerle tahmin edilebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Ancak onun görüşüne göre bilimsel metod, alternatif tıbba dikkatsiz yaklaşımı nedeniyle kirletiliyordu. İki yıl önce, gene BMJ'in Noel sayısında, alternatif tıbbın kendisini bilimsel tıp gibi göstermesinin ardıç kuşunun yuvasındaki guguk kuşuna benzediğini iddia eden bir makalesi yayınlanmıştı. Fazlalık gibi kalan guguk kuşu yavrusunun yalvaran sesi ardıç yavrularınınkinden seçilemezken büyüdükçe sekiz ardıç yavrusununkine eşit hale gelmişti. Ardıç anne babalar, kendi yavrularının pahasına içlerindeki dolandırıcıyı görmezden gelmeye devam ederek beslediler. Leibovici alternatif tıbbın bilimsel ciddiyetin taleplerine cevap veremeyeceğinden emindi ve kıymetli zaman ve kaynakları guguk kuşunun yuvasında harcamanın bir anlamı yoktu.

Ancak bu makalede nefesini boşuna harcayan Leibovici gibi görünüyordu. Meslektaşlarının çoğu anlatmak istediklerini o kadar gözden kaçırmışlardı ki, tek yapabileceği onlara göstermekti. İki sene sonra, neredeyse günümüze kadar dua çalışması BMJ'de çıktı.

Amacı, dua gibi sübjektif şeyleri açıklamak için bilimsel yöntemin o kadar basitçe kullanılamayacağını anlatmaktı. Sorun, herkesin çalışmayı yüzeysel olarak algılamasındaydı. Düzinelerce şüpheci çalışmayı alaya aldı. Hatta bir yazışmacı, zamanın okunu bu şekilde çevirmek mümkünse, zamanda geri gidip Hitler'i öldürerek Soykırımı engellemenin de mümkün olabileceğini ifade etmişti.

Leibovici'yi destekleyen bir çok bilim adamı araştırmanın zamanın her hangi bir noktasında duanın etkili olduğu konusunda yeterli kanıtların ortaya konduğunu iddia ettiler: "non-lokal" bilinç ve şifa üzerine çok sayıda yazısı olan Larry Dossey, Leibovici'nin "geleneksel zaman, uzay, dua, bilinç ve nedensellik" üzerine olan görüşleri tek vuruşta tersine çevirdiğini ifade etti. Çok sayıda eleştirmen ise Leibovici'nin çalışmasının titizlikten yoksun olduğunu söyledi. Leibovici'nin çalışması sadece bir duacı tarafından desteklemiş, aynı duayı aynı anda uygulama grubundaki her hastaya göndermişti; altenatif tıp kampındaki kişiler çalışmanın başka dua çalışmalarındaki dizayn sorunlarını yaşamadığına inanıyorlardı. Leibovici, kendisine tüm yazanlara BMJ'in mektuplar köşesinde sert bir cevap verdi:

Bu makalenin amacı aşağıdaki soruyu sormaktır: metodolojik olarak doğru olmakla beraber, insanların fiziksel dünyayla ilgili çerçevesinin (ya da model) tamamen dışındaki bir şeyi, örneğin geriye dönüşlü müdahale ya da astım için kötü distile edilmiş

su gibi bir şeyi test eden bir çalışmaya inanır mıydınız?

Yanlıştı, demektedir Leibovici, çünkü yanlış olmak zorundaydı. İstatistikler düğümlenmiş ve çıldırmıştı. Amacını netleştirmek için eklemede bulundu:

Makalenin dinle hiç bir ilgisi yoktur. Duanın inançlı kişiyi rahatlattığına ve yardımcı olduğuna inanıyorum. Kontrollü deneylerle test edilmesi gerektiğine inanmıyorum.

Halbuki gerçek amaç:

Ampirik yöntemlerin, fiziksel dünyanın bilimsel modellerinin tamamen dışındaki sorulara uygunmasını baştan itibaren reddetmektir. Ya da formal bir dille söylemek gerekirse; ön-deney olasılığı son derece küçükse, deneyin sonuçları bunu değiştirmeyecektir ve bu yapılmamalıdır.

Her ne kadar bilimi alternatif tıbbın saçmalığını ispat etmek için kullandıysa da, sonunda bugün ettiğimiz dualaların dünü etkilediğini ispat etmişti. Leibovici yaptığı çalışmaya derinden pişmanlık duymuş ve bu konuda konuşmayı reddetmiştir. Tüm kariyeri boyunca tıbba akıl ve mantık uygulamaya çalışmasına rağmen, geri gidip geçmişi değiştirebileceğimizi gösteren bu çalışmasıyla her zaman hatırlanacaktı.

Niyetle ilgili temel varsayımlardan birisi niyetin sebep sonuç ilişkisine göre çalışmasıdır: sebep her zaman sonuçtan önce gelmelidir. Eğer A, B'ye neden oluyorsa, A daha önce olmuştur. Bu varsayım, zamanın tek yönlü olduğunu söyleyen en temel inançlarımızdan birisidir. Bu varsayım yaşamlarımızın her anında daha da pekişir. Önce kahveyi ısmarlarız, sonra garson masamıza getirir. Önce Amazon'dan bir kitap ısmarlarız, sonra evimize gelir. Zamanın gittiği yönün en elle tutulur örneği yaşlanmamızın fiziksel kanıtıdır: önce doğarız, sonra yaşlanır ve ölürüz. Aynı şekilde, niyetlerimizin sonuçlarını sadece gelecekte alacağımızı düşünürüz. Bugün olanlar dünü etkilemez.

Ancak, niyet hakkında çok sayıda bilimsel kanıt nedensellik ile ilgili varsayımları bozmaktadır. Araştırmalar, etkinin nedenden önce geldiği, geri dönüşlü etkilerin örneklerini açıkça ortaya koymuştur; şifa niyeti de geçmişte zaten olmuş olayları etkilemeyi hedeflemektedir. Bir çok öncü bilim adamına göre, geri dönüşlü dua üzerine yapılmış olan bu çalışma, zamanın yer değiştirmesinin örneklerinin rutin olarak laboratuvarda görülmesinin başka bir tanımıdır. Gerçekten de, niyetin katı zaman çerçevesinin dışında gönderilmesi ile en büyük etkiler elde edilmiştir.

Leibovici'nin çalışması gibi çalışmalar en zorlu fikri ortaya koyarlar: düşünceler, ne zaman düşünüldüklerinden bağımsız olarak diğer her şeyi etkiler ve nedenselliğe dayalı geleneksel zaman anlayışına tabi olmadığında daha da iyi sonuçlar verebilir.

PEAR'dan Robert Jahn ve Brenda Dunne bu olayı REG çalışmalarında zaman değişimini incelerken keşfetmişlerdi. Yaptıkları 87,000 deneyde, gönüllülerden REG'in rastgele ürettiği "yazı" ve "tura" ları, makinalar kapatıldıktan üç gün ila iki hafra sonra, herhangi bir tarafa doğru etkilemeye çalışmalarını istemişlerdi. Bütün olarak

bakıldığında, “yer değiştirmiş zaman” deneyleri, standart deneylerden daha büyük sonuçlar elde etmişti. Jahn ve Dunne bu farklılıkları önemsiz kabul etmişlerdi, çünkü bu şekilde yapılan deneylerin sayısı kendilerinin ortaya koyduğu devasa kanıtların yanında çok küçük kalıyordu. Ancak, niyetin “ileri” doğru olduğu kadar “geriye” doğru da çalışması Jahn’ın zaman hakkındaki geleneksel anlayışımızı kenara atmamız gerektiğini anlamasına yol açtı. Yer değiştirmiş zaman çalışmalarında etkilerin daha büyük olması, düşüncelerin gönderimi zaman ve mekanı aştığında daha da güçlü olduğunu ortaya koymaktaydı.

Geriye dönüşlü nedensellik Hollandalı fizikçi Dick Bierman ve University of Amsterdam’dan meslektaşı Joop Houtkooper tarafından ve daha sonra egzantrik fizikçi Helmut Schmidt tarafından ayrıntılı olarak incelenmiştir. Helmut Schmidt, niyetin makinalar kapatıldıktan sonra, daha önceki sonuçları etkileyip etkilemediğini incelemek için, REG makinesinin zarif bir varyasyonunu yapmıştı. REG makinesini bir ses cihazına bağlamıştı ve sağ ya da sol kulaklıktan duyulan rastgele klik seslerini kayda alıyordu. Sonra makineyi açıyor, kendisi de dahil kimsenin dinlemediğinden emin olarak sonucu kaydediyordu. Bu orijinal kayıt bandının kopyalarını çıkarttıktan sonra (gene, kimse dinlemezken) bir yere kilitliyor, herhangi bir hilenin önüne geçmek için kopyaları öğrencilere bir gün sonra veriyordu. Gönüllüler bandı dinliyor ve sol kulaklarında daha fazla klik sesi olması için niyet gönderiyorlardı. Schmidt, ses cihazını kullanarak kontrol bantları yapmış ancak kimseden bunları etkilemesini istememişti. Tahmin edileceği gibi, kontrol bantlarındaki sağ ve sol klikler aşağı yukarı dengeli dağılmıştı.

Katılımcılar bantları etkileme çabalarını tamamladıktan sonra Schmidt, bilgisayarında hem öğrencilerin bantlarını hem de kontrol bantlarını rastgele paternden sapma olup olmadığını görmek için analiz etti. 1971 - 1975 yıll arı arasında yapıl an 20,000’den fazla denemede Schmidt belirgin bir sonuç buldu: hem kopyalar hem de orijinallerde yüzde 55 daha fazla sol kulak klik’i olmuştu.

Schmidt bu olası olmayan sonuçların mekanizmasını anladığına inandı. Katılımcılar daha önceden yapılmış bantları değiştirmişlerdi; etkileri “zamanda geri gitmiş” ve makinenin çıktıları yaptığı anı etkilemişti. Makinenin çıktılarını, kayıt yapılırken oradalarmış gibi değiştirmişlerdi. Geçmişi olduğundan farklı yapmamışlardı; geçmiş, şimdiki zamana dönüşürken onu etkilemişlerdi.

Schmidt zamanda geri gitme çalışmalarını 20 yıl boyunca sürekli geliştirdi ve sonunda zihinsel kontrol eğitimi almış savaş sanatları öğrencileri ile çalışmaya başladı. Bir çalışmada rastgele numaraları görsel olarak gösteren radyoaktif sayıcıyı kullandı. Öğrenciler bu görsel sergileme cihazının önünde oturdular ve numaraları belirli bir istatistiksel dağılıma göre etkilemeye çalıştılar. Bir kez daha Schmidt son derece belirgin sonuçlar elde etti; şans payı 1000’de 1’di. Öğrencilerin niyeti bir şekilde

“zamanda geri gitmiş” ve olanı etkilemişti.

Yer değiştirmiş zamanda niyet başarıyla canlı varlıklara da uygulanmıştır. Freiburg’daki Institut für Grenzgebiete der Psychologie und Psychohygiene’den Alman parapsikolog Elmar Gruber, insan ve hayvanların hareketlerinin olay tamamlandıktan sonra etkilenip etkilenemeyeceğini inceleyen bir dizi deney yaptı. İlk deney dizisi, eğitim tekerleğine binen ve geniş bir kafeste dolaşan kobayların faaliyeti ile ilgiliydi. Özel bir sayaç tekerlekte yapılan dönüşlerin sayısını tutuyordu. Kafesin içindeki bir ışık huzmesi kobayın ona temas ettiği zamanları kaydeden bir cihaza bağlıydı. Benzer bir şekilde, bir grup gönüllünün ışık huzmelerinin çaprazlama yerleştirildiği bir alanda dolaşmasını istedi; bu ışık huzmeleri de onlarla temas edildiği zamanları kaydediyordu.

Gruber sonra, tekerleğin her dönüşünü ve ışık huzmesiyle teması klik sesine çevirdi. Klik seslerini içeren bantlar hazırlandı, kopyalandı ve gene hilenin önüne geçmek için kilit altına alındı. Bir ila altı gün sonra, gönüllülerin bantları dinlemesi ve kobayları normalden daha hızlı koşmaları ya da insanların ışık huzmesiyle daha sık temas etmeleri için zihinsel olarak etkilemeleri istendi. Başarının ölçüsü normalden daha fazla klik sesinin meydana çıkmasıydı. Gruber bu tür denemeleri 20 kere tekrarladı ve her seferinde gönüllülerin bantlarıyla seanslar sırasında hayvanlar da insanlar da uzaktan etki almazlarken yapılan bantları kıyasladı. Altı dizi Çalışmanın dördünde belirgin sonuçlar elde edilirken, diğerlerinde etki hacmi 0.44’den büyüktü.

Etki hacmi, bilimsel araştırmalarda değişimin ya da çıktının büyüklüğünü göstermek için kullanılan istatistiksel bir sayıdır. Bir kaç faktör kullanılarak elde edilir: 0.3’ün altındaki etki hacmi küçük; 0.3 - 0.6 arası orta; 0.6’nın üstü büyük olarak kabul edilir. Modern zamanların en önemli kalp krizi önleyicisi olarak düşünülen aspirinin etki hacmi sadece 0.032’dir ve Gruber’in genel etki hacminden 10 kere daha küçüktür. Eğitim tekerleği kobay deneyinde, etki hacmi devasa bir 0.7 idi. Bu sonuçlar ilaçlarla ilgili olsaydı, Gruber tüm zamanların en büyük cankurtaranını keşfetmiş olurdu.

Gruber altı tane daha ilgi çekici deney yaptı. Çalışmaların birinde Viyana’daki bir süpermarkette insanların kaç kere ışık huzmesinden geçtiğini, sonra da kalabalık saatlerde Viyana’daki çeşitli tünellerden geçen arabaların kaç kere ışık huzmesini kestiğini kaydetti. Bunlar gene klik’lere çevrildiler, klik’lerden yapılan bantlar gönüllülere dinletilmeden önce bir ila iki ay bekletildiler. Gönüllüler yürüyen ya da arabalarında giden insanların hızlarını arttıracaklardı. Bu defa, çalışmalarına psişik yeteneği olan bir grup insanı dahil etmeye karar verdi. Uzaktan niyete maruz kalmayan benzer türde kontroller yarattı. Bir kez daha, etki almayan seanslarla kıyasladığı zaman sonuçlar son derece belirgin çıktı; özellikle araba-tünel çalışması muazzam etki hacmi vermişti (0.52-0.72).

Hastayı enfekte edip yayıldıktan sonra geri dönüşlü olarak bir hastalığı engellemek mümkün müdür? Hollanda’daki Chiron Foundation bu görünüşte imkansız önermeyi test

etmek üzere bir çalışma dizayn etti. Büyük bir fare grubunu rastgele iki gruba ayırdılar, birine kanın parazitik bir enfeksiyonunu verdiler. Deney, araştırmacıların kendilerinin de hangi farelerin enfeksiyonlu hangilerinin kontrol grubu olduğunu deneyin sonuna kadar bilmeyecekleri şekilde tamamen kör olarak dizayn edilmişti. Fareler enfekte olduktan sonra resimleri bir şifacıya verilmiş ve parazitlerin yayılmasını engellemeye çalışması istenmişti. Enfekte farelerin kan hücrelerinin ölçümü belirli aralıklarla yapılmaktaydı. Çalışma üç kere tekrarlandı ve her seferinde çok sayıda fare kullanıldı. İki deney orta derecede (0.47) etki hacmine ulaştı.

Psikolog William Braud en kışkırtıcı sorulardan birini sordu: bir kişinin bir olaya karşı duyduğu duyguları "edit" etmesi mümkün müdür? Bunu test etmek için yer değiştirmiş zamanın sinir sistemi üzerindeki etkisini incelemek üzere bir dizi çalışma dizayn etti. Gönüllülerin elektrodermal faaliyetini (EDA) standart yalan dedektörlerini kullanarak kayda aldı. Sonra, Braud katılımcılara kendi kayıtlarını incelemelerini ve onların kendi sempatik sinir sistemlerini ya sakinleştirmek ya da hızlandırmak üzere niyet göndererek etkilemeye çalışmalarını istedi. Katılımcıların zihinsel etkiye maruz kalmamış diğer kayıtları kontrol olarak kullanılacaktı. Daha sonra kayıtları kontrollarla kıyasladığında, gönüllünün kendi geri dönüşlü etkisine maruz kalmış kayıtların kontrollerden daha sakin olduğunu buldu. Bu çalışmalar bütününde, insanların kendi duygusal tarihlerini yeniden yazabileceklerini gösteren, küçük ancak belirgin bir etki hacmi ortaya koydular. Helmut Schmidt kendi solunumunun daha önceden kaydedilmiş kayıtları üzerinde bir çalışma yaparak geri dönüşümlü olarak kendi solunumunu değiştirmenin bile mümkün olabildiğini göstermiştir.

Dean Radin Braud'unkine benzeyen bir EDA testi dizayn etti, ancak geri dönüşlü etkiyi test etmek için çalışmaya daha fazla uzaktan etki ekledi. Testlerden iki hafta sonra, elektrodermal okumaların birer kopyasını Brezilya'daki şifacıya gönderdi ve okumaları sakinleştirmelerini istedi. 21 çalışmanın sonunda Radin Braud'inkilere benzer 0.47 etki hacmi elde etti.

Radin aynı zamanda, belirli şartlar altında gelecekteki bir olayın daha önceki sinir sistemi tepkisini etkileyebilme olasılığını test etmiştir. Radin, "Stroop etkisi" adı veril en ve onu keşfeden psikolog John Ridley Stroop'un (bilişsel psikolojide sınırtaşı testinin yaratıcısı) ardından adlandırılmış tuhaf psikolojik olayı zekice kullandı. Stroop testi farklı renklerde yazılmış renk adlarını kullanır (örneğin, yeşil). Stroop insanlardan rengin adını hızla okumaları istendiğinde, renk ve isim aynı olduğu duruma göre (örneğin, yeşille yazılmış yeşil) renk ve yazılmış olan isim farklıysa daha uzun zamanda okuyabildiklerini fark etti (örneğin, kırmızıyla yazılmış yeşil).

Psikologlar bu olayın beynin bir görüntüyü (rengin kendisi) işlemesi için gerekli olan zamanın, kelimeyi (rengin ismi) işlemesi için gereken zaman arasındaki farkla ilgisi olduğuna inanırlar.

İsveçli psikolog Holger Klintman Stroop testinin bir varyasyonunu yarattı. Gönüllülerden önce bir dikdörtgenin rengini en hızlı şekilde söylemesini istedi, sonra da rengin isminin gösterilen renkle aynı olup olmadığını sordu. Gönüllülerin dikdörtgenin rengini söylemelerinde büyük bir çeşitlilik ortaya çıktı. Klintman dikdörtgenin renginin söylenmesinin, dikdörtgen ve renk ismi aynı olduğunda daha hızlı olduğunu keşfetti. İnsanların dikdörtgenin rengini belirlemeleri, ikinci görev olan renk ismi ve dikdörtgen renginin aynı olmasına bağlıydı. Klintman bu etkiye "zamanda geri dönüşlü interferans" adını verdi. Başka bir ifadeyle, ikinci etki beynin birinci uyarıya verdiği tepkiyi belirliyordu.

Radin, Klintman'ın çalışmasının modern versiyonunu yarattı. Katılımcılar bir bilgisayar ekranının karşısında oturuyor ve ekrana gelen dikdörtgenlerin rengini, rengin ilk harfini yazarak en hızlı şekilde belirliyorlardı. Sonra, ekrandaki görüntü rengin ismiyle yer değiştiriyordu ve katılımcı rengin isminin dikdörtgenin rengiyle aynı olup olmadığını e(evet) ya da h (hayır) tuşuna basarak belirliyordu. Radin çalışma dizaynının ikinci kısmında değişiklik yaptı; katılımcılar dikdörtgenin rengini belirledikten sonra, rengin adının yazılı olduğu rengin ilk harfini gösteren tuşa basacaklardı. Örneğin, yeşil kelimesi ekrana geldiyse ve mavi renkteyse m (mavi) yazacaklardı.

5.000 denemeyi içeren dört çalışma, geri dönüşlü nedensellik etkisi gösterdi. İki çalışmada belirgin bir korelasyon görülürken üçüncüsü marjinal belirginlik gösteriyordu. Bir şekilde ikinci görevin yapılması için sarfedilen zaman, birinci görevin yapılma süresini etkiliyordu. Radin çalışmalarının yer değiştirmiş zamanın sinir sistemindeki etkilerine kanıt olduğu sonucuna vardı. Bunun yaptığı çağrışımlar muazzamdı. Bir şey hakkındaki düşüncelerimiz geçmişteki tepki sürelerini etkiliyordu.

Bir etkinin genel gücünü incelemenin bilimsel yollarından biri, tüm çalışmaların sonuçlarını "meta-analiz" adı verilen havuzda toplamaktır. Bu şekilde incelendiğinde, on dokuz geri dönüşlü etki çalışması olağanüstü sonuçlar veriyordu. William Braud genel etki hacminin 0.32 olduğunu hesapladı. Bu kendi başına küçük bir etki gibi görülüyorsa da, beta bloker propanol gibi reçeteli bir çok ilaçla kıyaslandığında son derece etkili olduğu anlaşılır.

Yer değiştirmiş zaman üzerine yapılan ferklı analizlerin en iyilerinden biri 1996'da University of Amsterdam'dan deneysel fizikçi Dick Bierman tarafından yapılmıştır. İstatistikte bir etkiyi ölçmenin en iyi yolu, ortalamadan ne kadar saptığını belirlemektir. İstatistikçilerin en çok kullandığı yöntem, her puanın karesini alan chi-kare dağılımıdır. Şanstan, negatif ya da pozitif, herhangi bir sapma, büyük bir pozitif sapma olarak çıkacaktır. Bierman tek tek çalışmalarda büyük bir sapma belirledi ancak kolektif olarak bakıldığında, olağanüstü bir sonuç çıktı; şans faktörü 630 milyarda birdi.

Geri dönüşlü etkinin laboratuvar kanıtları akla gelmeyecek bir şeyi ortaya koymaktadır: Niyet, zaman çizgisinde geri giderek geçmiş olayları, duygusal ya da

fiziksel tepkileri ilk oluştukları noktada etkilemektedir. “Geleceğe geri dönmek” ve kendi geçmişimizi yönlendirmekle ilgili temel sorun, zihnimizin bunu düşündüğü zaman düğümlenip kalmasıdır. Filozof Max Black’in 1956’da söylediği gibi, A, B’ye neden oluyorsa ve B’den sonra oluyorsa, B genellikle A’yı imkansız yapar. Bu nedenle, A, B’ye neden olamaz.

Bu muamma The Terminator filminde ele alınmıştı. Schwarzenegger zamanda geri gidiyor ve asi John Connor’u doğurmaması için Sarah Connor’u öldürüyordu; böylece insanlar ve makineler arasında savaş olmayacaktı. Terminatörün yaratılma nedeni ortadan kalktığı için artık zamanda geri gelmesine gerek yoktur.

İngiliz filozof David Wiggins zaman makinesi fikrindeki mantıksal sorunları ortaya koymak için benzer bir senaryo geliştirmiştir. Genç bir adamın faşist hareketin liderinin torunu olduğunu varsayalım. Zamanda geri gidip dedesini öldürmeye ve böylece onun başa geçmesini engellemeye karar verir. Eğer böyle yaparsa, annesi doğmayabilir ve tabii ki kendisi de olmazdı.

Ancak fizikçiler geri dönüşlü nedenselliğin evrensel yasalarla artık çelişmediğini düşünmektedirler. Bilimsel literatürdeki 100’den fazla makale, fizik kanunlarının yer değiştirmiş zamanı açıkladığını ileri sürmektedir. Bilim adamları skalar dalgaların - Sıfır Noktası Alan’ındaki ikincil dalgalarının - uzay-zamanda değişiklik yapılabilmesini sağladığını ileri sürmektedirler. Sıfır Noktası Alan’ı ile etkileşen atom altı parçacıkların hareketiyle oluşan ikincil alanlar, uzay-zaman dalgalarının kıpırtılarıdır ve ışık hızından daha hızlı giderler. Skalar Alan’ın dalgalarının şaşırtıcı bir gücü vardır: lazer tarafından üretilen bir ünite enerji, dünyanın tüm tesislerinin çıktısından daha fazladır.

Kuantum optiği gibi bazı teknolojiler lazer pulslarını kullanarak Sıfır Noktası Alan’ını negatif enerji üretecek hale gelene kadar sıkıştırabilirler. Bir çok teorisyen negatif enerjinin deliklerden geçmemizi, çok hızlı hareket edebilmemizi, zaman makineleri yapabilmemizi ve hatta insanların yerden yükselebilmesini sağlayacağına inanmaktadır.

Elektronlar sıkıştıkları zaman, Sıfır Noktası Alan’ında sürekli üretilen sanal parçacıkların sprey yoğunluğu artar. Sprey yoğunlukları, iki yöne akan organize elektromanyetik dalgalardır ve bu nedenle zamanda “ileri” ve “geri” hareket ediyor olabilirler.

Fizikçi Evan Harris, geri dönüşlü etkinin gözlemleyen etkisi hesaba alındığı takdirde, kuantum fiziği tarafından açıklanabileceğini öneren ilk kişidir. Önce Walker, sonra da Berkeley’deki University of California’dan parçacık fizikçisi Henry Strapp, “lineer olmayan kuantum teorisini” kullanarak tüm geri dönüşlü etki vakalarını açıklayabileceklerine inanmaktadırlar. Şu andaki kuantum mekniği gibi lineer sistemde, bir sistemin davranışı 2 + 2=4 gibi kolayca tanımlanabilir. Sistemin davranışı parçalarının toplamıdır. Lineer olmayan bir sistemde, 2 + 2 = 5, hatta 8 olabilir.

Sistemin davranışı parçalarının toplamından büyüktür - ne kadar daha büyük, onu her zaman tahmin edemiyoruz.

Walker ve Strapp'e göre, kuantum teoriyi lineer olmayan sisteme çevirmek, denkleme insan zihninin de girmesini sağlayacaktır. Schmidt'in savaş sanatları çalışmasında, ekrandaki sayılar, öğrenciler tarafından gözlemlenene kadar, her sayı olabilme "potansiyeline" sahiptiler. Öğrencilerin zihinsel niyeti ve ekrandaki sayılar kuantum olarak etkileşmişti. Strapp'e göre, fiziksel evren, zihinsel olaylar arasında "istatistiksel bağlar" olan "eğilimler" dizisi olarak var olmaktadır. Her ne kadar sayılar banttan veriliyor olsa da, tüm olası sonuçların olduğu çok sayıda kanala bölünebilirler. Bir kişi sayılara baktığında, onun beyin durumu da aynı sayıda kanala bölünecektir. Niyeti belirli bir kanal seçecek ve sayılar vasıtasıyla kanallar tek bir duruma dönüşecektir. İnsan niyeti gerçeği yaratır - ne zaman olursa olsun.

Diğer bir olasılık, evrendeki tüm bilginin bize her zaman açık olması ve zamanın bir büyük şimdi olarak var olmasıdır. Braud, belki de gelecekte tersine yer değiştirmiş zaman - gelecekteki bir olayın bir şekilde zamanın gerisine giderek şimdiyi etkileyebileceği - olasılığını ortaya atmıştır. Önseziyi geri çevirip gelecekteki tüm zihinsel faaliyetin şimdiyi etkilemesi için buna geri dönüşümlü etki dersek, aynı geri dönüşlü nedensellik model ve sonuçlarının içinde hareket ediyor oluruz. Tüm önseziler geriye doğru hareket eden etkinin kanıtları olabilir; gelecekteki kararlarımızın tümü geçmişi etkiliyor olabilir.

Var oluşumuzun en temel seviyesinde, ardaşık zaman diye bir şeyin olmaması da mümkündür. Kuantum seviyesindeki saf enerjinin zaman ve mekanı yoktur, sadece dalgalanan muazzam bir süreklilik şarjı olarak süregelmektedir. Algılarımızı kullanarak bilinçli farkındalığımıza enerjiyi getirdiğimiz zaman, ölçülebilir ortamda var olan farklı nesneler yaratırız. Zaman ve mekanı yaratarak, kendi ayrımımızı ve hatta kendi zamanımızı yaratırız.

Bierman'a göre, geri dönüşlü etki gibi görünen şeyin, şimdi'nin geleceğin potansiyel şartlarına bağlı olduğu ve non-lokalliğin mekanda olduğu kadar zamanda da ortaya çıktığıdır. Bir bakıma gelecekteki hareketlerimiz, seçimlerimiz ve olasılıkların tamamı içinde bulunduğumuz zamanı etkilemektedir. Bu bakış açısına göre, gelecekteki kendimiz şu andaki hareket ve kararlarımızı sürekli etkilemektedir.

Bu açıklama, Vlatko Verdal ve University of Vienna'dan bir meslektaşı Caslav Brukner tarafından basit bir düşünce deneyi ile desteklenmiştir. Brukner, Yugoslav iç savaşı sırasında ülkesinden ayrılmış ve Zeilinger'in Viyana'daki laboratuarında bulunmuş bir Sırp'tı.

Brukner Verdal'la Londra'da buluştuğu zaman Verdal orada Imperial College'da bir yıllık çalışma yapmak için bulunuyordu, kuantum bilgisayar ve bunun bilgisayarlardan milyarlarca kere daha hızlı olduğu üzerine düşünüyordu. Kuantum bilgisayar

mükemmelleştirilten sonra internetin her bir köşesini yarım saat içinde tarayacak kapasiteye sahip olacaktı. Hızdaki bu muazzam avantaj Bell'in Eşitsizlik teorisinin - non-lokalliğin ünlü testi -temeli olabilir miydi? Bell, iki kuantum atom altı parçacık arasındaki uzaktan etkinin aralarında çok büyük mesafeler olsa da devam etmesinin, uzayın ayıran etkisi olduğunu söyleyen Newton görüşünü "ihlal etmekteydi".

Aynı test, geçici sınırların - zamanın sınırları - da ihlal edildiğini göstermek için kullanılabilir miydi? Brukner Verdal'ı kendisiyle beraber bir düşünce deneyi yapması için davet etti. Deneyleri, bilimde zamanla ilgili kabul edilmiş bir gerçeğe dayanıyordu - bir parçacığın devrinde, herhangi bir noktada alınan bir ölçüm daha önce veya daha sonra alınmış ölçümden tamamen farklı olacaktır. Bu durumda Bell'in "eşitsizliği", değişik zamanlarda alınmış iki ölçümün arasındaki farklılığa işaret ediyor olacaktı.

Deneyleri için artık iki parçacığa ihtiyaçları yoktu, böylece "Bob" parçacığını devreden çıkararak sadece fotona, "Alice"e odaklanabilirlerdi. Kuantum dalgalar bir ucundan sallanan ip gibi davranıyorlarsa, ipin ucunun işaret ettiği yöne kutuplaşma denilebilirdi. Zaman aralıklarını matematiksel olarak hesaplayabilmek için Brukner ve Verdal "Hilbert" adı verilen soyut uzayı kullandılar.

Önce Alice'in kutuplaşmasını hesapladılar ve bir kaç saniye sonra ölçtüler. Alice'in o andaki yeri ile ilgili hesaplamalarını tamamladıktan sonra, geri dönüp daha önceki kutuplaşmasını ölçtüler. İki zaman noktası arasında, Bell'in Eşitsizlik teorisinin gerçekten de ihlal edildiğini buldular; ilk kutuplaşmanın ölçümü ile ikincisi farklıydı. Alice'nin daha sonraki bir zamanda ölçülmesi, daha önceki kutuplaşmasını etkilemiş ve değiştirmişti.

Çarpıcı keşiflerinin ortaya koydukları bilimsel çevrelerde kaybolup gitmedi. New Scientist keşiflerini kapak hikayesi yaparak yer verdi: "Kuantum Dolaşıklık: Geleceğin Geçmişi Etkilemesi" ve şöyle sonuçlandırdı:

Kuantum mekaniği sebep sonuç kanunlarını kırıyor gibi görünmektedir ... zamandaki dolaşıklık zaman ve mekanı aynı yere koymaktadır ... Bruckner'in sonuçları dünyanın nasıl çalıştığı ile ilgili anlayışımızda önemli bir şeyleri kaçırdığımızı ima etmektedir.

Bruckner'in düşünce deneyi bence teorikten öte bir anlam taşıyordu. Anında gerçekleşen sebep ve sonuçlar sadece uzayda değil, zamanda geri muhtemelen de ileri doğru ortaya çıkmaktaydı. Bruckner'in çalışması, her an olan olayların geçmişimizdeki olayları etkilediği ve değiştirdiğini gösteren ilk matematiksel kanıtları ortaya koymuştur. Bugün yaptığımız her hareketin, taşıdığımız her düşüncenin tüm tarihimizi değiştiriyor olması muhtemeldir.

Daha da önemlisi, Bruckner'in deneyi gözlemcinin gerçeği yaratmak ve hatta değiştirmekteki merkezi rolünü gözler önüne sermiştir. Gözlem, fotonun polarizasyonunu değiştirmekte en temel göreve sahipti. Zamanın herhangi bir noktasında bir varlığın ölçülmesi onun daha önceki durumunu değiştiriyordu. Bunun anlamı, her bir

gözlemimizin evrenin daha önceki durumunu değiştirdiği olabilirdi.

Bu tür geri dönüşlü etki, sanki bağlantılar bir düzenleme içinde her zaman oradaymış gibi, kuantum dünyasındaki non-lokal ilişkilere benzemektedir. Geleceğimizin şimdide gerçekleştirdiğimiz bulanık bir durumda olması muhtemeldir. Atomaltı parçacıkların gözlemlenene ya da düşünülene kadar potansiyel durumda oldukları göz önünde bulundurulduğunda, bu anlam ifade etmektedir. Eğer bilinç kuantum frekans seviyesinde çalışıyorsa, doğal olarak zaman ve mekanın dışında bulunacak ve teorik olarak "geçmiş" ve "geleceğe" ulaşmamız mümkün olacaktır. İnsanlar kuantum olayları etkileyebiliyorlarsa, o zaman bugünün dışındaki olayları da etkileyebilirler.

Radin psikokinetik etkimizin "geri" doğru çalıştığına daha fazla kanıt sağlayan bir çalışmada REG makinesinin temelindeki niyeti inceledi. Radin önce 5,000'den fazla deneme içeren beş REG çalışması yaptı, sonra sonuçları "Markov zinciri" adı verilen bir süreçle analiz etti. Bu süreç REG makinasının çıktılarının zaman içinde nasıl değiştiğinin matematiksel analizinin yapılmasını sağlıyordu. Bu süreçte üç değişik niyet türü kullandı: ileri doğru zaman etkisi (zihin REG'i etki sırasında bir yöne doğru "iter"); sezgi etkisi (zihin REG'in rastgele dalgalanmalarında istenilen sonucu yaratacak anda müdahale etmeyi "geleceğe bakarak" ve pasif olarak bu bilgiyi bugüne "geri getirerek" sezgiler); üçüncüsü, geri dönüşlü etki (zihin önce gelecekteki olayı belirler sonra onu yaratacak zincirleme olayları zamanda "geri" giderek uygular).

Radin'in analizi kaçınılmaz bir neticeye işaret ediyordu: bu ileri doğru giden bir süreç değildi.

Gerçek hayatın taş ve toprağının ne kadarını değiştirebilirdik? William Braud bu konuyu derinlemesine düşünmüştü. Geçmişte değişime en açık anların doğanın daha kararını oluşturmadığı "çekirdek" anlar olabildiğini gözlemlemişti - belki de bunlar olayların büyüyüp statik ve değişmez hale gelmeden önceki halleriydi. Bu anlar bir fidanın gövdesi kalınlaşıp dalları büyümeden önce eğilebilmesine benzetilebilir; bir çocuğun zihni etkiye ve öğrenmeye bir yetişkininkinden çok daha açıktır; ve hatta bir virüs bil e bebekken aşılabilir. Rastgele olaylar, eşit derecede muhtemel seçenekleri olan kararlar ya da hastalık - erken etkiye maruz kalan ve insan niyetinin sonucu hafifçe belirli bir yöne doğru değiştirebileceği olasılıklı anlar - yaşamlarımızda en çok geri dönüşümlü etkiye açık olaylar olabil ir. Braud onlardan "açık" ya da "değişken" sistemler olarak söz etmiştir.

Bu sistemler canlı varlıkların, REG makinelerinin kuantum sistemleri gibi, rastgele olan bir çok hareketlerini içerir. Canlılardaki herhangi bir biyolojik süreç, PEAR araştırmalarındaki REG makinesinin algıladığı gibi süptil etkilere duyarlı olacağı bir süreç silsilesini gerektirir.

Braud daha önceki çalışmalarında uzaktan etkinin ona ihtiyaç olduğu zamanlarda en etkili olduğunu keşfetmişti. Belirli bir sonuca duyulan ihtiyaç dağları bile zamanda geri

götüren özellik olabilir.

Schmidt'in audio REG deneylerinde keşfettiği gözlemleyen etkisi kuantum deneylerdeki etkiye benzemektedir: bantları etkilemeye çalışan kişinin ilk dinleyici olması en önemli faktördü. Daha önce biri bantları duysaydı ve odaklanmış dikkatle dinleseydi, daha sonraki etkiye daha az duyarlı olacaktı. Bazı çalışmalar, insan ya da hayvan, herhangi sezgili bir varlığın gözlemlemesinin gelecekteki yer değiştirmiş zaman etkisini bloke edeceğini ileri sürmektedir.

Bierman bunu bir saniye gecikmiş bip seslerini tetiklemesi için radyoaktif bir kaynak yapıp sonra da son gözlemci tarafından gözleterek test etti. Olayların yaklaşık yarısında, başka bir ön gözlemciye son gözlemci devreye girmeden önce bu kuantum olay hakkında bilgi verilmişti.

Bu vakalarda ön gözlemcinin gözlemi kuantum olayın üst üste gelmesiyle sonuçlanırken, diğer vakalarda son gözlemci dönüşümü "gerçekleştirmişti".

"Dönüşümün" gerçekleşmesinde en önemli faktör bilinç ise, insanlar - ve gerçekliği sınırlı var oluş durumlarına "indirgeme" yetenekleri - zamanın tek yöne giden bir ok olduğu anlayışlarından tamamen sorumludurlar. Eğer, gelecekteki belirli bir seçimimiz bugünkü "dönüşümü" etkiliyorsa, gerçek, gelecek ve bugünün sürekli birbirleriyle buluştuğudur.

Bu, kuantum teorideki gözlemci etkisinden anladıklarımızla uyumludur - bir kuantum varlığın ilk gözlemlenmesi onun saf potansiyelini tek bir duruma dönüştürmektedir. Bu, hiç kimse Hitler'i görmeseydi Soykırım'ı engellemek için niyet gönderebileceğimiz anlamına gelmektedir.

Bu mekanizmanın çalışmasıyla ilgili bilgilerimiz hala ilkel olmasına rağmen, geri dönüşümlü zaman ile ilgili deneysel kanıtlar oldukça sağlamdır. Bu araştırma, yaşamı her an etkimize açık, her yere; geleceğe, geçmişe ve bugüne yayılmış bir dev olarak görmektedir.

Ancak, bu en tedirgin edici fikrin ipuçlarını vermektedir: Bir kere bir araya getirildikten sonra, düşünce sonsuzdur.

BÖLÜM 12: NİYET DENEYİ

Acetabularia'yı ilk gördüğünüzde nefesiniz kesilir. Bu Karayipler'den ve Akdeniz'den gelen sıradan deniz yosununun büyüleyici görüntüsünün bir çok şiirsel ismi vardır - "deniz kızının şarap kadehi" ya da İspanyolca'daki adıyla "sombrerillos" ; hepsi de uygundur. İnce gövdesi bir kokteyl bardağına takılmış minik bir şemsiye gibi küçük bir sombreroyu taşır.

Yetmiş yıldan daha fazladır biyoloji öğrencileri bu küçük bitkiye sadece görüntüsü nedeniyle değil, var oluşu nedeniyle de hayranlık duymaktadırlar. Acetabularia doğanın tuhaf bir yaratığıdır. Gövdesinden şapkasına kadar sadece beş cm. büyüklüğündeki bu bitki sadece bir hücreden oluşmaktadır. Bu nedenle, Acetabularia'nın, bir çok canlının aksine, tahmin edilebilir davranışları vardır. Hücrenin büyük çekirdeği her zaman gövdenin altında durur ve sadece bitki gerçek boyuna ulaştıktan sonra bölünür. Bu basit yapı biyolojinin en büyük esrarının çözülmesine yardımcı olmuştur: bitkinin hangi kısmı üremeyi kontrol etmektedir. 1930'larda Alman bilim adamı Joachim Hammerling bitki genetiğinde çekirdeğin rolünü belirlemek için Acetabularia'yı mükemmel "araç organizma" seçti.

Bu dev çekirdekli, tek hücreli organizmanın basitliği sadece hücrenin sırlarını ortaya çıkarmakla kalmadı, bitki yaşamının büyüme planlarının tamamını da gözler önüne serdi. Acetabularia ile çalıştığınızda, çıplak gözle görülebilecek kadar büyük tek bir hücrenin içinde yaşamın karmaşık morfolojisine tanık olursunuz.

Acetabularia aynı zamanda benim ilk niyet deneyim için de model organizma oldu.

Benimle deneyi yapacak olan Fritz Popp, önerimi gerçekleştireceksek bu işe zemin kattan başlamamız gerektiğine inanıyordu. Bu ilk deney için Londra'da küçük bir gönüllü grubunu bir araya getirip onlardan Popp'un Almanya'daki laboratuarındaki organizmayı etkilemelerini istemeyi planladım. Acetabularia'nın denek olarak kullanılması tek parçadan yapılmış bir arabayı test etmeye benziyordu. Her an devam eden akıl almaz sayıda kimyasal ve enerjetik süreçleriyle canlı bir şeyin tüm değişkenlerini aradan çıkartıyordu.

İnsanlar, örneğin Amerika'nın neredeyse tamamını kaplayan bir üretim tesisi gibidir. Her an bir çay kaşığı kadar hücremizde milyonlarca kimyasal reaksiyon olur; bunu ortalama insan bedenindeki 50 milyon hücredeki minik patlamalarla çarpın. Örneğin, bedenin iki kısmının büyüme oranlarını kıyaslayan bir deney yapıyor olsaydık, her değişkeni kontrol etmek imkansız olurdu. Büyüme oranları gıda, su, genetik yapı hatta hava ısısındaki ani düşüşlerden bile etkilenebilir.

İlk niyet deneyimiz sırasında Popp deniz yosunundan yayılan minik ışıklardaki değişimi incelemek istedi; bu hücresel büyüme oranından çok daha süptildi. Ancak çok hücreli canlılarda, her hücreden yayılan ışık bile bir çok etkiye açıktı: bedenin sağlık durumu, hava şartları hatta güneşin faaliyeti. Aynı zamanda ışık hücreden hücreye değişebiliyordu.

Acetabularia'da ışık bir tek çekirdekten çıktığı için çok daha az dalgalanma olacaktı. Bu kadar ilkel bir organizmada, diye açıkladı Popp, herhangi bir etkinin - iyi ya da kötü - uzaktan etkinin sonucu olduğunu göstermek mümkün olacaktı. Sadece bu kadar basit bir sistem kullanarak etkinin başka bir çok olasılıktan değil, tartışmasız olarak niyetten kaynaklandığını gösterebilirdik.

Genel olarak, fotonlardaki artış canlının stres altında olduğunu, azalma ise sağlığının iyiye gittiğini gösterir. Bir deniz yosununa daha sağlıklı yapmak için niyet gönderirsek ve foton sayısı düşerse, bu büyük bir ihtimalle iyi bir etki yaptığımız anlamına gelirdi. Foton sayısı yükselirse, bu bir şekilde deniz yosununa zarar verdiğimizi düşündürürdü. Popp'un elinin altında, santimetre karede 10-17 watt'lık gözle görülebilen ışığın yoğunluğunu kaydedebilecek - bir kaç mil uzaklıktan gelen mum ışığına benzetilebilir - son derece duyarlı foton sayarlar vardı. Bu tür ultra duyarlı cihazlar en ince farklılığı, hatta tek bir fotonu bile kaydetmemizi sağlayacak ve etkimizin boyutunu belirleyecekti.

Popp tedbirli olmakta haklıydı. 30 yıldır, canlılardan ışık yayıldığını cesurca ortaya koymasından beri muazzam eleştirilere goğüs germiş ve sonunda fizik çevrelerinin saygısını kazanmıştı. Biyo foton emisyonu üzerine çalışmak için, dünyanın her tarafında-ki saygın merkezlerden kendisi gibi düşünen bilim adamlarıyla kendi uluslararası çevresini oluşturmuştu. Bizim deneyimize katılarak bu zor kazanılmış saygınlığı tehlikeye atıyor olabilirdi. Dünyaca tanınmış bir fizikçiden kolektif pozitif düşüncenin fiziksel dünyayı değiştirip değiştiremeyeceğini test etmesini istiyordum.

Çok sayıda deneyin sonucu “grup” bilincinin var olma ihtimalinin olduğunu ileri sürüyordu. PEAR’den Jahn ve Dunne REG deneylerinde, karşı cinsten ve birbirini tanıyan ikili grupların makineler üzerinde güçlü etkileri olmuştu - bireylerin yaklaşık üç buçuk misli. Birbiriyle yakından ilişkili insanlar makinenin üzerinde altı misli fazla “düzen” sağlamışlardı. Bazı çiftler, bireysel olarak yarattıkları etkiye benzemeyen “imza” sonuçları bile elde etmişlerdi.

Bir düşünceye bilinçli olarak odaklanan grupların REG makinesinde büyük bir etki kaydettiklerini gösteren kanıtlar vardı. PEAR laboratuarının baş koordinatörü Roger Nelson’ın aklına, belirli bir olay sırasında REG makinelerini sürekli çalıştırarak grubun odaklanmış dikkatinin makinelerin rastgele çıktılarını etkileyip etkilemediğini incelemek geldi.

Radin’le beraber “SahaREG’i” adını verdikleri cihazı geliştirdiler ve izleyicilerin dikkatle odaklandıkları bir dizi olayda çalıştırdılar; dini ayinler, festivaller, tiyatro oyunları ve hatta Akademi ödülleri. Bir çok durumda çalışmaları, yoğun düşüncelere sahip olan çok sayıda zihnin cihazın normdan sapmasına neden olduğunu ortaya koydu.

Nelson global kolektif bilinç olasılığından büyüleniyordu.1997’de dünyanın her tarafına REG makineleri yerleştirmeyi, bunları sürekli çalıştırmayı ve çıktılarını duygu yüklü global olaylarla karşılaştırmaya karar verdi. Global Consciousness Project olarak tanınan bu program için Nelson merkezi bir bilgisayar programı organize etti, böylece dünyanın elli değişik yerine yerleştirilmiş REG’ler rastgele bilgi parçalarını bir merkeze internet üzerinden sürekli olarak göndereceklerdi. Nelson ve meslektaşları, Radin de dahil olmak üzere, periyodik olarak bu bilgileri inceleyip en önemli haberlerle karşılaştırdılar ve istatistiksel bir bağlantı bulmaya çalıştılar. Makinelerin çıktıları normalden daha az rastgele olduğunda ve bilgilerin geliş zamanı dünyadaki büyük bir olayla bağlantılı olduğunda, standart yöntem ve analizler bir düzen sergiledi.

2006’ya kadar Gall er Prensesi’nin ölümü dahil, 205 önemli haberi incelediler; milenyum kutlamaları, John F. Kennedy Jr. ve eşinin ölümü, Clinton’ın suçlanması. Nelson dört yıllık bilgiyi analiz ettiğinde bir patern ortaya çıktı. İnsanlar bir olaya neşe ya da korku ile tepki verdiklerinde makineler de öyle yapıyordu. Makinelerin çıktılarındaki “düzen”, özellikle trajik olayların duygusal yoğunluğu ile uyuşuyordu; korku ne kadar büyükse “düzen” de o kadar fazlaydı.

Bu eğilim 9 Eylül olayları sırasında belirgin olarak ortaya çıktı. İkiz kuleler yıkıldıktan sonra Nelson, Radin ve bir kaç meslektaşları dünyanın her tarafındaki 37 REG’den gelen bilgileri incelediler. Radin, Nelson ve Boundary Institute’den bilgisayar uzmanı Richard Soup ve University of New Mexico’dan psikoloji öğrencisi Bryan J. Williams ayrı ayrı istatistiksel analizler yaptılar. Dört analizin de sonuçları uçaklar kulelere çarptığı zaman makinelerin o ana kadar hiç görülmemiş bir şekilde etkilendiğini gösteriyordu. REG’lere göre dünyanın zihni küresel bir dehşetle tepki

vermişti. Nelson ve üç bağımsız analist değişik istatistiksel yöntemler kullanarak datayı parçalara ayırdılar. Tüm analizler trajedilerin yer aldığı (birinci kuleye uçak çarpmadan kısa süre önce) zaman dilimlerinde muazzam bir "düzen" olduğu sonucuna vardılar; bunlar korku ve dehşetin en yoğun olduğu dönemlerdi. REG'ler elektriksel dalgalanmalar, doğal manyetik alanlar ve sık kullanılan cep telefonlarına karşı kontrollü olduğu için bilim adamları bu olasılıkların potansiyel neden oluşturmasını devreden çıkarabilmişlerdi.

REG'lerin faaliyeti, 9 Eylül olaylarına kadar normal olmasına rağmen, birinci kuleye uçak çarpmadan iki saat önce, sanki kütlesel bir önsezi ortaya çıkmışçasına, giderek daha fazla korelasyon göstermişti. Çıktılardaki bu benzerlik iki gün daha devam etmişti. Williams bu durumun bir tür psişik imza, altı milyar insanın dehşet içinde yarattığı dev psikokinetik etki olduğunu düşünmüştü. Tüm dünya ilk uçağın çarpmasından bir kaç saat önce kolektif bir ürperti yaşamış, bunu her bir REG makinesi algılamış ve kaydetmişti.

Her ne kadar tüm analistler bu sonuçlara katılmadıysalar da Nelson, Radin ve bir kaç meslektaşı bulgularını prestijli fizik dergisi Foundations of Physics Letters'da yayınlamayı başardılar.

Nelson, 9 Eylül olaylarının yanısıra Irak savaşı gibi başka olayları da incelemeye devam etti. REG faaliyetinin, Başkan George W. Bush'a verilen onay oylarının dalgalanması, global "zihin" ile Amerikalıların başkanları hakkındaki görüşleri arasında bağlantı olup olmadığını; REG'lerin Amerikalıların 9 Eylül sonrasında yaşadığı gibi güçlü birlik ve amaç duyguları ortaya çıktığı zaman ya da Saddam Hüseyin'in rejimini yıkmak için Irak'ın istilasında olduğu gibi halkın duygularının kutuplaştığı zamanlarda daha fazla tepki verip vermediğini karşılaştırdı. 1998-2004 yılları arasında 556 bağımsız kamuoyu yoklamasını inceledikten sonra meslektaşı Peter Bancel, halkın görüşlerinde, başkanının lehinde ya da aleyhinde büyük değişimlerin ortaya çıkmasından önce dalgalanmaların zirve yaptığını keşfetti. Güçlü duygular, olumlu ya da olumsuz, "düzen" yaratıyordu.

AraziREG'i çalışması ve Global Consciousness projesi, grup niyetinin doğası hakkında önemli ipuçları vermektedir. Grup zihninin herhangi bir rastgele mikro fiziksel süreç üzerinde, makineye odaklanılmadığı zaman bile psikokinetik etkisi var gibidir. Kolektif, yoğun olarak hissedilen düşüncelerin enerjisi sanki bulaşıcıdır. Bir "doz" etkisi var gibidir; bir çok kişinin aynı şeyi düşünmesi, bir tek kişinin yarattığı etkiden daha büyüktür. Duygusal içerik ya da odaklanmanın derecesi önemlidir. Düşünce, dikkatin zirveye çıktığı anda bir grup insanı içine almalıdır, böylece grubun her üyesi aynı anda, aynı şeyi düşünüyor olacaktır. Yaşanan bir felaket gerçekten de zihnin dikkatini odaklamasında çok etkilidir.

Global Consciousness Projesi'nin önemli bir sınırlaması vardı. Nelson dünyanın ateşini titizlikle ölçmüş olsa da, bilgilerin tümü kitle dikkati ile ilgiliydi. Değişim

yaratmak için niyet kullanılmamıştı. Orada bulunmayan ancak bir şeyleri etkilemeye çalışan insanlar olsa ne olacaktı? Bir grubun odaklanmış dikkati hassas cihazları etkiliyorsa, grup bir şeyleri değiştirmek istediğinde sinyal yükselecek miydi?

Grup niyeti ile ilgili tek sistematik çalışma Transandantal Meditasyon'da (TM) Maharashi Etkisi'ni içerir; bu teknik ilk defa Maharishi Mahesh Yogi tarafından 1960'lı yıllarda Batı'ya tanıtılmıştır. Uzun yıllardan beri TM organizasyonu, meditasyonun çatışma ve ıstırabı azaltıp azaltmadığını incelemek üzere, niyet içeren ya da içermeyen 500'den fazla grup meditasyonu çalışması yapmıştır.

Maharishi Mahesh Yogi, düzenli olarak TM yapılarak her şeyi birbirine bağlayan kuantum enerji alanı ile temasa geçmenin mümkün olduğunu ileri sürmüştür. Maharishi, meditasyon grubu yeterince büyük olduğunda kolektif meditasyonun, fizikçilerin tutarlı lazer ışığını tanımlamak için kullandıkları bir terim olan "Süper Radyans"a neden olduğunu ileri sürüyordu. Bu teoriye göre, meditasyon yapanların zihinleri aynı frekansa uyumlanıyor ve tutarlı frekans çevresindeki düzensiz frekansları düzenlemeye başlıyordu. Bireysel çatışmaların çözümlenmesi, global çatışmaların çözümlenmesine de yol açıyordu.

Maharishi'nin teorisi tamamen meditasyonun eşik etkisi olduğu önermesine dayanmaktadır. Belirli bir bölgedeki nüfusun yüzde 1'i TM uyguladığı takdirde ya da bir bölgedeki nüfusun yüzde 1'in kare kökü TM-Sidhi (daha gelişmiş bir meditasyon türü) uygularsa, herhangi bir tür çatışma - cinayet, suç, uyuşturucu kullanımı hatta trafik kazalarının oranı düşüyordu.

Yirmi iki çalışma Maharishi Etkisi'nin suç oranları üzerindeki pozitif etkilerini test etmiştir. 24 Amerikan şehrini kapsayan bir çalışma, nüfusun yüzde 1'i düzenli olarak TM uyguladığında suç oranının yüzde 24 düştüğünü göstermiştir. Daha sonra 48 şehir üzerinde yapılan bir araştırma, yeterli sayıdaki (nüfusun yüzde 1'i) meditasyoncunun olduğu 24 şehirde suç oranı yüzde 22, suça eğilim oranında ise yüzde 89 azalma ortaya çıkmıştı. Yeterli sayıda meditasyoncunun olmadığı diğer 24 şehirde suç oranında yüzde 2, suça eğilim oranında ise yüzde 53 artış görülmüştü.

1993'de TM'nin National Demonstration projesi, Washington D.C.'de yılın ilk beş ayında şiddet içeren suç oranındaki fırlama sırasında yürütülmüştü. Bir Süper Radyans grubu eşik sayısı olan 4.000'e ulaştığı her seferinde, suç oranı düşmeye başlamış ve deneyin sonuna kadar da düşmeye devam etmişti. Çalışma, elde edilen etkinin polisin çabaları ya da suç karşıtı kampanyalar gibi başka bir şeye bağlı olmadığını göstermeyi başarmıştı. Grup dağıldıktan sonra suç oranı tekrar yükselmişti.

TM organizasyonu küresel çatışmayı da hedef almıştır. 1983'de bir araya gelen özel TM grubu İsrail'de toplanarak Filistin sorununu meditasyon sırasında gönderecekleri niyet ile çözmeyi hedef almıştı. Seanslar sırasında projede bulunan meditasyoncu sayısıyla Arap-İsrail ilişkilerinin durumu günlük olarak karşılaştırılıyordu.

Meditasyoncu sayısının yüksek olduğu günlerde Lübnan'daki ölüm oranı yüzde 76 düşmüştü. Etkilerinin silahlı çatışmanın ötesine geçtiği anlaşılıyordu; yerel suçlar, trafik kazaları gibi sıradan suçlarda da azalma görülmüştü. Sonuçlar analiz edildikten sonra TM grubu hava şartlarını bile kontrol edebildiklerini iddia etmişti.

Bir grup TM ustası "sefalet endeksi"ni - Birleşik Devletler ve Kanada'daki enflasyon ve işsizlik oranlarının toplamı - etkilemeyi hedeflemişti. Gerçekten de 1979-1988 yılları arasında Birleşik Devletler endeksi yüzde 40, Kanada endeksi ise yüzde 30 düşmüştü.

Başka bir grup TM ustası finansal büyüme ve hammadde fiyatlarının yanısıra Amerikan sefalet endeksini de etkilemeyi hedeflediler. Sefalet endeksi yüzde 36, hammadde endeksi yüzde 13 düştü. Finansal büyüme oranı da etkilenmiş olmasına rağmen etki küçüktü.

TM'i eleştiren kişiler bu etkilerin kolaylıkla başka faktörlere -genç erkeklerin nüfusunda azalma, bu bölgelerde daha iyi eğitim programlarının olması, hatta ekonominin iniş çıkışlarına bağlı olabileceğini ileri sürdüler.

Bu çalışmalardaki sorun TM organizasyonunu kuşatan tartışmalı durumdur; bilgilerle oynandığı ve Maharishi'nin taraftarlarının bir çok bilimsel organizasyona sızdığı ile ilgili dedikoduları ortada gezmektedir. Ancak TM kanıtları o kadar bol ve çalışmalar o kadar çok sayıdadır ki onları tamamen bir kenara atmak zordur. Dahası, çalışmaları değişik eleştirmenler tarafından incelendikten sonra kabul edilen ciddi bilimsel dergilerde düzenli olarak yayınlandığına göre bilimsel titizliğin süzgecinden geçmiş olmalıydılar. Muazzam sayıdaki araştırma, ortodoks bilimin anlayışının dışında bir gücün çalışmakta olduğuna işaret etmektedir.

TM çalışmaları yasal olsa da. REG çalışmaları gibi, daha çok grup dikkati ile ilgilidir. Çoğu kez meditasyoncular bir şeyleri değiştirmek için odaklanmış niyet kullanan kişiler değillerdir.

1998 yılının üçüncü çeyreğinde Brezilya'nın 1,500 mil kuzeybatısına doğru, Amazon eyaleti Roraima'da yağmur ormanlarını mahveden yangınlar patlak verdi. Aylardır yağmur yağmamıştı -bunun El Nino'nun bir etkisi olduğu düşünülüyordu - ve normalen nemli olan yağmur ormanları şimdi kupkuruydu; bu, yangına iyi bir ortam oluşturuyordu ve o ana kadar yangınlar eyaletin yüzde 15'ini kavurmuştu. Brezilya'nın bu bölgesinde bol olan yağmurlar, yağmaz olmuşlardı. Birleşmiş Milletler yangınların dünyada hiç görülmemiş büyüklükte olduğunu duyurdu. Su taşıyan helikopterler ve 1,500 itfaiyeci, Venezüella ve Arjantin'den gelen yardım ekipleri alevlerle boğuştu.

Mart ayının sonlarına doğru hava şartlarını değiştirme uzmanları davet edildi: bunlar özellikle getirtilen iki Caiapo Kızılderilisi şamandı. Biraz dans ettiler, dua ettiler ve bir kaç yaprak topladılar. İki gün sonra gökler yarıldı ve yağmur yağmaya başladı. Yangınların yüzde 90'ı söndü.

Yağmur duasının Batı'daki karşılığı iyi havanın olmasını ümit etmektir; grup niyeti olarak yapıldığı takdirde aynı derecede etkili olabilir. PEAR'den Roger Nelson, Princeton'dan mezun olduğu gün hatırlayamadığı kadar uzun bir süreden sonra ilk defa güneşin açtığını fark ettikten sonra küçük bir çalışma yapmaya karar vermişti. Çevredekilerin güneşli bir gün istemesinin bunun üzerinde etkisi olmuş muydu?

Mezuniyet günü ve yakın tarihlerdeki Princeton ve çevre bölgelerdeki son 30 senenin hava raporlarını toplamış ve onları karşılaştırmıştı; Princeton, çevre bölgelere göre senenin sadece o günü için normalden daha güneşli ve açıktı. Rakamlara inanmak gerekirse, Princeton bölgesinde yaşayanların güneşli hava için yaptıkları toplu istek sadece o gün için bir tür zihinsel şemsiye yaratmıştı.

Grup zihni ile ilgili diğer kanıtlar Dean Radin tarafından yürütülen küçük bir çift-kör deneyle ilgilidir; Radin Japon alternatif tıp uygulayıcısı Masaru Emoto'nun su kristallerinin pozitif ve negatif duygulardan etkilendiği iddialarından etkilenmiştir. Emoto tek bir kelime pozitif ya da negatif niyetin suyun içsel organizasyonunu köklü bir şekilde değiştirdiğini gösteren yüzlerce test yapmıştır. Pozitif niyete maruz bırakılan su, dondurulduğu zaman son derece güzel ve kompleks bir kristal yapı oluştururken negatif duygulara maruz bırakıldığında rastgele, düzensiz ve hatta çirkin kristaller meydana getirmektedir. En pozitif sonuçların sevgi ve şefkat duygularıyla oluştuğu ileri sürülmekteydi.

Radin iki şişe suyu Kaliforniya'daki Noetic Sciences laboratuarında korumalı bir odaya yerleştirdi. Bu arada, Emoto'nun Japonya'daki konferansındaki 2,000 katılımcıya şişelerin resmi gösteriliyor ve şükran duası yapmaları isteniyordu. Radin bu şişelerdeki suların yanı sıra dua edilmeyen aynı kaynaktan gelen kontrol su örneklerini dondurdu ve ortaya çıkan kristalleri bağımsız bir gönüllü grubuna gösterdi. Çalışmayı ne kendisinin ne de gönüllülerin hangi kristal örneklerinin niyet gönderilen sulardan meydana geldiğini bilmemek üzere dikkatle çift-kör olarak dizayn etmişti. İstatistiksel olarak belirgin sayıda gönüllü hakem, pozitif niyet gönderilen suyun estetik olarak daha güzel kristaller oluşturduğunu kabul etti.

Nelson'un Global Consciousness projesinin etkileri kitle düşüncesinin gücünü gösteren ilginç bir örnek oluşturdu. Bir bakıma Tiller'ın laboratuarda yaptığı çalışma ile aynı etkileri gösteriyordu. Niyet, Sıfır Noktası Alanı'ndaki düzeni artırıyor gibiydi. Maharishi'nin ortaya koyduğu gibi tılsımlı bir eşik etkisi var mıydı? Kritik kütleye ulaşmak için kaç kişi gerekiyordu? Maharishi'nin formülüne göre - herhangi bir toplulukta ileri düzeyde meditasyon yapan kişiler o nüfusun yüzde 1'ini oluşturduğu zaman pozitif etkiler ortaya koyuyorlardı - Birleşik Devler üzerinde pozitif etki yaratabilmek için sadece 1,730, tüm dünya için ise sadece 8,084 meditasyoncuya ihtiyaç vardı.

Nelson'un AraziREG ile yaptığı çalışmalar grubun büyüklüğü odaklanmanın yoğunluğu

kadar önemli değildi; her grup, küçük ya da büyük tutkuyla dikkatlerini odakladıkları sürece etki yaratabilirdi. Ne kadar odaklanmalıyız? Etkimizin gerçek sınırları nedir? Kendi cevaplarımı bulmanın zamanı gelmişti.

Popp'un anlayışına göre, ilk niyet deneyimizin planı Londra'da bir grup tecrübeli meditasyoncuyu bir araya getirmek ve Popp'un Neuss'deki laboratuvarında büyüyen Acetabularia acetabulum'a pozitif niyet göndermelerini istemekti.

Muhtemel hedefin ne olacağını konuştuğumuzda keyfim kaçmıştı. İlk deneyimizde bedenleri yanmış insanlara yardımcı olacağımızı, global ısınmadan dünyayı kurtaracağımızı düşünüyordum. Tek hücreli organizmalar kahramanlık anlayışıma pek de uymuyordu.

Deniz yosunlarını araştırmaya başladım ve hemen fikrimi değiştirdim. Yararlı deniz yosunları global ısınma nedeniyle ölüyordu. Bilim adamları okyanusların son yüzyılda görülmemiş bir şekilde ısındığını söylüyorlardı. Son otuz yılda denizlerin eko-sisteminin yapı taşı mercan kayalıkları Dünya'dan kaybolmaya başlamıştı. Okyanuslar ısındığı zaman mercan kayalıklarını saran deniz yosunları gevşer ve dökülür; bunun sonucunda korunmasız kalan mercanlar da ölür. Sadece Karayipler'de belirli bir tür mercan kayalıklarının yüzde 97 kadarı yok olmuştur ve Amerikan hükümeti bu mercan türlerini tehlike altındaki türler olarak ilan etmiştir.

United Nations Intergovernmental Panel on Climate Change'e (Birleşmiş Milletler Hükümetler arası İklim Değişikliği Paneli) göre - dünyanın önde gelen iklim uzmanları ve diğer bilim adamlarından oluşan grup bu yüzyılın sonuna kadar 10F yükseleceğini tahmin etmişlerdir - iklim değişikliği denizlerin 90 cm kadar yükselmesine, dünyanın bazı bölgelerinin dayanılamayacak kadar ısınmasına, büyük hastalık salgınlarının çıkmasına, fırtına ve sel baskınlarının artmasına yol açarak görülmemiş ölçekte felaketlere neden olacaktır. On derecelik yükselme ilk başta çok gelmeyebilir; bunu, on derecelik düşüşün yeni bir buz çağına neden olacağı ile kıyaslarsak anlamını daha iyi kavrarız.

Tüm yangın ve sel baskınlarını engellemenin anahtarının deniz yosunu olduğu ortaya çıkıyordu. Deniz yosunları ve diğer bitkiler aşırı ısınmış okyanuslarımızın itfaiyecileriydiler. Bilim adamları şu anda okyanus tabanından tortu örnekleri alarak okyanusun yükselen gaz seviyeleriyle nasıl baş ettiğini anlamaya çalışıyorlar. Özellikle deniz bitkilerinin ısınmaya gösterdikleri reaksiyonu incelemekteler, çünkü bu bitkiler fazla karbondioksitin şok emicileri gibi çalışmaktadırlar. Deniz yosunu deniz bitki ve hayvanlarına oksijen ve daha başka yararlar sağlamaktadır. Deniz yosunu, okyanus bitkilerine koruyucu bir duvar oluşturarak insanı felaketlerden korumaktadır.

Acetabularia'ya gösterdiğim direnci hatırladım. Deniz yosunun hayatta kalmamızda kritik bir rolü vardı. Deniz yaşamının sağlığı bu basit, tek hücreli yaratıklara bağlıydı ve denizler, tıpkı yağmur ormanları gibi Dünya'nın ciğerleriydi. Böylece deniz yosunu

örneklerini kitlesel niyet kullanarak kurtarma çabası düşüncelerimizle global ısınma gibi potansiyel felaketle savaşmamızı temsil ediyordu.

1 Mart 2006'da Almanya'ya - Düsseldorf'un batısına doğru, Hombroich'deki Museum Island'daki IIB laboratuarına Popp ve meslektaşları ile tanışmak üzere gittim. "Adanın" çarpıcı mimarisi burasının milyoner sanat koleksiyoneri ve sonradan Budist olan Karl Heinrich Müller'in muazzam tablo ve heykel koleksiyonunu koyacak bir yer bulamaması nedeniyle yaptırdığı bir yer olduğunu yansıtıyordu. Müller Amerikan ordusundan 650 hektar satın almış ve bir zamanl ar NATO füze üssü olan bu yeri açık hava müzesine dönüştürmüştü.

Müller zaman içinde adayı yazar ve sanatçıların toplanabileceği bir yer olarak hayal etmeye başladı. Mimar ve heykeltıraş Erwin Heerich'le anlaştı ve ona sınırsız özgürlük tanıdı. Heerich devasa, fütürist tuğla yapılar yarattı - galeriler, konser salonu, çalışma alanları ve hatta lojmanlar - ve bunları yaratıcı bir tarzda kasvetli kara parçasının üzerine oturttu. Hiç bir şey harcanmamıştı; artık kullanılmayan metal ranzalar ve füze depoları ünlü Alman sanatçıların, yazarların, müzisyenlerin çalışma alanı ve stüdyoları-na dönüştürülmüştü.

Artık IIB'nin resmi yeni uluslararası mekanı olan bu bina, Popp'a ilk önerildiği zaman nezaketle kabul etmesine rağmen yerden tavana kadar pencereleri, geniş hacimleri, Museum Island'a bakan manzarasıyla amaçlarına pek de uygun olmadığını düşünmüştü. Kısa süre içinde canlı ışığı ölçmeye daha uygun olan metal ranzaların olduğu küçük karanlık odalarda kamp kurmuştu.

Orada Popp'un içlerinde Çinli fizikçi Yu Yan; Fransız kimyager Sophie Cohen; Hollandalı psikolog Eduard Van Wijk'in olduğu sekiz kişilik ekibiyle tanıştım. Bir zamanlar ranzaların olduğu odalar biyofoton emisyonunu ölçen cihazları, fotomultip-likatörleri, bilgisayarları içeriyordu. Odanın içindeki bir odada insan denekler için bir yatak ve bir fotomultiplikatör vardı. Metal halkalardan yapılmış, ev yapımı, David Smith'in çöp metallerden ürettiği ve sürekli tıngırdayan heykellerine benzeyen garip bir alet baş köşede duruyordu. Popp gururla bu ilk fotomultiplikatörünün 1976'da öğrencisi Bernhard Ruth tarafından yapıldığını ve hala bu alandaki en hassas cihazlardan biri olduğunu söylüyordu.

Bir canlıdan yayılan minik ışık parçacıkları gibi süptil etkilerin ölçülmesinde bir şeyin değiştiğini gösterebilecek kadar büyük sonuçlar veren bir test dizayn etmek gerekir. Popp deney dizaynının olumlu sonuçların bir advocatus diaboli - bilimsel hipotezde bir zafiyetin belirlenmesi ve beklenmeyen sonuçlara hazır bir cevabın olması süreci - nedeniyle bir kenara atılmaması için çok sağlam olması gerektiğini söylüyordu. Gary Schwartz'ın ifade ettiği gibi, nal sesleri duyduğunuz zaman, bunların zebralara ait olduğu sonucuna varmadan at olasılığını aradan çıkarmanız gerekir.

Deneyi dizayn ederken uzaktan etkinin sonucu olarak degerlendirilebilecek

değişimleri izole etmek için “aç-kapa, aç-kapa” etkisini hedeflemek zorundaydık. Popp grubun kesintili olarak düzenli aralıklarla niyet göndermesini önerdi: 10 dakika “açık”, sonra 10 dakika “kapalı”, böylece saatte bir kaç kere niyet gönderiyor olacaktık. Deneyimiz çalışırsa ve niyet etki ederse, sonuçları grafik haline getirdiğimizde ortaya farkedilen bir zig-zag etkisinin çıkması gerekiyordu.

Popp deneye Acetabularia’nın yanısıra dinoflagellate ilave etmeye karar verdi. Bu floresan yaratıkların ışık emisyonları değişime olağanüstü duyarlıdır. Daha önce dinoflagellate’yi suyun içinde çalkaladıklarında gördükleri gibi, dinoflagellate’nin maruz kaldığı herhangi bir değişim hemen ışık emisyonunda büyük bir farklılaşma olarak ortaya çıkıyordu. Birkaç denek daha kullanmamızı önerdim. Her biri farklı bir deney olacaktı ve bir kaç sonucu karşılaştırabilecektik. Sonunda bilim adamları kabul ettiler; bir yeşim bitkisi ve Eduard’ın davet edeceği bir kişiyi deneye ilave ettik.

Popp Dick Blasband’la yaptığı deneyde, hasta bir şeyi iyileştirmeye çalışırken ortaya çıkan değişimi görmenin daha kolay olduğu sonucuna varmıştı, bu nedenle bazı deneklerimizde bir şekilde stres yaratmak gerekiyordu. Eduard ve Sophie dinoflagellate’lerin bulunduğu ortama sirke dökmeye karar verdi. Yeşim bitkisinde etli yapraklarından birine iğne batırarak stres yaratacaktık. Eduard’ın aklına insan deneğimize üç fincan kahve içirerek stres yaratma fikri geldi; onunla ilgili psişik bilgi alıp almadıklarını görebilmek için bunu meditasyonculara söylememeyi kabul ettim. Niyetimizin sağlıklı organizmayı da etkileyip etkilemediğini test etmek için Acetabularia’yı rahat bırakmaya karar verdik. Meditasyoncular her organizmanın biyofoton emisyonlarının azalması, sağlığı ve genel durumunun iyiye gitmesi için niyet göndereceklerdi.

Deney öğleden sonra 3 ile akşam 9 arasında yapılacaktı. Eduard ve Sophie cihazları çalıştıracaklar, ben de bu zaman dilimi içinde grup niyetlerin gönderileceği ve onların bilmediği üç tane yarım saatlik pencere seçecektim. Çift-kör deney yapmak imkansız olsa da, (Londra’da hepimiz niyetin ne zaman gönderildiğini bilebilirdik) tek-kör şartlarını yaratabilir ve deneyi yapanların etkisini niyetin gönderileceği zamanı ne insan deneklerin ne de bilim adamlarının bilmemesini sağlayarak kontrol edebilirdik. Programı onlara deney tamamlandıktan sonra söyleyecektim.

Çalışma dizaynımız cihazlarla sınırlıydı. Bir fotomultiplikatör altı saat boyunca sürekli çalışamıyordu, bu nedenle saat başlarında kapatıp yarım saatlerde tekrar çalıştırarak dinlendiriyorduk. Meditasyonculardan dört deneğe de seçtiğim üç zaman penceresinde 10’ar dakikalık seanslar yaparak niyet göndermelerini istiyordum. Eduard ve Popp yayılan ışıktaki nitelik değişikliklerini incelemeye karar verdiler. Biz niyet gönderirken sinyalde ya da fotonların kuantum yapısında ortaya çıkacak değişiklikler bunun dışardan gelen bir etki olduğunu ortaya koyacaktı.

Bilim adamlarının ve deneklerin resimlerini çektim. Gitmeden önce karanlık bir

buzdolabında büyüyen Acetabularia'ya, bilim adına kısa bir süre sonra stres yaşayacak, suyun içinde minik yeşil noktalar gibi görünen dinoflagellate'lere son bir bakış attım.

Birkaç hafta sonra Eduard lazer biyoloğu ve uzun zamandır meditasyon yapan Hollandalı bir meslektaşını denek olarak getirdi. Her ne kadar planlarımıza kuşkuyla bakıyorsa da deneğimiz olmayı kabul etti. Katılmayı kabul etmesi gerçekten de cömertçe bir hareketti çünkü zifiri karanlıkta altı saat bir yatağın üzerinde oturması gerekiyordu.

Mart ayının ortalarındaki bir konferansta dinleyicilerimizin arasındaki tecrübeli meditasyonculardan ilk niyet deneyimize katılmak için gönüllü olmalarını istedim. Deney protokolunu ve deneyimizde yer alan denekleri anlatan iyi bir powerpoint prezantasyonu hazırladım ve günü Mart 28, saat 15:30 üniversitenin o akşam için kiraladığım görüşme odaları olarak belirledim.

O akşam o kadar hızlı yağan bir doluya tutulduk ki meslektaşım Nicolette Vuvan'la beraber Londra'nın merkezine giden trene binmek için ofisten çıktığımızda dam altlarına sığınmak zorunda kaldık. İliklerimize kadar ıslanırken atmosfer şartlarının bize karanlık, fırtınalı bir akşamda yardımcı olmasından memnundum. Bu kadar çılgın bir havanın jeomanyetik ya da atmosferik çalkantılardan ortaya çıktığını ve psikokinetik etkileri tetiklediğini biliyordum. United States National Oceanic and Atmospheric Administration'un web sitesini kontrol ettiğim zaman o akşam için "huzursuz" hava şartlarıyla beraber ortalama jeomanyetik faaliyetin yanı sıra uzayda küçük ile büyük arasında fırtınaları öngördüklerini buldum.

Hava şartlarına rağmen on altı gönüllü geldi. Onlardan kişisel bilgi formunun yanısıra Gary Schwartz ve Stanley Krippner'in psişik yeteneği test etmek için kullandıkları Arizona Integrative Outcomes Scale ve Hartmann Boundary Questionnaire testlerini doldurmaları istendi. Sonuçlarımız üzerinde etkili olabilecek zihinsel durumlarının, psişik yeteneklerinin ya da sağlık durumlarının hepsini bilmek istiyordum.

Deneyi anlattım, deneklerimizi tanıtan fotoğraf ve ayrıntıları verdim ve sonra protokolün üzerinden geçtim. Niyetlerimizi 18:00 ile 20:30 arasında her saat başında 10 dakika geçeden 20 dakika geçeye kadar uygulayacaktık. Bu zamanların arasında dinlenecek ve formları dolduracaktık.

Tam saat altıda çalışmaya başladık. William Tiller'ın kara kutularında yaptığı gibi yazılı niyetleri bilgisayar ekranına yansıttım ve tüm meditasyoncuların aynı niyeti gönderdiğinden emin olmak için yüksek sesle okudum. Meditasyonu yönlendirdim, her hedef deneğe ekranda resmini gösterek odaklanmalarını sağladım ve yüksek sesle niyetimizin deneğin biyofoton emisyonunu düşürmek, sağlık ve genel durumunu iyileştirmek olduğunu söyleyen cümleyi okudum.

Ortak enerji derhal kendini gösterdi ve ilerleyen saatlerde yükselmeye devam etti. Grup üyelerimizden Michael deniz yosunlarımızı bu küçük organizmalarla bir tür ilişki kurabilmemiz için onları "Dino" ve "Tabu" diye adlandırmamızı önerdi. Daha önce hiç

kimsenin telepatik tecrübesi olmamasına rağmen bazı katılımcılar, deneklerimiz özellikle de Annemarie hakkında bilgi almaya başladılar. Bazı meditasyoncular onun amatör bir şarkıcı olduğundan ve boğazında tekrarlayan sorun olduğundan emindiler. Isabel onun bağırsak ya da jinekolojik sorunları olduğunu düşünüyordu. Michael, bir Alman, sürekli im Schultz der Dunkelheit ("karanlığın koruması altında") olduğunu düşünüyordu ve bunu bir battaniyeye sarılmış olarak yorumladığını söylüyordu. Amy, Annemarie'nin yumuşak bir battaniyeye sarılmış olarak sert bir yerde bazen uyuyarak bulunduğu ile ilgili zihinsel mesaj aldığını anlatıyordu. Aynı zamanda Annemarie'nin yanlış bir şey yediğini ve o nedenle midesinin bozulmuş olduğundan emindi.

Bir çok meditasyoncu yeşim bitkisi ve "Tabu" ile bağlantı hissetti ve Peter Acetabularia'nın niyetlerin çoğuna cevap verdiği ile ilgili güçlü bir his taşıyordu - ancak bir kaç istisna dışında grup "Dino" ile ilişki kurmakta zorlanıyordu ve bu sıkıntı çoğunluğun hiç bir bağlantı hissetmediği noktaya kadar çıkmıştı.

Çoğumuz güçlü bir amaç duygusu ile aşılanmışızdır ve bireysel kimliklerimizi sadece birkaç an kaybederiz. O akşamın sonu gelene kadar ben de kendi şüphelerime kapılmış ve yapmaya çalıştığımız şeyin gülünç olduğunu düşünmeye başlamıştım. Şifacı olmamamıza rağmen her tür şifanın gerçekleştiğini hissetmiştik. Bizi fırtınalı o akşama geri götüren her ne olduysa orada bir etki elde etmiştik.

Birkaç gün sonra Popp'a ekibinin sonuçları bir araya getirebilmesi için meditasyon programını gönderdim. Annemarie ile de konuştum. Bazı altıncı hislerle ilgili algılar doğruydu. Hobi olarak şarkı söylediği ve zaman zaman boğazının tıkandığı doğruydu. Normal olarak bağırsak sorunları olmamasına rağmen o akşam Eduard'ın içmesini istediği üç fincan kahve nedeniyle midesinin bozulduğunu söylüyordu. Genellikle akşam üstü içtiği kahveler uyuyamasına neden olmakla beraber deneyin yapıldığı akşam deneyin yapıldığı altı saat boyunca belirli noktalarda uyukladığını ve o gece rahat uyuduğunu ifade etmiştir. Bütün gece boyunca aralıklarla algıladığı bedensel hislerin bizim birinci ve üçüncü niyet gönderdiğimiz zamanlara denk geldiğini tanımlamıştır. Ancak, bazı "gürültüleri" de algıladık; bir kaç meditasyoncunun algılarına göre vejetaryen değildi ve asla Vivaldi dinlememiş ya da söylememişti.

Eduard datayı incelerken sadece ışığın yoğunluğunu değil aynı zamanda simetriden sapmasını da inceledi; bir canlıdan yayılan ışık normal olarak, çan eğrisi olarak grafikleştirildiği zaman tamamen simetriktir. Eduard eğrinin kürtosisini yani basıklığını da kontrol etti; yüksek kürtosis çan eğrisinin orta kısımda daha yüksek olduğu anlamına gelir. Eduard on iki zaman penceresini - altı tanesi niyetin gönderildiği zamanlar, diğer altı dinlenme zamanları - inceledikten sonra ışık yoğunluğunda bir değişim bulamadı. Ancak eğiklikte büyük bir değişim (1.124'den 0.922'e) vardı, bilinen simetriyi göstermiyordu, emisyon kürtosisinde de büyük farklılık (2.403'den 1.581'e) göze çarpıyordu. Işıkta bir şeyler derinden değişmişti.

Sonuçlar Eduard'ı heyecanlandırdı. Sonuçlar şifacılarla yaptıkları çalışmanın aynısıydı; bu çalışmada şifanın "serpinti etkisini", şifanın yapıldığı yerdeki diğer canlılar üzerinde de etkili olup olmadığını test etmişlerdi. Bu deneyde, şifacı ve hastalarının bulunduğu yere bir miktar deniz yosunu ve foton sayıcısı yerleştirmişler, 36 şifa seansı sırasında deniz yosununun fotonlarını ölçmüşler ve "çarpıcı" değişimler gözlemlemişlerdi. Bu çalışma, şifanın çevresindeki her şeyin ışık emisyonunda değişim yarattığını ortaya koyuyordu. Şimdi de, normal insanların 300 mil uzaklıktan gönderdikleri niyet aynı sonuçları veriyordu.

12 Nisan'da Fritz Popp deniz yosunu, dinoflagellate ve yeşim bitkisinin bilgilerini gönderdi. İlk bakışta rakamlar etki yaratamadığımızı gösterse de, Popp hesaplamalarını tamamladıktan sonra fikrimiz değişti. Normal olarak, stres altında olan bir canlı zamanla buna alışır ve ilk başta yüksek olan ışık emisyonu giderek düşer. Popp gerçek bir etkiyi gösterebilmek için bu durumu kontrol etmek durumundaydı. Matematiksel olarak normal davranıştan sapmayı gösterecek bir yöntem belirledi. Böylece, fazladan ortaya çıkan değişimlerin biyofoton emisyonunda azalmayı ya da artışı temsil edip etmediğini anlayabilecekti.

Her üç vakada da denekler, meditasyon seansları sırasında, kontrol dönemlerine göre belirgin bir şekilde daha az biyofoton emisyonu gösterdiler. Dinoflagellate'leri sonunda asit öldürmüştü. Ancak Popp dinoflagellate'lerin emisyonunun ölmekte olan normal organizmalardan belirgin bir şekilde farklı olduğunu söylüyordu (emisyon yaklaşık 140,000 daha azdı). Acetabularia sağlıklıydı ve yeşim bitkisinden daha büyük bir etki sergilemişti; bunun nedeni stresle baş etmek zorunda kalmamış olması olabilirdi (normalden 544 emisyon daha az), yeşim bitkisinde (normalden 65,5 daha az) stres (iğne) deneyin sonuna kadar devam etmişti.

Popp sonuçları grafik haline getirdi, şifa seanslarının yapıldığı zaman dilimlerini işaretledi ve bana gönderdi. Gerçekten de "zig zag" etkisi elde etmiştik.

Küçük meditasyon çabamız büyük bir şifa etkisi yaratmıştı; canlı ışıkta belirgin bir düşme görülmüştü. Sadece bu değil, etki o kadar uzun mesafeden gelmesine rağmen, aynı odada bulunan tecrübeli şifacıların yarattığı etkiye benzer sonuç elde edilmişti. Grubumuzun niyeti şifacılarla aynı ışığı yaratmıştı.

Kısa süre içinde gönüllülerimizin niyet deneyi için ideal adaylar olduklarını keşfettim. Doldurdukları formlardan ortalama on dört yıldır meditasyon yaptıklarını; psikolojik test sonuçlarına göre grup olarak ince sınırları olduğunu; hayata olumlu baktıklarını; zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak sağlıklı olduklarını ve güçlü duygular taşıdıklarını gördüm.

Bir çok bakımdan bu ilk ham çal ışmaydı. Kimi stresl i, kimi stressiz, biri de ölmüş dört denek üzerinde deney yapmıştık. Kontrol süreleri kullanmış, ancak kontrol grubu kullanmamıştık. Hem Popp hem de Eduard "Çan eğrisindeki basıklık ve çarpıklığın ger-

çek olduğundan emin olmalıyız. Bunun anlamı deneyleri birkaç kere daha tekrarlamamız gerektiğidir" diyerek beni tedbirli davranmaya davet ediyorlardı.

Tüm eksikliklerine rağmen, belirgin bir etki elde etmiştik. Olumlu sonuçların çıkmasına şaşırmamıştım. Popp, Schlitz, Schwartz ve tüm bilim adamı meslektaşları otuz yıl boyunca tersi iddia edilemeyecek kadar çok kanıt bir araya getirmişlerdi. İnsan bilinci üzerine yapılan öncü araştırmalar dünyamız hakkında kesin olduğunu kabul ettiğimiz her şeyi tersine çevirmiştir. Bu keşifler, evrendeki tüm maddenin bir ağla birbirine bağlı olduğunu ve sürekli birbirini etkilediğini gösteren ikna edici kanıtlar ortaya koymaktadır ve bunlar evreni yönettiğine inanageldiğimiz bir çok evrensel yasayı geçersiz kılmaktadır.

Bu bulguların önemi altıncı his ve parapsikolojinin geçerliliğinin çok ötesine gitmektedir. Günümüz biliminin tüm görkemini tehdit etmektedir. Tom Rosenbaum, Sai Gosh ve Anton Zeilinger'in kuantum etkilerin dokunabildiğimiz şeylerin dünyasında ortaya çıktığı ile ilgili keşifleri, modern fizikteki büyük nesneler ile kuantum parçacıklar arasındaki ayrımın sonununun geldiği ve tüm yaşamı tanımlayan tek bir yasanın olduğu dönemin başladığının işaretini veriyor olabilir.

Evrenin birbirinden kopuk nesneler topluluğu olduğu, bizlerin de bu evrende yer alan herhangi bir canlı olduğumuz ve hatta zaman ve mekanla ilgili en temel anlayışımızın yeniden şekillendirilmesi gerekecektir. Dünyanın her tarafındaki en iyi 40 araştırma merkezi canlı varlıklar arasında sürekli bilgi transferinin olduğunu ve düşünce formlarının bu bilgi alışverişlerinin sadece bir unsuru olduğunu göstermişlerdir. Bunların dışındaki yüzlerce araştırma, yer değiştirmiş zaman gibi en akıl dışı etkileri bile kapsayan ve artık fizik kanunlarıyla uyumlu olan mantıklı teoriler ileri sürmüşlerdir.

Artık kendimizi çevremizden kopuk olarak algılamamız, düşüncelerimizi bireysel beyinlerimizin kendi içindeki çalışmaları olarak görmemiz mümkün değildir. Çok sayıda bilim adamı, bilimsel literatürde yer almış yüzlerce makalede düşüncelerin yaşamlarımızın her unsurunu derinden etkilediği ile ilgili sağlam kanıtlar ortaya koymuşlardır. Gözlemleyenler ve yaratıcılar olarak her an dünyamızı yeniden şekillendiriyoruz. Sahip olduğumuz her düşünce, taşıdığımız her inanç, bilinçli olmasa da, bir etki yaratmaktadır.

Bu açıklamalar sadece insan olmanın ne demek olduğunu değil, birbirimizle nasıl bağlantılı olduğumuzu da yeniden değerlendirmeye zorlamaktadır. Sözlü olarak ifade etmesek de düşündüğümüz her şeyin etkisini göz önünde bulundurmalıyız. Dünyayla ilişkimiz sessizlikte de devam etmektedir.

Bu fikirlerin bir kaç egzantrik kişinin hayal gücü olmadığının da farkına varmalıyız. Düşünce gücü, hem ortodoks hem de alternatif tıptan rekabetçi sporlara kadar kabul edilmiş bir çok disiplinin temelinde yer almaktadır. Modern tıp niyetin şifalanmadaki merkezi rolünü tamamen anlayıp değerlendirmelidir. Tıp konusundaki bilim adamları

“plasebo etkisini” ilacın kimyasal aktif maddesinin verimliliğinin kanıtlanmasının önündeki bir engel gibi görmektedirler. Plasebonun gücünü anlamamız ve sonuna kadar kullanmamızın zamanı gelmiştir. Tekrarlamak gerekirse, zihnin en yeni üretilmiş mucize ilaçlardan çok daha güçlü bir şifacı olduğu kanıtlanmıştır.

Biyolojiyle ilgili anlayışı yeniden çerçevelendirmek zorundayız. Elimizin altındaki engin ve ulaşılmamış insan potansiyelini, insanın dünyayı etkileme kapasitesini henüz anlamaya başlıyoruz. Bu potansiyel sadece yetenekli üstatların değil, her insanın doğuştan getirdiği hakkıdır. Düşüncelerimiz, hiç tükenmeyen ve yaşamlarımıza odaklanmamız, hastalıklarımızı şifalandırmamız, şehirlerimizi temizlememiz ve gezegeni daha iyiye götürmek için başvuracağımız basit bir kaynak olabilir. Toplumlar olarak, su ve havamızın kalitesini yükseltebilir, suç ve kaza oranlarımızı düşürebilir, çocuklarımızın eğitim seviyelerini arttırabiliriz.

Zihinlerimizi niyeti sezgisel olarak kullanan dünyanın yerel geleneklerinin bilgeliğine açmalıyız. Bu kültürler, Sıfır Noktası Alanı’ndan pek farklı olmayan ve evrendeki her şeyi içeren görünmeyen bir ağ gibi kuşatan birleşik enerji alanından söz ederler. Bu diğer kültürler enerji hiyerarşisi içindeki yerimizi, zaman ve mekanı dikkatle seçmenin değerini anlarlar. Uzaktan etki bilimi; şifa, düşüncenin gücü ve tezahür ettirme gibi kadim sezgisel inançlara nihayet kanıt sağlamayı başarmıştır. Geleneksel kültürlerin yaptığı gibi her düşüncenin kutsal ve fiziksel şekil alma gücü olduğunu biz de kabul etmeliyiz.

Hem modern bilim hem de kadim uygulamalar olağanüstü niyet gücümüzü nasıl kullanacağımızı öğretirler. Etki yaratabilme potansiyelimizi olumlu bir şekilde kullanmayı öğrenebilirsek, dünyamızın her unsurunu geliştirebiliriz. Tıp, eğitim, şifa ve hatta teknolojimizle etkileşimimiz zihnin bu dünyanın ayrılmaz bir parçası olduğu anlayışından yararlanacaktır. İnsan bilincinin fevkalade gücünü kavradığımızda, bütün karmaşıklığımızla insan olmanın anlamını daha iyi algılayabileceğiz.

Niyetin doğası ile ilgili sormamız gereken daha çok soru vardır. Öncü bilim imkansızı arama sanatıdır. Tarihteki en önemli başarılarımızın tamamı cesur bir soruyla başlamıştır. Gökten taş yağarsa ne olur? Dev metal makineler yerçekiminin üstesinden gelirlerse ne olur? Ya zaman mutlak değilse ve nerede olduğuna bağlıysa? Niyet ve uzaktan etki ile ilgili tüm keşifler ilk bakışta abes görünen soruyla başlamıştır: ya düşüncelerimiz etrafımızdaki şeyleri etkiliyorsa?

Gerçek bilim, hemen cevap bulamayacağını bilse de ve hatta bulacağı cevapların en değerli kabul ettiğimiz inançları tersine çevirebileceği tehdidine rağmen cehaletimizin karanlık sokaklarını araştırmaktan korkmaz. Bilinç araştırmaları yapan bilim adamları, her zaman zihnin doğası ve sınırları ile ilgili popüler olmayan soruları ortaya atmak zorundadır. Grup deneylerimizde en imkansız soruyu soracağız: grup düşüncesi uzaktaki bir hedefe etki ederse ne olur? Bu biraz şu soruya benzemektedir, “ya tek bir düşünce

dünyayı şifalandırırsa ne olur? Saçma bir soru gibi gelse de, bilimsel araştırmanın en önemli kısmı soruyu sorma isteğidir. Nelson'ın STEP çalışmasından sonra dua araştırmalarının devam edip etmeyeceği ile ilgili soruya, Office of Prayer Research'den Bob Barth'ın cevabı şu olmuştur: "Soruları sormaya devam etmezsek, cevapları bulamayız." Deneylerimize biz de cevap ne olursa olsun, soruları sormaktan korkmayarak böyle başlayacağız.

KISIM IV - DENEYLER

Mucizeler doğayla çelişkili değildir,
doğada olduğu sanılanla çelişkilidir.

ST. AUGUSTINE

BÖLÜM 13: NİYET ALIŞTIRMALARI

Şu noktaya kadar “Niyet Deneyi” niyetin gücü ile ilgili bilimsel kanıtlarla ilgilenmiştir. Test edilmemiş olan, bu gücün gündelik hayatımızda nereye kadar uzandığıdır. İnsanların kendi gerçekliklerini yarattıkları ile ilgili çok fazla sayıda kitap vardır; bu kitaplar her ne kadar bir çok sezgisel gerçeği dile getiriyorlarsa da, çok az bilimsel kanıt sunmaktadırlar.

Günlük yaşamlarımızı şekillendirmek için gücümüz tam olarak ne kadardır? Bireysel ya da kolektif olarak bu gücü nasıl kullanabiliriz? Kendimizi şifalandırmak ve daha mutlu hayatlar sürdürmek için ne kadar gücümüz vardır?

Tam bu noktada sizi yardıma davet ediyorum. Düşünce gücünün pratik uygulamalarını belirlemek bundan sonraki bölümün amacıdır; bu bölüm sizleri araştırmaya ortak etmektedir.

Herhangi bir tür odaklanmış niyet bazı sonuçlar vermesine rağmen kanıtlar, bilimsel dille ifade edersek daha “tutarlı” olduğunuz zaman daha etkili “niyetçi” olacağınızı göstermektedir. En yüksek etkiyi elde etmek için, bilimsel kanıtların ortaya koyduğuna göre, doğru yeri ve zamanı seçmek, zihninizi sakinleştirmek, kendinizi niyet ettiğiniz nesne ile uyumlandırmak ve zihinsel prova yapmak gerekmektedir. Bu deneyin işe yarayacağına inanmak da önemlidir.

Birçoğumuz son derece az zihinsel tutarlılıkla hareket ederiz ve kafamızda parça parça ve uyumsuz düşünceler taşıyarak dolaşırız. Her zaman ya geleceğe ya da geçmişe odaklanan ve asla şimdide kalamayan içsel gevezeliği durdurmayı öğrenerek daha

tutarlı hale geleceksiniz. Zamanla zihninizi sakinleştirmeye ve koşucuların kaslarını her gün çalıştırarak bir gün öncesine göre daha iyi performansları olduğunu fark etmeleri gibi, kuvvetlenmeye alışacaksınız.

Aşağıdaki alıştırmalar daha tutarlı ve böylece niyet kullanmada daha etkili olmanızı sağlayacaktır. Bu alıştırmalar, bilimsel laboratuarda elde edilen en iyi sonuçlardan derlenmiştir.

Niyeti küçük ve büyük planlar olarak değerlendirin. Büyük planları aşamalara bölün ve büyük plana doğru giden adımlara niyetinizi gönderin. Belirli bir zaman çerçevesinde gerçekleştirebileceğiniz basit hedeflerle işe başlayın. Yirmi kilo fazlanız varsa, önümüzdeki hafta 36 beden olmayı hedefliyorsanız bu gerçekçi bir zaman çerçevesi değildir. Ancak büyük planı aklınızda tutun ve tecrübe kazandıkça bu hedefe doğru ilerleyin. Doğal şüpheciliğinizden uzaklaşmak da önemlidir. Düşüncelerinizin fiziksel gerçekliğe etki edebileceği fikri, şu andaki anlayışınıza uymayabilir; Orta Çağlarda yaşıyor olsaydınız, yerçekimi kavramı da uymayacaktı.

NİYET ALANINIZI BELİRLEYİN

Çok sayıda bilimsel çalışma, alanınızı şartlandırmanın niyetin etkisini arttırdığını ileri sürmektedir. Niyetlerinizi yapabileceğiniz rahat bir yer seçin. Fazla eşyaları ortadan kaldırın; rahat minderler, koltuklar yerleştirin; bu alanı sakince oturup meditasyon yapabileceğiniz, zaman geçirmekten keyif aldığınız bir ortam haline getirin. Mumlar, yumuşak ışıklar, seviyorsanız tütsüler kullanın.

Bazı insanlar onlara ilham veren çeşitli nesneler, resimleri kullanarak odaklanabilecekleri bir “mirap” yaratmayı tercih ederler. Evde olmasanız bile, niyet göndermek istediğiniz zaman bu alanı gözünüzde canlandırarak niyet alanınıza “girebilirsiniz”. Pencereleri açıp temiz dağ havası alabileceğiniz bir yerde değilseniz, alanınıza bir iyon cihazı koyabilirsiniz. İyonların yarı-yaşamı ortamda bulunan kirlilik miktarına bağlıdır. Eğer ortamda bir iyon kaynağı varsa (akar su gibi) hava ne kadar temizse, iyonların yarı-yaşamı o kadar fazla olur. En iyi iyonlar şuralarda bulunurlar:

- Sanayileşmiş bölgelerden uzakta kırlık alanlarda
- Akarsuların çevresinde; duş ya da şelale
- Doğal alanlarda

- Parlak güneş ışığında
- Fırtınalardan sonra
- Dağlarda

En kötüleri şunlardır:

- Çok sayıda insanın olduğu kapalı alanlar
- Televizyon alıcılarının ve diğer elektrikli eşyaların çevresinde - bunlar 11.000 volt'a kadar elektrik yayabilirler ve etraflarındaki herşeyi pozitif şarjla yüklerler
- Şehirler
- Sanayileşmiş kaynakların çevresi
- Duman, sis veya toz

Bir kural olarak, görüş netliği ne kadar azsa, iyon yoğunluğu da o kadar düşüktür. Görüş netliğinin azlığı, hava iyonlarının tutunduğu çok sayıda büyük parçacığın olmasından kaynaklanır. Şehirde oturanlarımız, bitkiler ve bir su kaynağı koyarak niyet alanlarındaki iyon seviyesini iyileştirebilirler. Alanınızdan bilgisayar ve elektrikli aletleri uzak tutun.

KUVVETLENİN

Maksimum yoğunluğa kadar kuvvetlenmek için önce beyin dalgalarınızı hafif meditasyon ya da "alfa" durumuna getirerek yavaşlatın; beyin bu durumdayken 8-13 hertz (devir/saniye) frekans yayar.

Rahat bir durumda oturun. Birçok kişi yüksek arkalıklı bir iskemlede, ellerini dizlerinin üzerine koyarak dik oturmayı tercih eder. Bağdaş kurarak yere de oturabilirsiniz. Yavaş ve ritmik olarak burundan nefes alıp ağızdan vererek (yavaşça tüm havayı dışarı üfleyin)solumaya başlayın; aldığınız ve verdiğiniz nefes aynı uzunlukta olsun. Göbeğinizi hafifçe dışarı çıkacak şekilde rahat bırakın sonra yavaşça sanki sırtınıza dokundurmak istiyormuşsunuz gibi içeri çekin. Bu diyaframdan nefes aldığınızı garantileyecektir.

Bunu 15 saniyede bir tekrarlayın, ancak aşırıya kaçmamaya dikkat edin. 3 dakika devam edin sonra alıştırmayı sürdürün. 5-10 dakika kadar çalışın. Dikkatinizi sadece

nefesinize odaklamaya başlayın. Bunu defalarca tekrarlayın; bu çalışma, meditatif alıştırmalarınızın temelini oluşturmaktadır.

Al fa durumuna girmek için en önemli uns ur, bir Budist'in anladığı şekliyle, zihnin sakinleştirilmesidir. Tabii ki, hiçbir şey düşünmemek genellikle imkansızdır.

Nefese ya da tek bir nesneye odaklanarak alfa durumuna girdikten sonra bir çok meditasyon okulu zihinsel gevezeliğin durdurulması ve böylece sezgisel bilgiye daha duyarlı olunabilmesi için bir tür "çıpa"nın kullanılmasını önerir. Çıpalar şunların üzerine odaklanmayı içerir:

- Beden ve fonksiyonları, ya da nefes
- Düşünceleriniz sanki bir uçan halı üstünde gidiyorlarmış ve "siz" değilmişsiniz gibi
- Bir mantra; Transandantal meditasyonda kullanılan om (Budizm'de "Alan"), ah (yaşamın evrensel gerçeği), ham (gerçeğin fiziksel tezahürü; evrenin kendisi); 1970'lerin başında birçok TM uygulayan kişiye ah-om mantrası verilirdi
- Sayılar; ileri ya da geri, içinden tekrarlanan sayı sayma
- Müzik; Bach gibi sürekli tekrarlanan bir şey
- Tek bir ton; Avustralya dijiridu'sunun çıkardığı ses gibi
- Davul ya da çıngırak; zihni sakinleştirmek için birçok geleneksel kültürün kullandığı tekrarlayan sesler
- Dua; tekrarlayan sesler zihni sakinleştirdiğine göre, tesbih kullanarak

20 dakika ya da daha fazla "çıpa"nıza rahatça odaklanana kadar alıştırma yapmaya devam edin.

ZİRVE YOĞUNLUK

Kuvvetlenme, zirve yoğunluğa ulaşma becerisinin geliştirilmesini kapsar. Bunu geliştirmenin en emin yollarından bir tanesi, M.Ö. 500 yılında Budizm'in kurucusu Sakyamuni Buda tarafından geliştirilmiş kadim düşüncelilik sanatını uygulamaktır. Bu anlayış, yorumlara duyguların karıştırılması ya da "başka bir yerlerde" bulunmadan, her an içsel ve dışsal olarak nelerin olduğunun farkındalığında, derin düşüncelerle dolu olunmasını içerir.

Sadece konsantre olmaktan öte, düşüncelilik odaklanmayı sürdürmeyi ve bunu şimdide tutmayı gerektirir. Alıştırma yaparak, zihninizin gevezeliğini susturmayı, yemek yemek, çocuğunuza sarılmak, bir yerinizdeki bir ağrıyı fark etmek ya da kazağınızdaki bir yün topağını çıkartmak gibi sıradan işler yaparken duyusal deneyiminize odaklanmayı başaracaksınız. Bu zihninize neye odaklanacağını seçerek ve dikkati kaydığında onu geri getirerek sevecen bir anne baba gibi davranmaya benzer.

Zamanla düşüncelilik meditasyonu görsel algılarınızı arttıracak ve günlük yaşantılarınıza duyarsızlaşmanızı engelleyecektir.

Düşüncelilik meditasyonunu gündelik yaşamda uygulamanın zorluklarından bir tanesi, katılımcıların saatlerce meditasyon yapma lüksünün olduğu içe dönüş çalışması gibi öğretilmesidir. Ancak birçok geleneksel uygulamayı niyet meditasyonuna adapte etmenin yolları vardır.

Alfa durumuna ulaştıktan sonra, zihninizde ve bedeninizde ortaya çıkanları sessizce elinizden geldiği kadar hassasiyetle takip edin. Duygularınızın size söylediklerine, olmasını istediğinize ya da en keyiflisine değil, olmakta olana odaklanın. Herhangi negatif düşünceyi, eğer doğruysalar, kovmayın ya da bastırmayın. Zihninizi şimdide kalması için dizginlemenin iyi bir yolu, "bedene geri gel" demek ve bedenin duruşunu hissetmektir.

Düşünceliliği konsantrasyondan ayırmanız önemlidir. En önemli fark yargının ve geçmişle ilgili bir referans noktasının olmamasıdır. Tercih ettiklerinizi renklendirmeden ya da istemediklerinizi kovalamadan ve hatta yaşadıklarınızı size oluyormuş gibi hissetmeden içinde bulunduğunuz her anı deneyimlemeniz gerekmektedir. Kısacası, "iyi" ya da "kötü" yoktur.

Kokuların, dokuların, renklerin ve yaşadığınız her hissin farkında olun. Odanın kokusu nasıl? Ağzınızdaki tat nasıl? Oturduğunuz koltuk nasıl?

İçsel ve dışsal olanlara dikkat edin. Kendinizi gördüğünüz bir şeyi yargılarken yakaladığınızda kendi kendinize "Düşünüyorum" deyin ve basit dikkatle gözlemlemeye geri dönün.

Odanızdaki her türlü sesi dinleme sanatını geliştirin: su borusunun gürültüsü, korna sesi, bir köpeğin havlaması, uçan bir uçağın sesi. Tüm sesleri - gürültüyü, karmaşayı, dinginliği - yargılamadan kabul edin.

Odadaki diğer hislere dikkat edin: günün "rengi", odadaki ışık, etrafınızdaki bir hareket, sessizliğin hisleri.

Çabalamamaya gayret edin. Belirli sonuçlar elde etmek için çabalamayın ve heyecanlanmayın.

Olanların hepsini yargılamadan kabul edin. Bunun anlamı olup bitenlerle ilgili görüş ve düşüncelerinizi bir kenara atmanızdır. Kendinizi belirli bir anlayış, düşünce, görüş ve tecrübelere tutunup diğerlerini reddederken yakalayın. Duygu ve tecrübelerinizin

hepsini, rahatsız edici olanlar dahil, kabul edin.

Asla telaş etmeyin. Ne hissettiğinizi hissedin.

GÜNDELİK HAYATINIZDA DÜŞÜNCELİLİĞİN GELİŞTİRİLMESİ

Kanıtlar, niyet kullanmadığınız zaman bile düşüncelilik geliştirerek beyninizi daha iyi hale getirebildiğinizi göstermektedir. Değişmiş bilinç durumları üzerine dünyaca ünlü bir uzman olan psikolog Dr. Charles Tart'ın bunu sağlamanın yolları ile ilgili önerileri şunlardır:

- Gün içinde sessiz kalabileceğiniz, içsel ve dışsal olarak olanlara düşüncelilik uygulayabileceğiniz periyodik aralar verin.
- Günlük olaylar içinde konsantrasyonunuzun kaydığını farkettiğinizde, nefesinizi hissedin; topraklanmanıza yardımcı olacaktır.
- En sıradan işlere , diş fırçalamak veya traş olmak gibi, düşüncelilik uygulayın.
- Küçük bir alıştırmayla başlayın; paltonuzu alıp çıkarken tamamen yaptığınız işe odaklanın.
- Zihinsel not alın, örneğin devam eden bir olayı "Paltomu giyiyorum", "kapıyı açıyorum", ayakkabılarımı bağlıyorum" diye etiketleyin.
- Sıradan her olaya düşüncelilik uygulayın. Yemek pişirirken hatta dişlerinizi fırçalarken kokuların, dokuların, renklerin ve hissettiklerinizin farkında olun.
- Eşinizi, çocuklarınızı, kedinizi, arkadaşlarınızı ve meslektaşlarınızı gerçekten görmeyi öğrenin. Onları yakından, yargılamadan gözlemleyin.
- Bir faaliyet sırasında, kahvaltı gibi, çocuklarınızın düşüncelilik içinde olmasını isteyin (konuşmadan). Yediklerinizin tadına konsantre olun. Dokularına ve renklerine yakından bakın. Mısır gevrekleri nasıl çıtırdıyor? Meyve suyu boğazınızdan geçerken neler hissediyorsunuz? Çevrenizdeki koku ve seslerin farkına varın. Siz bunları seyrederken bedeninizin farklı yerleri neler hissediyor?
- Yaşamınızın seslerini dinleyin; her gün duyduğunuz gürültülere kulak verin. Birisiyle konuşurken sadece sözlere değil sesine de dikkat edin. O konuşmasını tamamlamadan bir cevap düşünmeyin.
- Her faaliyetiniz sırasında düşüncelilik içinde olun; yolda yürürken, araba

kullanırken, bahçede dolaşırken.

- Bu alıştırmaları yaparken birisine rastlarsanız, sohbete girmeyin. Sadece selam verin, el sıkışın ve şimdide kalmaya devam edin.
- Düşünceliliği çok işiniz varken ya da bir iş yetiştirmeye çalışırken kullanın. Telaş etmenin, baskı altında olmanın nasıl hissettirdiğini gözlemleyin. Dengenizi nasıl etkiliyor? Kendinizin gözlemcisi olun. Çok çalışırken bedeninizde kalabiliyor musunuz?
- Kuyrukta beklerken düşüncelilik alıştırması yapın. Ne beklediğinize değil, bekleme hissine odaklanın. Fiziksel hareketlerinizin ve düşüncelerinizin farkına varın.
- Sorunlarınızı düşünmeyin ya da çözmeye çalışmayın. Önünüzde hangi günlük sorun varsa onunla ilgilenin.

"DİĞERİYLE" KAYNAŞMAK

Araştırmalar kalbe odaklanmanın ya da başkalarına karşı şefkat beslemenin iki insan arasında beyin dalgalarının güçlü bir şekilde uyumlanmasına yol açtığını göstermektedir. Kalplerinde sevgi dolu düşünceler taşırlarken iki insanın birbirine dokunması, birisinin "tutarlı" kalp ritimlerinin diğer kişinin beyin dalgalarını uyumlandırmasına yol açar.

Niyetinizi yapmadan önce, niyetlendiğiniz olay ya da kişiyle empatik bağ kurmanız önemli olabilir.

Aşağıdaki teknikleri uygulayarak önceden bağlantı kurun:

- Önce güçlü bağlarınız olan bir kişiyle - eşiniz, çocuğunuz, kardeşiniz, yakın arkadaşınız - işe başlayın.
- Tanımadığınız biriyle bir resim ya da nesne alışverişi yapın.
- Kişiyi tanımaya çalışın. Yürüyüşe çıkın ya da daha önceden buluşun.
- Önce birlikte yarım saatlik bir meditasyon yapın.
- Kişiden, siz niyet gönderirken almaya açık olmasını isteyin.
- İnsan ya da canlı olmayan bir şeye niyet gönderiyorsanız, gene de bir bağ kurabilirsiniz. Niyetlendiğiniz nesne, bitki ya da hayvan hakkında

öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenin. Niyetinizi göndermeden önce bir süre yanınızda tutun. Söylemeye gerek yok, bu nesne bilgisayar ya da fotokopi makinesi olsa bile ona nazik davranın.

ŞEFKATLİ OLUN

Aşağıdaki yöntemleri niyet seansınızda evrensel şefkati hissetmek için kullanın:

- Ona ışık gönderirmiş gibi, dikkatinizi kalbinize odaklayın. Kalbinizden çıkan ışığın tüm bedeninize yayıldığını hissedin. Kendinize "Özgür ve sıkıntısız olmak istiyorum" gibi sevgi dolu düşünce gönderin.
- Nefesinizi verirken kalbinizden beyaz bir ışığın yayıldığını hayal edin. Bunu yaparken, "Tüm canlıların şefkat ve sevgisine değer veriyorum. Hepsi iyi olsunlar" diye düşünün. Budistler önce sevdiklerinizi, sonra da yakın arkadaşlarınızı düşünmeyi önerirler. Daha sonra tanıdıklarınıza ve sevmediğiniz kişilere geçin. Her aşamada "Hepsi iyi ve sıkıntısız olsun" diye düşünün.
- Tüm canlıların sevgi ve şefkatine konsantre olun, sevdiğiniz kişilerin sağlığınıza yaptıkları katkıları düşünün. Son olarak Dünya'daki tüm canlılara ve insanlara şefkat mesajınızı gönderin.
- Sevdiğiniz kişilerle rollerinizi değiştirme alıştırması yapın. Eşiniz, çocuğunuz ya da anne-babanız olmanın nasıl olduğunu hayal edin. Kendinizi sevdiklerinizin yerine koyun ve dünyayı onların gözleriyle - umutları, korkuları, hayalleri - görün. Nasıl tepki vereceğinizi düşünün.
- Jerome Stone, The Tibetan Book of Living and Dead kitabının yazarı Sogyal Rinpoche'den alıntı yaparak kalplerimizi çevremizdeki sıkıntılara, yanımızdan gecen dilenciye, televizyonda gördüğümüz fakirlik, trajedi ve üzüntülere açmamızı önerir:

Ortaya çıkan sevgiyi ve üzüntüyü boşa harcamayın; şefkatin içinizde kıpırdandığını hissettiğinizde onu kenara atmayın, omuzunuzu silkip hemen "normal"e dönmeyin, bu histen korkmayın ve utanmayın, dikkatinizi dağıtmasına izin verin ya da bırakın orada dursun. Duyarlı olun; fışkırarak gelen şefkati kullanın, üzerine odaklanın, kalbinizin derinliklerine gidin, meditasyon yapın, geliştirin, güçlendirin. Böyle yaparak ıstıraplara

ne kadar duyarsız kaldığınızı anlayacaksınız....

- Niyetiniz sırasında, eğer birine şifa gönderiyorsanız, önce kendinizi onun yerine koyun. Onun gibi olmanın ve krizle yüzleşmenin nasıl olduğunu hayal edin. Alıcınızın ıstırabını hissetmeye çalışın ve empati duyun. Bu şekilde ıstırabınız olsaydı kendinizi nasıl hissedeceğinizi ve ne kadar çok şifalanmak isteyeceğinizi kendinize sorun.
- Şimdi, sevgi düşüncelerinizi niyetlendiğiniz şeye yönlendirin. Eğer yanınızdaysa elini tutun.

NİYETİNİZİN İFADE EDİLMESİ

Meditasyon halindeyken niyetinizi ifade edin. Bir çok kişi geçmiş zaman kullanmasına rağmen ben niyet "son noktasına" gönderilirken, dilek zaten yerine gelmiş gibi şimdiki zaman kullanılmasını tercih ederim. Örneğin, sırt ağrısını şifalandırmaya çalışıyorsanız, "Sırtım çok rahat, özgürce hareket ediyorum" diyebilirsiniz. "Yan tesirler olmayacak" yerine "Yan tesirlerden bağımsızım" diyerek niyetinizi her zaman pozitif ifade etmeyi hatırlayın.

SPESİFİK OLUN

En iyi çalışan niyetler spesifik niyetlerdir. Niyetlerinizin son derece spesifik ve ayrıntılı olmasına dikkat edin; ne kadar ayrıntılı olursa o kadar iyidir. Çocuğunuzun sol elinin orta parmağını şifalandırmaya çalışıyorsanız, o parmağı ve sorununu belirtin.

Tüm niyetinizi ifade edin, değiştirmek istediğinizin ne, kim, ne zaman ve nerede olduğunu da dahil edin. Aşağıdakileri her şeyi kapsadığınızdan emin olmak için kontrol listesi olarak kullanın: kim, ne, ne zaman, niye, nerede ve nasıl. Niyetinizin resmini çiz-

menize, fotoğraflardan ya da dergilerdeki resimlerden bir kolaj yapmanıza yardımcı olabilir. Sık sık görebileceğiniz bir yere bunu yerleştirin.

ZİHİNSEL KOŞU

Elit sporcularda olduğu gibi, niyet göndermenin en iyi yolu istediğiniz sonucu beş duyunuzla gözünüzde canlandırmanızdır. İmgeleme ya da gözde canlandırma, istenilen hedefe ulaşmak için görüntülerin ya da içsel mesajların kullanılmasını kapsar. İstenilen herhangi bir sonucun elde edilmesi için kullanılabilir; yaşam şartlarının iyileştirilmesi, iş, ilişkiler, fiziksel durum ya da sağlık, zihinsel durum (negatiften pozitife doğru), yaşama bakış açısı ve hatta kişiliğiniz de dahil olmak üzere kendinizle ilgili unsurlar. İmgeleme biraz kendini hipnoz yapmaya benzer.

Niyetinizin sonucu ile ilgili zihinsel görüntüyü önceden hazırlayın. Bir çok kişi imgeleme yaparken görüntüyü zihin gözünüzde tam olarak "görmesi" gerektiğini düşünür. Ancak niyet için keskin bir içsel görüntüye ihtiyaç yoktur, aslında hiç bir görüntüye ihtiyaç yoktur. Resim olmadan da bir niyeti düşünmek, sadece bir his, duygu yaratmak yeterlidir. Bazılarımız görüntülerle, diğerlerimiz kelimelerle, daha başkaları ses ya da dokunuşla düşünürler. Zihinsel provanız beyninizde hangi duyuların daha iyi gelişmiş olduğuna bağlıdır.

Örneğin sırt ağrısını ele alacak olursak, ağrınız olmadığını ve keyif aldığınız bir hareketi yaptığınızı canlandırın. Kendinizi yürürken, ağrısızca dolaşırken görün. Ağrısız ve diri olduğunuzu hissetmeyi unutmayın. Kendinizi özgürce koşarken hissedin. Sırtınızın şifalanmasını destekleyecek başka hislere de yer verin. Başka birini şifalandırmak için niyet gönderiyorsanız, şifanın aynı unsurlarını yapın ve kendinizi o insanın sırtının içinde hayal edin. Sonra, o kişinin sırtına niyetinizi gönderin.

İMGELEME ALIŞTIRMALARI YAPIN

Önce meditasyona girerek imgeleme çalışabilirsiniz; gördüklerinizi, kokuları ve onlar hakkındaki hislerinizi elinizden geldiği kadar hatırlayarak ya da imgeleyerek aşağıdakiler üzerine çalışın:

Son zamanlarda yediğiniz sevdiğiniz bir yemek. (Kokuların ve tatların bazılarını hatırlıyor musunuz?)

Yatak odanız. Kendinizi zihninizde belirli ayrıntıları hatırlayarak gezdirin - yatak örtüsünün, perdelerin ya da halının verdiği hisler. Tüm odayı görmek zorunda değilsiniz, sadece bir ayrıntı ya da his yakalayın.

Son zamanlarda yaşadığınız mutlu bir an (sevdiğiniz birisi ya da çocuğunuz). En canlı his ve görüntüleri hatırlayın.

Koşmak, bisiklete binmek, yüzmek gibi bir faaliyet yapması. Bedeninizin o şekilde hareket etmesinin nasıl olduğunu hissetmeye çalışın.

En sevdiğiniz müzik. (İçsel olarak müziği "işitmeye" çalışın).

Son zamanlarda yaşadığınız yoğun fiziksel bir duygu (denize dalmak, buhar banyosu yapmak, kar ya da yağmuru hissetmek). Tüm fiziksel duyguları hatırlamaya çalışın.

Niyetinizi imgeleyebilmek için önceden dikkatle hazırlanın:

Şimdi zihninizde istediğiniz sonucu gösteren bir resim yaratın. İçine kendinizi koyun ve zaten olmuş gibi hayal edin.

Durum hakkında olabildiğince fazla duyusal ayrıntı hayal edin (görüntü, koku, verdiği his).

Pozitif, iyimser ve cesaretlendirici bir şekilde düşünün; olayın zaten olduğunu ya da şu anda olmakta olduğunu (gelecekte değil) perçinleyen zihinsel ifadeler ya da olumlamalar kullanın. Örneğin, kalp sorunu olan birisi için "Kalbim iyi ve sağlıklı" ifadesini kullanabilirsiniz.

Şifa için, şifa enerjisini hayal etmeye çalışın (beyaz bir ışık ya da ilahi bir varlık olabilir); bu enerjinin sizi doldurduğunu ve hasta olan bölgenizin şifalandığını (hasta organın sağlıklı hale getirerek) hayal edin. İyi adam kötü adama karşı senaryolarını seviyorsanız, "kahraman" hücrelerin kötü adamlarla savaştığını hayal edebilirsiniz. Hastalıklı hücre ve dokuların sağlıklı hale geldiklerini ya da sağlıklı hücrelerin hastalıklı hücrelerin yerini aldığını ya da tüm bedeninizin, hastalıklı olan bölge de dahil, tamamen sağlıklı olduğunu hayal edebilirsiniz. Sık sık kendinizi sağlıklı ve günlük işlerinizi yaparken imgeleyin. İnternet'ten ya da bir kitaptan organın sağlıklı halinin nasıl göründüğünü bulun ve kendi organınızın da öyle olduğunu hayal edin.

Ağrınız varsa, bedeninizdeki sinir uçlarını hayal edin ve her nefeste içeri aldığınız şifa enerjilerinin kaslarınızdan, kan hücrelerinizden akıp damarlarla sinirlere giderek şifalandırdığını "görün".

İmgelemeyi hem meditasyonda hem de gün boyunca sık sık yapın.

İNANÇ

Plasebo etkisiyle ilgili çok sayıda kanıt inancın olağanüstü gücünü göstermektedir. Niyetin gücüne inanmak da çok önemlidir. İstediğiniz sonucu zihninizde sıkıca tutun ve aklınıza başarısızlığı getirmeyin. Bu bana olmaz türünden düşünceleri kafanızdan atın. Sizin inancınızı paylaşmayan birine etki etmeye çalışıyorsanız, Niyet Deneyi ya da başka kaynaklardan bilimsel kanıtları anlatmanız yararlı olacaktır. İkinizin aynı inancı paylaşıyor olmanız önemlidir. Herbert Benson, rahiplerin en derin inançlarını yansıtan kelimeler kullandıkları için etki yaratabildiklerine inanmaktadır.

KENARA ÇEKİLİN

Meditasyon, medyumluk ve şifa ile ilgili çalışmalarda niyet yapmakta en başarılı olan kişiler kendilerini ve şifayı alan kişiyi evrenle bir olarak hayal etmişlerdir. Meditasyonlarınızda “Ben” duygusunu rahatlatabileceğiniz, niyet gönderdiğiniz şey ve Alan’ın bir olduğu bir bölgeye girin. Niyetinizi şekillendirin, net olarak ifade edin ve sonucu salıverin gitsin. Bu noktada niyetinizin çok daha büyük bir güç tarafından ele alındığını hissedebilirsiniz. Meditasyonunuzu bir istekle kapatın ve egonuzu kenara çekin. Bu “gücün” sizden kaynaklanmadığını hatırlayın; siz sadece aracısınız. Bunu, evrene gönderdiğiniz bir rica olarak düşünün.

ZAMANLAMA

Kanıtlar niyetin (yani, psikokinezi) jeomanyetik faaliyetin arttığı yerlerde en iyi çalıştığını ortaya koymaktadır. Bölgenizdeki jeomanyetik seviyeleri birkaç web sitesini ziyaret ederek bulabilirsiniz. The U.S. National Oceanic and Atmospheric

Administration (NOAA), Amerika'nın resmi uzay hava şartlarının kaynağı olarak Space Environment Center'ı (SEC) yaratmıştır (www.sec.noaa. gov). SEC de uzaydaki çalkalanmaları belirlemesi için bir uyarı merkezi olarak Space Weather Operations'ı (SWO) kurmuştur. Hem NOAA hem de U.S. Air Force tara fından yönetil en SWO solar ve jeomanyetik faaliyet ile ilgili tahminler ve uyarılar yapar.

SWO bilgileri dünyanın her tarafındaki çok sayıda gözlem evinden ve uydulardan alır. Bu bilgiler SWO'nun solar ve jeomanyetik faaliyeti tahmin etmelerini ve büyük fırtınaları tüm dünyaya duyurmalarını sağlar. Günlük tahminleri almak için http://sec.noaa.gov/today2.html.'ya bakabilirsiniz.

SEC, Space Weather Scales'i (Uzay Hava Şartları Skalası) jeomanyetik fırtınaları, solar radyasyon fırtınalarını ve radyo kesintilerini ve teknolojik sistemlerimiz üzerindeki etkilerinin ciddiyetini insanlara bir fikir vermek için geliştirmiştir (www.sec. noaa.gov/NOAAscales) Yanlarındaki sayılar ("G5" gibi) ciddiyet seviyesini göstermektedir; en hafif 1, en şiddetli 5 olmak üzere.

The Solar and Heliosperic Observatory SOHO), güneşin Dünya üzerindeki etkisini incelemek amacıyla, European Space Agency ve NASA tarafından ortak proje olarak kurulmuştu. Daha fazla bilgi için http://sohowww.nascom.nasa.gov/. Uzay hava şartlarının diğer unsurları için, jeomanyetik çizelgeler de dahil olmak üzere http://sohowww.nascom.nasa.gov/spaceweather/ bakabilirsiniz. Bu web sitesi jeomanyetik faaliyet, güneş rüzgarları, yüksek enerji proton ve X-ray akımlarını gösteren yararlı çizelgeler içermektedir.

Tüm jeomanyetik faaliyetler K indeksine göre ölçülmektedir; en sakin 0, en şiddetli ise 9'dur. a indeksi benzer olmakla beraber daha büyük bir skala kullanmaktadır; 0-400.

Niyet gönderirken K indeksinin 5 ya da daha büyük olduğu günlerde (ya da a indeksi 200;den fazla olduğu zaman) bunu yapmayı planlayın.

Niyeti yapmanın en doğru zamanı yerel yıldız saatine göre öğleden sonra 1'dir. (yerel yıldız zamanını hesap etmek için interneti kullanın). Sadece kendinizi mutlu ve keyifli hissettiğiniz günlerde niyet gönderin.

HEPSİNİ BİR ARAYA GETİRELİM

Niyet Programınız

- Niyet alanınıza girin.
- Meditasyona başlayın.
- Şimdinin farkındalığıyla maksimum odaklanmaya çıkın.
- Şefkate odaklanarak ve anlamlı bir bağlantı kurarak aynı dalga boyuna girin.
- Niyetinizi açık ve net olarak ifade edin.
- Her anı beş duyunuzu kullanarak prova yapın.
- Zamanlamayı doğru yapın - güneşi kontrol edin, mutlu ve keyifli günleri seçin.
- Kenara çekilin - evrenin gücüne teslim olun ve sonucun ne olacağını düşünmeyin.

BÖLÜM 14: BİREYSEL NİYET DENEYLERİNİZ

Şimdi artık alıştırmaları yaptığınıza göre, günlük hayatınızda niyeti ne için kullanacaksınız? Bunu bulabilmeniz için bilim adamlarının yardımıyla bir dizi gayri resmi bireysel deney dizayn ettim.

Bu "deneyler" iki şekilde anlaşılmalıdır: niyeti hayatınızın bir parçası haline getirirken bir zıplama taşı ve aynı zamanda bireysel bir araştırma olarak. Bir niyet deneyi yaptığınızda bunu bana web sitemizden bildirmenizi rica ediyorum.

Bu deneyleri yapabilmek için bir defter bir de takvime ihtiyacınız olacaktır. İlk başlarken deneylerinizin tarih ve zamanlarını not edin. Her deney kendi alanınızda Bölüm 13'de verilen ana hatları kullanarak alıştırmalarınızı yaptıktan sonra başlatılmalıdır. Söylemeye gerek yok, ciddi bir hastalığınız varsa ve kendinizi düşünce ile iyileştirmeye çalışıyorsanız, şifa niyetlerinizi profesyonel bir şifacıdan - geleneksel ya da alternatif - yardım alarak desteklemelisiniz.

Niyet ettiğiniz herhangi bir şeydeki değişiklikleri günlük olarak not edin ve spesi tik olun. Kendinizde ya da başka birisinde bir durumu şifalandırmaya çalışıyorsanız, değişimlerin günlük "derecesini" ölçün. Genel olarak kendisini nasıl hissediyor? Hangi belirtiler daha iyiye gitmiş? Kötüleşmiş mi? Yeni başkaları ortaya çıkmış mı? (Eğer herhangi bir durum ciddi olarak kötüleşirse derhal profesyonel bir uygulayıcıyı arayın ve aynı zamanda bilinçaltı niyetleri inceleyin.)

Genellikle bir şeyi daha pozitif yapma fikrine karşı birisiyle olan ilişkinizi değiştirmeye calışıyorsanız, bir şeylerin değişip değişmediğini belirlemek için sizinle

olan etkileşimini günlük olarak not edin.

HAYATINIZDA BİR ŞEYLERİ TEZAHÜR ETTİRMEK

Daha önce olmamış ancak olmasını istediğiniz bir hedef seçin. Nadiren olan ya da muh temel olmayan bir olay seçin ki tezahür ettirdiğiniz zaman bunun sizin niyetinizin sonucu olduğu anlaşılsın.

Bazı olasılıklar:

- Kocanızdan çiçek almak (daha önce hiç getirmediyse)
- Karınızın sizinle oturup futbol maçı seyretmesi (genellikle böyle yapmıyorsa)
- Size asla zaman ayırmayan kaba komşunuzun neşeli bir sohbete başlaması
- Çocuğunuzun bulaşıklara yardım etmesi
- Çocuğunuzun sabah kendiliğinden kalkarak okula hazırlanması
- Hava şartlarını iyileştirmek (%30 daha fazla ya da az yağmur, örneğin)
- Çocuğunuzun kendi yatağını toplaması
- Köpeğinizin akşamları havlamayı durdurması
- Kedinizin koltuğu tırmalamaktan vazgeçmesi
- Eşinizin işten eve bir saat daha erken dönmesi
- Çocuğunuzun iki saat daha az televizyon seyretmesi
- İş'te size tahammül edemeyen birinin merhaba sohbet başlatması
- İş'te %10 fazla kar elde edilmesi
- Bitki ya da ürünlerinizin % 10 daha hızlı büyümesi

Tezahür ettirdikçe giderek daha karmaşık düşünceleri deneyebilirsiniz. Önce tek bir olayı değiştirmek istemelisiniz ki değişimlerin sizin düşüncelerinizden kaynaklandığı ortaya çıksın.

GERİ DÖNÜŞLÜ NİYET

Bir tür tıbbi sorununuz varsa zihninizi sorunun başladığı yere götürün. O zaman diliminde kendisini çözmesine niyet edin. Daha iyi misiniz bir kontrol edin.

Biriyle geçinemiyorsanız zihninizi ilk anlaşmazlığın çıktığı noktaya götürün ve değişmesi için niyet gönderin. Son derece spesifik olmayı unutmayın.

Arkadaşlarınıza ve ailenize beş yıl önce hasta olmuş sevdikleri birisine geri dönüşlü dua edip edemeyeceğinizi sorun. Önceki hastalığa konsantre olun ve şu andaki sağlık durumuna katkıda bulunup bulunmadığına dikkat edin. Bu fikir onlara o kadar saçma ve böylece de zararsız gelecektir ki kabul edeceklerdir. Cesursanız bunu çevrenizdeki bir yaşlılar evinde deneyebilirsiniz. Önce gerekli izinleri almanız gerektiğini hatırlayın.

Sonuçları The Intention Experiment web sitesine bildirin. www.theintentionexperiment.com.

GRUP NİYET ALIŞTIRMALARI

Grup deneyi yapmak isteyen bir grup arkadaşınızı bir araya getirin. Buluşacağınız yerde bir niyet alanı meydana getirin.

Bulunduğunuz çevrede hedef bir grup belirleyin. Bir kaç olasılık şunlardır:

- Hava şartlarını iyileştirme
- Suç oranının %5 azaltılması
- Bölgenizdeki belirli bir sokakta çöpün azalması
- e-mail'inizin bir saat geç gelmesi
- Yerel yollarda çocuklarla ilgili trafik kazalarının %30 azalması
- Okulun toplu notlarının bir puan yükselmesi
- Bölgenizdeki çocuk suistimallerinin %30 azalması
- Uygunsuz silah taşıma oranının %30 azalması
- Yerel yağışların %10 azalması (ya da artması)
- Bölgenizdeki alkolik sayısının % 25 azalması

Niyetinizin içeriğine bağlı olarak grup üyelerinden birini istatistikleri tutmakla görevlendirin. (suç oranları, hava şartları, yerel kazalar) Bu tür istatistiklerde kendi bölgenizdeki ve çevre bölgelerdeki son beş yılın raporlarını, karşılaştırma yapabilmek için bulmak iyi bir fikir olabilir.

Buluştuğunuz zaman bir grup niyeti üzerine karar verin. "Kuvvetlenirken" kendinizi tek bir varlık gibi imgeleyin (dev bir balon, örneğin). Hepiniz meditasyona girdikten sonra, grubun bir üyesinin bu cümleyi okumasını sağlayın. Aynı niyetleri göndermek için düzenli olarak buluşun. Niyetinizi göndermeden bir ay önce ve bir kaç ay sonrasının istatistiklerini dikkatle takip edin. Değişiklik varsa kaydedin.

Sonuçları The Intention Experiment'in web sayfasına gönderin.

www.theintentionexperiment.com.

BÖLÜM 15: GRUP NİYET DENEYLERİ

Şimdi, bu kitabın okurlarının çoğunun katıldığı dev bir niyet deneyine davet ediliyorsunuz. Eğer tarihteki en büyük zihin deneyinde yer almaya hazırsanız okumaya devam edin.

Bu grup deneylerinde, niyetin gücü ile ilgili dünyadaki bilgileri arttırmak için en önemli araştırmalara dahil edileceksiniz. Web sitemizde dünyanın her tarafındaki benzer düşüncelere sahip kişilerin elde ettikleri sonuçlarla ve bizim sonuçlarımızla ilgili birbirleriyle temas kurabilmesi için interaktif unsurlar olacaktır (Bölüm 14).

Doğal olarak, bu deneylere katılmak zorunlu değildir. Hatta, tutkuyla katılmak istemiyorsanız, hiç katılmamanızı tercih ederim. Niyet deneyini ciddiye alan katılımcılara ihtiyacım var. Her deney birkaç dakikadan bir saate kadar vaktinizi alabilir; gelecekte daha uzun süren deneyler yapmayı planlıyoruz.

Önce, web sitemize girin (www.theintentionexperiment.com). Orada, gelecekte yapılacak niyet deneyleri ile ilgili tarih ve hedefleri bulacaksınız. Bu tarihleri ortalama bir jeomanyetik faaliyete göre planlayacağız. Şimdiden bu tarihleri defterinize yazın ve katılmayı düşünüyorsanız, unutmamanız önemlidir. Yapmayı planladığımız birkaç deney olmakla beraber, bilimsel deneylerin çok pahalı olması ve uzun analizler gerektirmesi nedeniyle deneylerin arasına uzun aralıklar girecektir. Bu nedenle, bir niyet deneyini kaçırırsanız, yenisi için birkaç ay beklemek zorunda kalabilirsiniz.

Deneyden birkaç gün önce ön talimatları kendinizi ne yapacağınıza alıştırmak için okuyun, Talimatlar, Bölüm 13'deki "kuvvetlendirme" alıştırmalarının birçoğunu

niyetinizden önce yapmanız gerektiğini anlatacaktır. Kendi bölgenizdeki zaman diliminde deneyleri ne zaman yapmanız gerektiği ile ilgili bilgileri de bulacaksınız. Web sitesinin saati çalışmaktadır (U.S. Eastern Standart Time ve Greenwich Mean Time'a göre ayarlanmıştır) ve her deney için gerekli olan geri sayım farklı bölgelere denk gelen zaman dilimlerini belirlemektedir. Dünyanın her tarafından okuyucular deneylere katılacakları için doğru zamanda niyet göndermeleri önemlidir.

Bu bilimsel bir deney olduğu için, katılımcıların bu kitabı okumuş bilgili ve kendini buna adamış olması gerekmektedir. Ciddi olmayan potansiyel katılımcıları kitaptan alınmış ve birkaç ayda bir değişen fikirlerden oluşan şifre kelimeler sorarak ayıklayacağız. Kitabın her ülkede çıkan baskısına göre ayarlamalar yapacağımız için hangi baskıyı okuduğunuz durumu değiştirmeyecek. Sadece talimatları takip edin. Deneyin bir parçası olmanın tek yolu kitabı okumuş olmak ve doğru şifreyi kullanarak web sitesine girmektir. Daha sonra gelecekteki deneylere katılabilmeniz için size özel bir şifre verilecektir.

Bu bilimsel bir deney olduğu için, katılımcılarla ilgili - yaşları, cinsiyetleri, sağlık durumları, varsa psişik yetenekleri gibi - bazı ayrıntılara ihtiyacımız var. Deneyin yapılacağı gün kendinizle ilgili bilgiler vermeniz istenecektir. Dolduracağınız bilgi formunu bilim adamlarımız dizayn etmiştir. Formu bir kere doldurduktan sonra başka bir bilgi girmeniz istenmeyecektir.

Niyet deneyinin yapılacağı gün web sitesinde ilan edilecek ve dikkatle kelimelendirilmiş ayrıntılı niyetinizi göndermeniz istenecektir. Web sitesi size ne yapmanız gerektiğini söyleyecektir. "Kuvvetlenmeniz", meditasyona girmeniz, şefkat hissini duymanız ve web sitesinde belirlenmiş olan hedefe dikkatle kelimelendirilmiş niyetinizi göndermeniz istenecektir.

Örneğin, diyelim ki Fritz-Albert Popp'un Neuss, Almanya'daki laboratuarında bulunan örümcek bitkisinin daha hızlı büyümesi için 20 Mart'ta, Eastern Standard Time'a göre akşam 8'de niyet göndereceksiniz. Niyetinizi doğru yönlendirmeniz için web sitesinde bitkinin fotoğrafını göreceksiniz. Websitesi aşağıdaki cümleyi söylemenizi isteyecektir:

Niyetimiz Neuss'daki örümcek bitkisinin kontrol bitkisine göre %10 daha hızlı büyümesidir.

Ya da, diyelim ki yarası olan bir hasta var. Niyetimiz söyle olabilir:

Niyetimiz Lisa'nın yarasının normalden %10 daha hızlı iyileşmesidir.

Bu bilimsel bir deney olduğu için, deneyimizi hassas ve dikkatle ölçülebilen sonuçları test etmek üzere yapılandırılmıştır: örneğin %10 daha yavaş ya da hızlı, normalden 10 derece daha soğuk gibi.

Deney tamamlandıktan sonra, sonuçlar bilimsel ekibimiz tarafından analiz edilecek - ideal olarak bir istatistikçi de yer alacak - ve web sitemizde yayınlanacaktır.

Deneylerin işe yarayıp yaramayacağını garanti edemeyeceğimi tekrarlamak istiyorum. Bilim adamları ve objektif araştırmacılar olarak elde ettiğimiz sonuçları görev anlayışımız doğrultusunda tarafsız olarak yayınlayacağız. Ilk deneylerimiz başarılı olsa da olmasa da, grup niyeti hakkında daha fazla şey öğrenerek her yeni deneyi geliştirmeye devam edeceğiz. Birinci, ikinci, beşinci deneyler başarısız olursa, çalışmalarımıza devam edeceğiz ve her sonuçtan yeni şeyler öğreneceğiz.

Deneylerle ilgili duyurular, bireysel deney sonuçları (Bölüm 14) ve gelecekteki deneylerin tarihleri ile ilgili bilgi almak için sık sık web sitemizi ziyaret edin. Bu kitabın yazılı kısmından keyif aldıysanız, web sitesi size bunun devamını sunacaktır.

www.theintentionexperiment.com